

Giới thiệu Về Đẹp Quyển Rũ

Người dịch: toitentuanh (Mèo siêu hời)

Convert: ngocquynh502

Thể loại: Trùng sinh, hiện đại

Cuộc đời như vở kịch, nếu như có người đi cùng, sao không thể nhập kịch.

Đây là câu chuyện tình cảm bình lặng của những người bình thường, không thoải mái, không lo lắng.

Chú ý: Truyện này sử dụng ngôi thứ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Quyển Rũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Cha tôi thường nói một câu: "Lòng không tĩnh, ngồi khô có tác dụng gì, nóng lạnh chỉ bản thân mới biết."

Tôi ngắm nhìn bốn phía, đây là phòng ngủ của tôi....nói chính xác, nó là chỗ tôi ở từ những năm cấp 2.

Nhắm mắt lại, buộc bản thân phải bình tĩnh.

Một vài hình ảnh quen thuộc xuất hiện, như dòng nước chảy trong đầu tôi. Trong trí nhớ, "tôi" có một cuộc đời thật ngắn ngủi, là thật sao? Hay chỉ là sự tiên đoán?

Cha tôi là bí thư trong thôn, một thôn nhỏ nằm ở vùng duyên hải tên là Tiểu Quan, thực ra cũng không lớn gì. Ông là một người có dã tâm, thông minh và xảo quyệt, nhưng thủ đoạn của ông quá lộ liễu, con đường công danh vẫn không có bước tiến. Công danh không như ý, cha tôi không cam lòng, mới lên đi biển làm ăn, nhưng tiền lời chỉ đủ tiền vốn. Sự nghiệp không thuận lợi, nhưng buồn cười là số đào hoa của cha tôi luôn rất tốt, ông cưới mẹ tôi, cũng chỉ vì cái thai của bà.

Vận mạng may mắn hay có thể nói là trêu đùa, đến tuổi trung niên sự nghiệp của cha tôi vẫn gặp ghềnh, trắc trở, nhưng lại nhờ một người phụ nữ khác mà đạt tới đỉnh cao. Bà ta là một người phụ nữ mạnh mẽ, buôn bán thủy sản gần bờ biển, bất luận là trước đây hay bây giờ, nếu phụ nữ quá tài giỏi, mà người đàn ông của bà ta lại thấp hơn bà ta một cái đầu thì hôn nhân của bọn họ 80-90% đều không thuận lợi.

Khi một người phụ nữ giàu có mà cô đơn, gặp một người đàn ông có dã tâm thì kết quả luôn luôn thuận nước đẩy thuyền, hai phe song hành. Hai người đều có nhu cầu, nhưng quỹ đạo của hai gia đình vẫn diễn ra như cũ.

Tám tuổi, tôi đã rời nhà đi vườn trẻ ở thành phố. Ngày nghỉ được về nhà, chào đón tôi không phải là cái ôm của cha mẹ, mà là tiết mục cãi nhau không biết mệt của bọn họ. Tình cảm của họ vốn đã không tốt, mẹ tôi là một nửa chủ nhà, nghề bán thời gian của bà là mục sư, nhưng tất cả những lời an ủi, cầu khẩn trong giáo đường, khi đối mặt với cha tôi đã biến thành những câu từ thô tục.

Tôi biết nỗi khổ của mẹ, nhưng hành động của bà lại là lý do cho cha tôi yên tâm lạc lối, ông cảm thấy mình đã hoàn thành nghĩa vụ, chịu hết trách nhiệm, đã hết lòng quan tâm giúp đỡ gia đình.

Kì nghỉ hè sau khi tốt nghiệp tiểu học, có một hôm mẹ tôi không có ở nhà, tôi đã nghe thấy những âm thanh kì lạ phát ra từ phòng ngủ của bọn họ, len lén mở cửa, tôi phát hiện cha mình đang không ngừng chuyển động trên thân thể của một người đàn bà xa lạ, tôi biết rõ họ đang làm gì, tuy tôi không thích cái gia đình chỉ chực sụp đổ và tiếng cãi và liên miên không dứt của họ, nhưng tôi thật sự không hy vọng gia đình mình sẽ đổ vỡ.

Sau lần đó tôi ngày càng trầm tính hơn, tôi biết bạn bè của ba tôi cũng len lút nhạo báng, nói một con hồ ly tinh không biết an phận lại sinh ra một đứa con gái trầm tính như tôi.

Những năm cấp 2 và cấp 3, tôi sống nhờ trong nhà của một người họ hàng xa họ Phạm, nếu tính theo giá thị trường, lúc này kinh tế nhà tôi đã tốt hơn, mỗi lần gặp mặt ba tôi cũng cho tôi khá nhiều tiền tiêu vặt, nhưng tôi vẫn không thích về nhà, vì mỗi khi nhìn thấy cái giường trong phòng bọn họ tôi đều cảm thấy muốn ói. Sáu năm này ở Phạm gia, tôi mới biết rõ cái gì gọi là gia đình thật sự.

Tôi không thích học tập cho lắm, dù anh con trai Phạm gia thường xuyên giúp tôi học bổ túc, nhưng suy nghĩ không ở đây, nên thành tích cũng không ở lại. Thành tích thi tốt nghiệp trung học của tôi không tốt, chỉ miễn cưỡng vào được ba trường đại học ở ngoại tuyến.

Mẹ tôi luôn luôn chỉ trích sai lầm của tôi, từ chuyện học tập, quần áo, đến từng hành động nhỏ của tôi, ba tôi cũng không quan tâm tới tôi lắm, ông cho rằng một cô gái thành công hay thất bại phải dựa vào người đàn ông cô ta chọn.

Khi tôi học đại học, người ở quê liên lạc thường xuyên với tôi nhất chỉ có người con trai nhà họ Phạm, anh ấy lớn hơn tôi mười hai tuổi, năm nay đã 30, là một vị giáo sư đại học. Sáu năm quen biết, dù tôi là người khó gần thì cũng có một số tình cảm nhất định với anh ấy.

Khi còn chưa quen với cuộc sống ở đây, tôi kết bạn với một cô gái cùng quê ở trong ban, cô ấy tên là Thu Lư, nếu đã quyết định làm bạn, tôi phải nhớ rõ cô ấy.

Bốn năm cuối cùng của cuộc đời học sinh kết thúc, đời sống tình cảm của tôi vẫn như cũ. Trong phòng chỉ mình tôi còn là xử nữ, trong khi các cô ấy trình diễn tiết mục yêu đương ngọt ngào thì tôi vô cùng tiều tụy, cực đoan, suy nghĩ hạn hẹp, đen tối: "Tôi không muốn làm một kĩ nữ miễn phí, yêu thì được, nhưng nhất định phải lên giường sao?"

Sau khi tốt nghiệp, cha tôi sắp xếp cho tôi vào làm trong công ty của bạn ông, ba tháng thực tập, ông vẫn ngầm ám chỉ tôi phải tiếp xúc nhiều với con trai của người đó. Tôi cố tình không để ý, cuối cùng ba tôi bắt đầu sắp xếp thời gian để tôi đi xem mắt.

Xem mắt rồi kết hôn, hiệu quả rất cao, cuộc sống độc thân của tôi kết thúc năm 24 tuổi. Dư luận xã hội cần nam nữ kết hôn, từ con gái mình - con dâu nhà người khác - rồi đến mẹ của một đứa trẻ, vòng tuần hoàn của trời đất nhất định phải xảy ra, vậy thì khi còn ở độ tuổi trung bình cứ lựa chọn thôi.

Người đàn ông tôi phải chung sống cả đời, chỉ mới gặp nhau được nửa năm. Anh ta tên là Đồng Minh Chiêu - diện mạo đoan chính, lớn hơn tôi bốn tuổi - số tuổi tương đối, có nhà có xe - không có nỗi lo về vật chất, anh ta nói mình vừa gặp đã yêu tôi (mặt dù tôi không tin) - anh ta có hứng thú với tôi, mẹ của anh ta rất thích tôi - sau này không sợ xảy ra mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu.

Tôi không hiểu cái gì gọi là tình yêu, nhưng tình yêu và hôn nhân vốn là hai chuyện khác nhau, tôi nhất định phải bảo vệ cuộc hôn nhân này thật tốt. Hai năm sau khi kết hôn, không cãi nhau nhiều, hai người sống rất hòa thuận.

Năm thứ 3, hai mươi bảy tuổi, tôi mang thai, nhưng tôi cảm giác được anh ta không vui lắm.

Lúc tôi mang theo cái bụng bự về nhà đã thấy một đôi nam nữ nằm đè lên nhau, một là chồng tôi, hai là Thu Lư. Tôi chỉ biết đứng nhìn như vậy, bóng dáng của bọn họ giống như một hình bóng luôn hiện hữu trong tâm trí tôi, tôi nằm ở trên giường liên tục nôn mửa.

Đêm đó, tôi đã sinh non, mẹ chồng tôi hung hăng mắng con trai bà, sau đó khuyên nhủ tôi nói đàn ông đều như vậy, chỉ vì tôi mang thai nên mới không chịu nổi, phải vì đứa bé mới ra đời.....bà-abala.....

Sau khi mẹ chồng tôi đi ra ngoài được một lúc, Đồng Minh Chiêu và Thu Lư đã đi vào, chồng tôi vẫn cúi đầu không nói tiếng nào, chỉ có Thu Lư ngồi bên cạnh anh ta im lặng khóc và bắt đầu hối hận, cô ta kể lại chuyện tình cảm giữa mình và chồng tôi, còn thề thốt vì hạnh phúc gia đình tôi sẽ chia tay với anh ta, nói tôi muốn trách thì trách cô ấy, muốn tôi tha thứ cho Đồng Minh Chiêu.....Nói xong chuyện cũ, cô ta vẫn còn khóc, trên khoảng đất trước mặt cô ta đã xuất hiện một vũng nước.

Tôi thấy chồng mình ôm Thu Lư đang khóc lên khóc xuống vào lòng, sau đó mặt anh ta không chút biểu cảm nói với tôi một câu: "Tôi sẽ không quên trách nhiệm của mình, chuyện này là tôi có lỗi với cô, nhưng tôi sẽ không ly hôn đâu."

Nếu như người đó không phải Thu Lư mà là người khác có lẽ tôi sẽ không cảm thấy dễ chịu hơn một chút, thật ra tôi đã chuẩn bị tinh thần hết rồi. Sống chung mấy năm, tôi còn chưa hiểu được tình yêu, nhưng anh ta là người đàn ông quan trọng trong đời tôi, tôi đã rất đau khổ. Tôi đã cho anh ta cơ hội nói ra, so với anh ta thì cha tôi còn tốt hơn, anh ta thậm chí còn không thêm che dấu bất cứ thứ gì, mùi nước hoa trên người anh ta, quần áo mới trong tủ, phiếu du lịch trong túi.....

Thật ra thì, tôi đều biết.

Mang thai lâu như vậy, thời gian tôi ở nhà một mình rất nhiều, lúc đó tôi sẽ ngồi suy nghĩ xem mình đã làm sai chuyện gì. Trong lòng anh ta thích một cô gái, nhưng thân thể phải ôm một cô gái khác thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, có phải làm khó cho anh ta quá rồi không? Như vậy đứa bé mới sinh là cái gì, sản phẩm của trách nhiệm sao, thật muốn trút giận."

Tôi mở miệng, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại không biết nói gì. Tôi khoát tay, để bọn họ ra ngoài.

Tôi im lặng nhìn trần nhà, lúc hai người bọn họ ở cùng nhau đã chuẩn bị cho việc chia tay ư? Vậy tại sao còn bắt đầu, không kiểm chế được sao? A, thật là khó khăn cho họ biết bao nhiêu?

Bây giờ anh ta ở trước mặt tôi cư xử như vậy, vừa bắt đầu đã nói ra một danh hiệu vang dội "tình yêu" - cho nên các người là một cặp đôi yêu nhau sâu đậm, còn tôi và con của tôi là đại diện của mẹ ghê, cố gắng chia rẽ hai người.

Định nghĩa giữa đúng và sai, vốn không có cách nào xác định, phải xem bạn đứng ở lập trường nào mà phát biểu.

Khi tỉnh lại, tôi nhìn chằm chằm vào song cửa sổ vừa quen vừa lạ mà ngáy ngẩn cả người.

Đây là sao?

Tôi cười khổ, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng bằng phẳng của mình, sau khi nhớ lại, mọi chuyện xảy ra đều là thật, trong lòng tôi không biết bây giờ mình có cảm giác gì. Nhưng chắc chắn, tôi có vui một chút.

Tôi dùng sức nắm tay mình, nằm xuống và nhắm mắt lại.

Tôi có khả năng thay đổi vận mệnh của mình, tôi sẽ không để cho những chuyện như vậy xảy ra trong đời mình lần nữa, ngay cả một nguyên nhân nhỏ cũng không thể!

Bởi vì tôi không biết yêu, nên cũng không sợ hãi tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyển Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Sống lại một lần, tôi cũng không thể trở thành nhân tài trường Thanh Hoa hay Bắc Đại, d'đ/l;q'đ tuy tôi đã có mười năm kiểm chứng kiến thức, nhưng hình thức dự thi ở Trung Quốc, vốn là xây dựng dành cho vô số trình độ, dài liên miên bất tận.

Bây giờ chỉ còn cách thời gian tốt nghiệp trung học một tháng nữa, tôi cũng đang vui đầu vào biển sách, bỏ đi suy nghĩ không quan tâm đến tương lai, hiệu quả học tập cũng trở nên lớn hơn nhiều. Suy nghĩ khác nhau, cho dù cùng làm những việc giống nhau, kết quả cuối cùng sẽ có sự khác biệt.

Thành tích của tôi đột nhiên tăng cao, mấy lần thi thử đều nằm trong top 50, chuyện này đã làm cho thầy giáo và bạn học chú ý, vô tình trong cuộc sống đã có ít nhiều ánh mắt khác thường. Tôi cũng không ngại. Dù sao thời gian học cấp 3 đã sắp kết thúc, chỉ là người qua đường, chẳng liên quan gì đến tôi cả.

Tôi đưa mấy bài thi gần đây cho người đàn ông ngồi trên salon - Phạm Đông Ly, nhìn anh ấy xem xét cẩn thận.

Tôi âm thầm quan sát anh ấy, mấy năm cuối cùng của cuộc đời, tôi cũng ít liên lạc với anh ấy. Tôi là người bị động, anh ấy cũng không phải là người vô cùng năng động.

Tôi chỉ biết khi tôi học năm thứ 2 đại học, anh ấy kết hôn, vợ của anh ấy là đồng nghiệp trong chỗ làm, lời đồn đại của anh ấy còn lưu truyền rất nhiều năm. Cuối cùng ôm một cô gái xinh đẹp về nhà, trở thành một đoạn giai thoại.

Đúng vậy, anh ấy vốn rất được người khác yêu thích. Tôi hé miệng, cười không ra tiếng. Vừa đúng lúc anh ấy nhìn tôi, nhú mày: "Sao vậy?"

Tôi lắc đầu một cái: "Thành tích của em bây giờ, nếu lấy điểm đầu vào năm ngoài làm tiêu chuẩn, có thể vào được trường chuẩn không?"

"Nếu vẫn giữ vững thành tích này, thi dư rồi." Anh ấy gật đầu, ngón tay chỉ vào bài thi: "Xem ra anh vẫn coi thường em."

Anh ấy dừng một chút rồi nói: "Em có nhiều lựa chọn hơn rồi, lấy một cái làm nguyện vọng một đi."

Tôi gật đầu, cầm quyển sách bên cạnh anh ấy lên, là sách tiếng Anh. Tiếng Anh của anh ấy rất tốt: "Anh giúp em tìm một số sách báo tiếng Anh đi, ngoại ngữ của em không tốt lắm."

Nhưng ngày tiếp theo, một phút cũng bị chia thành hai phút, mỗi ngày tôi đều làm rất nhiều đề thi, đã biết trước nên tôi đã bắt đầu đọc sách ngoại ngữ, Phạm Đông Ly cũng mua cho tôi một số quyển tiểu thuyết nước ngoài, nhưng số lượng không nhiều, anh ấy sợ làm tôi phân tâm.

Những lúc rảnh rỗi, tôi ngồi nghe anh ấy đàn, anh ấy đàn piano rất khá, tôi nói đùa: "Anh có thể đăng kí tham gia câu lạc bộ, nghỉ hè thì dạy đàn, có thể kiếm thêm tiền." Anh ấy vỗ vỗ đầu tôi nói: "Sau này khi thiếu tiền, anh sẽ suy nghĩ tới."

Sau khi thi xong môn thứ nhất, tôi thờ dãi nhẹ nhõm, lần thứ hai trải qua chuyện này, thì ra tôi đã sớm quên hết đề thi, nhưng lần đầu tâm trạng tôi rất lo lắng, còn bây giờ thì....

Một người đàn ông tựa người vào cánh cửa, phát phát tay, mỉm cười.

Mấy ngày thi tiếp theo, Phạm Đông Ly cũng tới đón tôi, trong trí nhớ, kiếp trước, khi tôi thi vào trường cao đẳng, anh ấy đã về trường rồi, nhưng tôi cũng không suy nghĩ sâu xa gì.

Chờ thi xong các môn thì tôi đã ở nhà ngây ngốc thật lâu. Tôi gọi cho Phạm Đông Ly một cú điện thoại, nói anh ấy biết: "Bốn năm nữa, phải tiếp tục làm phiền anh rồi." Trong điện thoại, tôi nghe giọng nói của anh ấy có chút ngạc nhiên, nhưng anh ấy không nói gì cả, chỉ chúc mừng tôi, rồi nói cho tôi biết, anh ấy vừa mua mấy quyển tiểu thuyết rất thú vị, lần sau gặp mặt sẽ đưa cho tôi xem.

Tôi hí hí hóp hóp, từ từ vuốt ve thư thông báo trúng tuyển, tôi cũng không biết vì sao lại chọn trường đại học của Phạm Đông Ly, ngôi trường anh ấy dạy

chỉ là một trường đại học trọng điểm bình thường so với các trường khác.

Có lẽ say này khi xa xứ, tôi có thể cảm thấy một chút ám áp chẳng, như vậy khi cô đơn tôi không cần tìm một Thu Lư khác nữa rồi.

Số mệnh đã thay đổi, như vậy, phải tiếp tục sống một cuộc sống khác kịch bản ban đầu.

Từ giờ đến lúc nhập học còn mấy tháng nữa, tôi cũng không muốn lãng phí thời gian trên mạng, tôi vốn rất thích nhạc cụ, piano, đàn cổ, đàn điện tử, tôi nghĩ muốn học đàn cổ, thật ra thì chỉ học đòi cho văn vẻ thôi.

Điều kiện sống ở nhà tôi rất cao, chung cư mới xây trong thôn cũng có cổ phần của cha tôi, đó thật ra là bất động sản mà người phụ nữ kia đầu tư, hợp tác với cha tôi, hai bên cùng có lợi. Cha tôi bắt đầu thường xuyên không về nhà, mẹ tôi cũng lạnh nhạt, tùy ông ấy thôi. Chỉ là khi hai người họ gặp mặt cách bắt đầu cuộc nói chuyện vẫn là nói những lời lẽ châm chọc lẫn nhau.

Tôi đi học nhiều năm như vậy, vẫn phải xài tiền của ông. Tôi không thanh cao như vậy, sẽ hắt tay bỏ nhà đi, hay là chỉ vào mặt người phụ nữ kia mà đọc Tam tự kinh, vạch trần vết nhơ đen tối đó ra ánh mặt trời, cả đàn ông và phụ nữ, đều một cây làm chẳng nên non. Nói tôi yếu đuối cũng được, dối trá cũng tốt, nhưng tôi không muốn vạch trần mọi chuyện, làm vỡ tình thế cân bằng này.

Tôi gọi điện cho cha mình, nói cho ông ấy biết, tôi muốn học đàn cổ. Ba tôi vì gần đây tôi thi đậu đại học nổi tiếng, nở mày nở mặt, cộng thêm sự nghiệp gần đây lên như điều gặp gió, nên tôi có yêu cầu gì ông cũng đều đồng ý, ông còn đề nghị tôi nên đi thi bằng lái, để ông giúp tôi đăng kí.

Ngày tựu trường, mưa rất to, cha mẹ khó có lúc cùng nhau đưa tôi đến trường thế này, tôi ngồi ở ghế phụ lái, còn mẹ tôi thì ngồi ở ghế sau. Ba tôi thì muốn ở trường tôi phải có quan hệ tốt với bạn học, mẹ thì một mực nói mỗi sáng khi thức dậy và buổi tối trước khi đi ngủ tôi đều phải cầu nguyện, chủ nhật phải đi nhà thờ, tốt nhất khi ở trường tôi nên tham gia các câu lạc bộ. Cái gì tôi cũng gạt đầu, thấy thái độ của tôi, hai người đều hài lòng nên không nói thêm gì cả.

Sau khi đến trường, chờ báo danh xong, dọn dẹp phòng ngủ sạch sẽ, xuống lầu đóng 150 đồng tiền điện xong, tôi xin phép cha mẹ cho mình ăn cơm trưa ở nhà. Sau khi cơm nước xong xuôi, tôi xin phép cha mẹ cho mình ăn cơm trưa ở nhà ăn của trường. Sau khi cơm nước xong xuôi, tôi đã nhận được cuộc gọi của Phạm Đông Ly, anh ấy hỏi tôi có cần giúp gì không, nên tôi đã hẹn anh ấy đến khu sinh hoạt gặp mình.

Cơm no rượu say, vừa ra khỏi nhà ăn tôi đã thấy Phạm Đông Ly đang ngồi nói chuyện trên trời dưới đất với người gác cổng, quần áo gọn gàng, thi thoảng anh ấy gật đầu chào lại những người chào mình, rồi lại tiếp tục tán gẫu với người gác cổng. Tôi cúi đầu hé miệng cười, lấy điện thoại di động ra gọi, bảo anh ấy đến.

Cha mẹ tôi tuy không quen thân với anh ấy, nhưng dù sao con gái mình cũng ở nhờ nhà người ta sáu năm, hơn nữa bốn năm sau còn phải tiếp tục làm phiền, nên bọn họ rất nhiệt tình với Phạm Đông Ly.

Ở trường Phạm Đông Ly cũng có kí túc xá, tuy anh ấy thường xuyên trở về nhà, nhưng những lúc bận rộn cũng ở lại đây. Anh ấy ở lầu sáu, mà thang máy lại bị hư, ba tôi xung phong nhận việc ôm chiếc đàn cổ của tôi nên đã đi thang bộ.

Đi không bao lâu, ba tôi đã thở hổn hển, Phạm Đông Ly vốn định giúp đỡ, nhưng lại bị cha tôi ngăn cản: "Vì con gái bảo bối của tôi, chút chuyện nhỏ này có đáng là gì."

Nói xong ông cũng nhếch miệng cười với tôi, lúc đó về mặt của mẹ tôi dịu dàng hẳn đi. Tôi nhìn cái bóng trước mặt mình, đôi mắt như bị rát, tôi nhúm mày, rũ mắt xuống.

Lúc cha tôi rời khỏi, tôi chân chừ một chút rồi chạy đến kéo cánh tay ông, nhỏ giọng nói: "Ba ơi, lái xe cẩn thận. Còn nữa, ba nhớ nhường nhịn mẹ một chút."

"...Ừ"

Tôi đứng ở cánh cửa sổ cạnh cầu thang, nhìn xe ba mình chạy khỏi khúc quanh.

"Anh rót bột củ sen cho em uống nhé."

Tôi quay đầu lại, nói: "Cảm ơn."

"Con bé này lúc nào cũng khách sáo." Anh ấy vỗ vỗ đầu tôi, xoay người xuống nhà bếp bưng ra hai cái chén.

"Ồ đây hơi dơ, em ngồi đợi đầu cũng được."

"Sao anh không bảo bạn gái dọn phòng giúp mình?"

"Anh còn không biết mình có bạn gái cơ đấy." Anh ấy cầm muỗng gỗ dọc theo cái chén: "Em giúp anh một tay đi."

Tôi múc một muỗng ngậm vào miệng, nheo mắt lại, ăn ngon thật.

Không có bạn gái? Vậy sau này anh ấy gộp thời gian quen nhau và kết hôn lại sao?

Dùng hết sức lực để trở về phòng ngủ, bây giờ đã là ba giờ chiều. Tôi mở cửa, thấy trong phòng đã có vài cô nữ sinh, họ gật đầu chào tôi mấy cái, giới thiệu tên họ với nhau, nhưng tôi không nói chuyện với các cô ấy.

Tôi bỏ quần áo vào tủ, sau đó để khăn lông, ly tách và đồ dùng hằng ngày ở phòng rửa tay d'đ/l,q'đ. Xong xuôi hết thấy mới thấy điện thoại đang có tin nhắn, mở ra, là của Phạm Đông Ly.

"Có chuyện gì cần, nhớ tìm Phạm Đông Ly."

Tôi cong khoe miệng, xem lại tin nhắn mấy lần, sau đó mới rút một cuốn tiểu thuyết trong túi ra.

Pride and Prejudice, tôi bình tĩnh từ từ lật xem, đây là cuốn tiểu thuyết mà anh ấy đợi đến lúc tôi sắp về mới bí mật đưa cho.

Đột nhiên có tiếng nữ sinh lẩm bẩm, như có như không thật phiền phức.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Con đường đại học của tôi đúng là bình mới rượu cũ, tôi vẫn chọn con đường cũ - quản lý doanh nghiệp d;đ'l,q'đ. Thứ nhất vì tôi đã có cơ sở từ trước, năm thứ hai đại học mới có thể xác định chuyên ngành. Lựa chọn này kiếp trước của tôi cũng không phải vì sở thích, tôi cũng không có cái lý tưởng động trời kia.

Tôi chuẩn bị năm thứ 2 đại học sẽ lựa chọn giống như cũ - tài vụ quản lý, tính cách của tôi không hợp với các ngành như Marketing, Human Resource, hay quản lý hậu cần, thay vì phải ép buộc bản thân phải làm quen với nó, không giao tiếp với người khác nữa, sống với các con số vẫn thích hợp với tôi hơn.

Trước kia đi học đại học một cách mờ mịt, tôi cũng nước chảy bèo trôi tranh cử vào hội học sinh, bỏ tiền vào các câu lạc bộ. Thay vì đi làm không công, tôi thả cứ lợi dụng tài sản của trường, trường này có thư viện rất lớn, tuần đầu nhập học tôi đã ôm tám quyển sách về phòng.

Không tranh cử làm cán bộ, không vào hội học sinh, bây giờ cũng không thể thi chứng chỉ kế toán được,d;đ'l,q'đ nếu thời gian đại học này mình không gây chuyện, thì quả là rất rảnh rỗi, chỗ đi nhiều nhất là chỗ ở của Phạm Đông Ly.

Đàn cổ mới đầu học rất dễ dàng nhưng muốn giỏi thì rất khó, những gì cơ bản đều quan trọng, thầy dạy đàn cổ của tôi đã giới thiệu một cuốn sách điều khiển chuyên môn và một quyển ôn thi chuyên dụng, tôi cũng không ngoại lệ, ngoại trừ sở thích, cũng cần sự khích lệ từ người khác.

Vì anh ấy thường không ở lại trường, nên anh ấy đã làm cho tôi một cái chìa khóa, tôi cũng d;đ,l'q.đ không khách sáo với anh ấy, lâu lâu cũng sẽ dọn dẹp vệ sinh cho căn phòng.

Nghe được tiếng mở cửa, tôi đang luyện đánh một bài hát đơn giản, nên chờ sau khi kết thúc mới quay đầu lại, liền thấy Phạm Đông Ly tựa người vào cánh cửa nhìn tôi.

"Em chắc có quen với các bạn cùng lứa chứ."

"Như bây giờ, rất tốt." Tôi chấp chững sờ vào dây đàn: "Em không có xa lánh bạn học, chỉ là sở thích của bọn em không giống nhau, là con gái, em cũng không có chí hướng lớn gì, chỉ cần sau này có một công việc ổn định là được, nên cũng không cần mở rộng quan hệ; hơn nữa còn có chuyện khác...."

"Không tìm được người, anh không tòi đâu." Tôi nghiêng đầu nhìn anh ấy: "Không phải là chê anh đâu."

"Chiều thứ tư toàn trường không có tiết, về nhà ăn cơm với anh đi, thím em vẫn nhắc em hoài."

"Ok, xem ra em không cần lo lắng cho anh rồi."

"Em đang thay ba mẹ anh điều tra anh sao? Con nhóc này."

Tôi lấy hai tay làm dấu hiệu dừng lại: "Em không có năng lực làm gián điệp, đặc biệt là gián điệp hai mặt đâu."

"Tốt lắm, buổi tối ở lại ăn cơm đi." Anh ấy vỗ vỗ đầu tôi, rồi đi xuống nhà bếp.

Thật ra thì do không tìm được người, hấn thật khá.

Sau khi ăn cơm tối xong, tôi ở lại rửa chén trong bếp.

Mơ hồ nghe được tiếng chuông điện thoại, nên tôi nhờ Phạm Đông Ly nghe giúp.

"Chắc tuần này, nguyện vọng của mẹ anh không thực hiện được rồi."

"?"

"Là điện thoại của một nam sinh, trong tuần này, lớp em muốn liên hoan."

"Nói với đi ấy một tiếng, thứ bảy này em lại đến ăn chứ."

Anh ấy gật đầu, nhưng không đi ra ngoài, mà lại cầm một cái khăn lông giúp tôi lau chén.

Trường đại học này nằm ở vùng ngoại ô, bao quanh nó trừ dãy Khâu Lăng, còn có một trấn nhỏ.

Chỗ được chọn để liên hoan là một quán ăn tên là Hỏa Oa, lúc tôi và mấy nữ sinh trong phòng xuất hiện, d;đ'l;q;đ thời gian lúc đó không sớm cũng không muộn.

Mấy người trong ban cán bộ đều rất nhiệt tình, nói mấy câu đã đẩy chúng tôi ngồi vào bàn chung với bàn của các nam sinh phòng khác.

Tôi ngồi đầu cũng được, nam sinh bên cạnh tôi lễ phép trao đổi tên họ với tôi, sau đó không nói gì nữa, tôi chỉ ngồi nghe bọn họ tán dóc.

Mục đích của buổi liên hoan là giúp cho những người bạn cùng lớp thân với nhau hơn, phải có nam sinh, nữ sinh, và rượu, ba thứ này thiếu một thứ cũng không được, không khí bây giờ giống như nhiệt độ của sương mù, hết sức hài hòa.

"Trần Cẩn, cả buổi tối bạn đều ở đây, đám người kia y như sói vậy, chắc bạn chưa ăn no đâu nhỉ."

Tôi ngẩng đầu nhìn thấy một nam sinh mặt đỏ bừng đang cầm một ly rượu, nói chuyện với tôi. Tôi có ấn tượng với anh ta, là lớp trưởng - Tường Phong, điện thoại của tôi cũng có lưu số của anh ta.

"Bọn họ đều chăm sóc cho tôi rất tốt." Tôi sợ anh ta muốn mời rượu nên lấy một ly nước quýt trên bàn đưa cho anh ấy: "Cái này giải rượu tốt lắm."

Mấy nam sinh ồn ào lên đẩy nước trái cây, đẩy tôi trước mặt anh ta, còn ném mấy chai rượu tới, d;đ'l/q'đ nam sinh ngồi bên cạnh tôi nháy mắt mấy cái, lập tức đứng lên nắm vai anh ta: "Oanh tù tì, uống hết đi! Những thứ này, hiểu không? Rượu, không được trách anh em không suy nghĩ cho anh nha."

Tường Phong cũng không từ chối, vừa cầm lấy đã ngửa đầu uống hết, làm mọi người xuýt xoa khen ngợi, một hơi đã thấy đầy. Ngay sau đó sẽ lấy nước trái cây tôi đưa cho anh ta, từ từ uống.

Nhón nháo hết hò đến gần mười giờ, nghe nói còn chuẩn bị đi KTV. Tôi nói mình bị đau đầu nên đã về phòng.

Trừ mấy người muốn tiếp tục đi chơi, cũng có mấy người muốn về. Bởi vì mọi người ít nhiều cũng đã uống chút rượu, nên mấy nam sinh không yên lòng, xung phong nhận việc đưa bọn tôi về phòng ngủ.

Tôi xoa xoa chân mày, vừa nãy cũng uống mấy chén, cảm áo khoác ra ngoài, bị gió lạnh bên ngoài thổi vào, người bị ngã rất nhiều.

"Không thoải mái sao?"

Thấy mình đứng bên cạnh Tường Phong, tôi khá bất ngờ: "Bạn không tiếp tục chủ trì bữa tiệc à?"

"Nghỉ ngơi giữa hiệp."

"Nửa đường bỏ chạy, bạn không xứng làm lớp trưởng chút nào."

"Tổ cáo mình là đắc tội với người đứng đầu một lớp đó." Anh ta nháy mắt với tôi mấy cái.

Tôi thấy mặt anh ta đã bớt đỏ, nói chuyện cũng rất biết điều.

Hai người nói chuyện với nhau một lát, hai người không biết từ lúc nào đã đi xa.

"Thình thoảng mình có thấy bài tập của bạn, chữ rất đẹp, rất có khí thế, có đi học hả?"

"Có học viết bút lông."

"Tục ngữ nói nét chữ nét người, còn bạn thì ngược lại."

"Không có cái gì là tuyệt đối cả, lấy một sự việc để đánh giá các sự việc khác, thì rất phiến diện."

Hắn gật đầu một cái, ngừng lại: "Hai ngày nghỉ này bạn có rảnh không, mình muốn nhờ bạn giúp một số chuyện."

"Chuyện công?"

"Làm sao bạn biết được?"

Tôi nhếch miệng, tôi nói chuyện vốn chỉ để đối phó, tính tình của tôi vốn lạnh nhạt, nhưng anh ta có thể dùng vẻ mặt tự nhiên, thái độ chân thành, tạo ra một bầu không khí hài hòa, anh ta là một người khó dây dưa đây.

"Nếu là chuyện riêng thì mình không rảnh."

Anh ta bật cười: "Làm người ta đau lòng quá đi, xem ra mình làm người rất thất bại, sức hấp dẫn bị giảm xuống nghiêm trọng."

"Đến rồi."

"?"

Tôi chỉ vào cánh cửa trước khu sinh hoạt, ý nói với anh ta.

Anh ta bắt đầu đi buông tay: "Tuần sau có một trận bóng rổ, mình hy vọng bạn có thể giúp mình về một tấm áp phích."

"Mình không có kinh nghiệm trong chuyện này lắm, chuyện này có thể nhờ những bạn bên khoa tuyên truyền giúp một tay."

"Bạn đừng kiêu ngạo quá nha, mình không nhờ bạn vẽ tranh, chỉ cần giúp mình viết mấy chữ thôi, chữ trên áp phích dù không quan trọng, nhưng mình nghĩ tóm lại nên của ít lòng nhiều thôi."

Vốn muốn từ chối, nhưng suy nghĩ lại, tôi thấy chỉ là một cái nhấc tay, cũng không phải muốn trở thành người ra rìa trong lớp, mới gật đầu một cái: "Được."

"Bạn đồng ý sao?" Anh ta cười rất tươi.

"Mình cũng là một phần tử của lớp học, nên đây cũng là bổn phận của mình."

Khi về tới phòng ngủ thì mấy nữ sinh nhiều chuyện trong phòng đồng loạt nhìn tôi.

Tôi có chút buồn phiền, cời dây buộc tóc ra, chuẩn bị đi tắm.

"Trần Cần, chắc chắn lớp trưởng muốn theo đuổi bạn rồi." Nữ sinh tên Giang Tá ngủ đối diện tôi có bộ mặt tỉnh táo khẳng định.

"Thật không?"

"Tại sao không." Cô ta nói: "Nếu không sao vừa rồi anh ta còn say sưa uống rượu, quay qua quay lại đã xuất hiện bên cạnh bạn, làm người hộ tống."

Tôi kể chuyện về áp phích, giải thích đơn giản, rồi quay đầu đi tắm. Mơ hồ còn nghe thấy: "Về áp phích cái gì, tôi nghe nói lớp trưởng quen thân với mấy người trong hội học sinh lắm.....". "Thì ra Trần Cần này IQ cao mà EQ lại thấp, xem ra chuyện trên đời cái gì cũng đều tương đối.". "Lớp trưởng xảo quyệt như thế, Trần Cần lần này nhất định sẽ bị lớp trưởng bắt được cho mà coi! Oh, no....."

Tôi lắc đầu, muốn theo đuổi tôi hay không là chuyện của anh ta, đâu có quan hệ gì với tôi, tắm xong thì đi ngủ thôi.

Chiều thứ sáu có hai tiết, sau khi làm bài xong tôi đưa bài thi cho bạn cùng phòng Giang Tá.

Lớp trưởng của tôi Trương Phong đi tới, không nhìn thấy vẻ mặt đầy mệt mỏi của Giang Tá.

"Lớp trưởng, chuyện tấm áp phích, bạn có thời gian hai ngày để chuẩn bị, chiều chủ nhật giao cho mình cũng được."

Tôi thấy nụ cười trên mặt anh ta nhạt bớt: "Được."

Bên cạnh tôi và anh ta cũng có mấy người bạn cùng lớp, gật đầu chào nhau vài cái, tôi xoay người rời khỏi, đi một lúc thì xung quanh đã tràn ngập tiếng nói chuyện bình thường.

Ra khỏi cửa lớp, tôi đã gọi điện cho Phạm Đông Ly, điện thoại reo thật lâu nhưng không có người nghe.

Điện thoại không có người trả lời, tôi nghĩ nghĩ rồi đi tới phòng làm việc tìm anh ấy.

"Phạm Đông Ly."

Xác định đúng phòng, tôi gõ cửa mấy cái, rồi bước vào phòng.

Quả nhiên, anh ấy không có ở đây, chắc là bận dạy học. Đây là lần đầu tiên tôi tới phòng làm việc của anh ấy, tôi chỉ biết anh ấy dạy tiếng Anh, trong phòng này chỉ có hai bàn làm việc, một bàn đã có người ngồi, vậy chắc bàn còn lại là của anh ấy rồi. Mặt bàn rất sạch sẽ, bên cạnh màn hình máy vi tính

đặt một chậu hoa nho nhỏ, mấy tập tài liệu thật dày để bên ngoài, còn có một bản đang kẹp một danh sách tên nho nhỏ.

Tôi cong cong khoe miệng, đi tới cầm quyển sách kia lên, quả thật là một cuốn tiểu thuyết nước ngoài, phiếu tên sách là cái lần trước tôi đưa cho anh ấy.

Tôi cầm cuốn sách ngồi vào một bên sofa, vừa lật trang đầu đã cảm thấy có một ánh mắt đang quan sát tôi.

Ngẩng đầu lên, là người phụ nữ ngồi ở bàn bên cạnh, trong phòng làm việc này cũng chỉ có mình cô ta.

Tôi mạn phép nghiêng đầu, vuốt vuốt tóc, sau đó thẳng thắn nhìn lại cô ta.

Tóc ngắn, đeo mắt kính, diện mạo bình thường, là hình dáng của một cô giáo tiêu chuẩn - đánh giá xong.

Cô ta hơi bất ngờ: "Cô là....À, cô tới tìm thầy Phạm sao?"

Tôi bỗng nhiên ý thức được, kể từ sau khi sống lại, cách suy nghĩ, hành động hay cử chỉ, cũng dừng lại lúc tôi hai mươi tám tuổi. Sinh viên đại học vốn nên cúi đầu, ôn hòa, lễ phép với giáo viên, nhưng tôi thì không. Hơn nữa sinh viên ngày nay cũng trưởng thành hơn, người không biết cũng khó phân biệt được sinh viên và người bình thường trong xã hội.

"Đúng, tôi có thể ở đây chờ anh ấy được không?"

"Dĩ nhiên là được, cô có uống trà không?"

"Cảm ơn, tôi không muốn."

Tôi cúi đầu bắt đầu đọc sách, chỉ là vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt kia đang nhìn mình. Trong lòng tôi có một chút không thoải mái, đem cuốn sách đặt lên đầu gối, tay chống dựa vào tay vịn của ghế salon, chặn ánh nhìn của cô ta lại.

Sách chỉ mới lật được hai ba tờ, vừa mới bước vào tình tiết của cuốn sách, thì chủ cuốn sách đã về.

Tôi ngửa đầu nhìn theo hướng cuốn sách bị lấy đi, cau mày nhìn anh ấy.

"Đi, về nhà xem tiếp." Anh ấy cười cười gấp sách lại, nhẹ nhàng gõ lên đầu tôi một cái.

"Sao anh không nghe điện thoại?"

"Sáng nay anh quên mạng."

Tôi cầm lấy cái áo khoác được giắt trên khuỷu tay của anh ấy, ngửi thấy một mùi hương thơm ngát. d;đ'l"q/đ Tôi liếc anh ấy một cái, mới thấy tóc anh ấy đang ướt: "Anh về tắm sao?"

"Anh trở về lấy điện thoại, chỉ là tiện nên mới tắm thôi." Ngón tay anh ấy vuốt ve sống mũi: "Em biết anh đã dạy mấy tiết rồi, dính rất nhiều phấn, không thoải mái tí nào."

"Hiệu suất rất cao chứ sao nữa." Một người đàn ông sạch sẽ, tôi nói thầm.

"Sợ em đợi."

Vì anh ấy còn phải sửa lại tài liệu nên tôi mới ở bên ngoài phòng làm việc chờ anh ấy.

Sau khi thắt dây giày xong, đứng dậy, tôi liền nhìn thấy một cái lúm đồng tiền như hoa.

"Xin chào, tự giới thiệu một chút, tôi tên là Từ Hoa, là đồng nghiệp của Đông Ly."

Tôi hết lần này đến lần khác, nhìn vào Phạm Đông Ly đang đứng bên cạnh cô ta, vẻ mặt anh ấy rất bình thường.

Well.... ...'Đông? Cùng Đông? Chuyện' Oh, quan hệ này rất thú vị.

Phòng làm việc luôn là một chỗ mờ ám, là nơi yêu đương của đồng nghiệp.

Tôi nên dùng thân phận nào mới tốt nhỉ? Tôi lại nghiêng đầu nhìn anh ấy, không cho phép anh ấy trả lời giúp tôi sao? Ok~ nam chính đang toàn tâm toàn ý sắp xếp mọi chuyện làm như không thấy, có tai như điếc, tôi bịu môi.

Muốn lễ phép gọi một tiếng: "Chào cô giáo." Sau đó ngượng ngùng ngẩng mặt 45 độ: "Em là 0X khoa quản lý doanh nghiệp bản X ban XX, xin cô Trương sau này quan tâm em nhiều hơn."Tiểu nhân trong lòng, đang tưởng tượng đủ loại vẻ mặt.

Tôi cầm bàn tay của cô ta đưa tới trước mặt mình, nụ cười chính xác là vũ khí giao tiếp, đáp lại cô ấy cũng là nụ cười nhe răng 100%: "Xin chào, tôi là Trần Cần."

Xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn Tờ Hoa vẫy tay với chúng tôi ở phía sau.

Tôi lấy tay vuốt vuốt mặt mình, quay mặt lại. Khuôn mặt cười tới đau đớn, xem ra tôi chỉ thích hợp giao tiếp với các con số thôi.

"Cô ấy thích anh à."

Anh ấy nhú mồm, không nói gì.

"Anh sao vậy?" Tôi liếc mắt nhìn anh ấy.

"Thì ra tiểu thư Trần Cẩm cũng là người nhiều chuyện à."

"Cái này không thể gọi là nhiều chuyện, mà gọi là quan tâm." Tôi lắc lắc ngón tay, sau đó chống cằm nhìn anh ấy: "Cô ấy rất có hy vọng nha."

"Hả?" Mặt anh ấy lộ vẻ hứng thú.

"Anh không có từ chối sự lấy lòng của cô ấy, nếu như không phải anh muốn chơi đùa với cô ấy....., thì chẳng lẽ đây không phải là một loại ám hiệu."

Lúc này vẻ mặt của anh ấy trở nên kinh ngạc, chỉ là chớp mắt một cái đã khôi phục lại vẻ im lặng.

Tôi nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, nhú mồm, có chút phiền lòng.

Tờ Hoa hiện ra trong tâm trí tôi, làm cho tôi có chút không vui. Kiếp trước cô ấy là vợ của Phạm Đông Ly, khi đó cô ấy là một người qua đường không quan trọng trong sinh mệnh của tôi, thế mà kiếp này lại ảnh hưởng đến tôi.

Chuyện này cũng là ám hiệu cho tôi, không phải sao?

Tôi cúi đầu nhìn mũi chân của mình, nụ cười cạn dần.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Bữa ăn tối rất phong phú, hai người lớn ở nhà họ Phạm đều là những người trung hậu chất phác, sống cùng nhau đã nhiều năm, họ chăm sóc cho tôi đều rất thật lòng d;đ'l/q"đ. Tôi kiên nhẫn trả lời từng chuyện bọn họ hỏi, ăn hết món ăn bọn họ gấp cho tôi, một bữa cơm chiều đã làm tôi mất hết sức lực.

Cơm nước xong xuôi tôi trở về căn phòng nhỏ trước đây của mình, mở cửa sổ ra, trời đầu thu đã gần tới, nhiệt độ dư thừa, gió nóng thổi vào mặt làm tôi thoải mái nheo mắt lại. Tôi lấy cuốn sách trên đầu giường, ngón tay nhẹ nhàng sờ vào gáy sách, từ từ đem gò má áp lên bìa sách, sau đó cười.

Chuyện chiều nay làm rối loạn tâm trạng của tôi, cuối cùng cũng tìm được nguyên nhân, đúng, tôi xác định tôi có tham muốn chiếm giữ Phạm Đông Ly, không muốn bị người khác đụng tới, dù là gặp mặt người theo đuổi hẳn, tâm trạng cũng không khống chế được trở nên tiêu cực.

Nhưng mà cái cảm giác không điều khiển được này cũng không hẳn là không tốt, ít nhất nó là cái cảm giác mà từ khi tôi sống lại tôi giờ chưa từng trải qua.

Như vậy, thì phải nghiêm túc, giải đáp từng chuyện một.

Tôi không học được vô duyên vô cớ làm bừa, gặp người, gặp chuyện, hay tiếp khách tôi đều dùng lý trí, bất kể là chuyện lớn hay chuyện nhỏ, luôn luôn phân tích. Hai. Ba. d;đ'l/q"đ Núi lửa trong lòng không hoạt động, cửa hang bị một khối đá gọi là lý trí chặn ngang, nào giờ cũng không có chuyện, người hay là vật nào có thể để tôi xử sự cảm tính một lần. Có lẽ một khi tình cảm chiến thắng, núi lửa bộc phát, tôi còn khủng hơn người khác không chừng.

Bây giờ sự tình còn chưa hình thành, quan hệ của Phạm Đông Ly và vợ tương lai của anh ấy còn rất bình thường. Từ hành động, cử chỉ, giọng nói, thái độ có thể thấy thái độ của anh ấy với Tờ Hoa rất bình thường, đây là một số liệu rất tốt - trên tỉ lệ phần trăm này có thể khẳng định, nếu bọn họ kết hôn, nhất định là vì bị ép, như vậy thì không có tình yêu rồi.

Mà phân tích ở góc độ của Tờ Hoa, cô ta si tình theo đuổi, mà đương sự chưa đáp lại, tức là chưa dính phải tội danh nghiêm trọng như "phụ bạc", tối đa chỉ có thể coi như là một nữ đồng nghiệp tốt mà thôi.

Như vậy, lúc này xen vào, còn chưa dính phải cái danh kẻ thứ ba.

Ok, sự phân tích này có một khởi đầu rất tốt.

Sau đó phải phân tích đến nhân vật quan trọng nhất, Phạm Đông Ly? Có đáng để tôi hết lòng vì anh ấy hay không?

Quen nhau sáu năm, theo biểu hiện bên ngoài, vì tôi khá hiểu anh ấy - thói quen sống tốt, sạch sẽ; tính tình ôn hòa; tuổi tác hơi lớn (nghĩa xấu) trưởng thành (ca ngợi); tình hình kinh tế ăn cơm nhà nước, không lo cơm áo, có phòng có xe, có dư.

Và lại tôi không xa lại gì anh ấy, không cần trải qua khoảng thời gian từ người xa lạ không thân quen, đến người xa lạ thân quen, rồi mới đến người quen. Quan trọng nhất là tôi không ghét cuộc sống sau này với anh ấy, nếu chuẩn bị cho việc này, thì tôi rất hài lòng.

Càng ngày tôi càng muốn đặt cọc Phạm Đông Ly hơn, trong đầu xuất hiện vô số tiếng reo hò.

Thời gian chủ nhật của tôi vẫn được sắp xếp như cũ, phần lớn là thời gian đọc sách. Ngược lại Phạm Đông Ly trừ tối thứ sáu cùng ăn với nhau ở ngoài ra, còn những lúc khác thì không thấy bóng dáng đâu.

Tôi lật mấy trang sách, buồn phiền một chút, rồi mới đem sách vứt qua một bên, bật TV lên.

Khi thím Phạm đi dọn vệ sinh, cười ha hả hỏi: "Cần à, ở trường có bạn trai nào tốt không?"

Sau khi thấy tôi lắc đầu, cô ấy ngừng làm lại và nói: "Cũng phải, con gái lúc này tiêu chuẩn rất cao, thừa dịp còn trẻ còn nhiều lựa chọn. Nhưng sau khi con tốt nghiệp rồi, có công việc rồi, vào độ tuổi thích hợp rồi, khi đó không thể đặt tiêu chuẩn cao nữa, nếu không khi đã lớn tuổi, chỉ còn chờ bị chọn thôi...."

Tôi cười cười gật đầu, thím ấy nhìn thấy thì càng hăng hái: "Nói đến đây mới nhớ, con xem anh Đông Ly của con, công việc cũng ổn định, chuyện vật chất cũng không cần lo nghĩ, nên tìm vợ rồi. Đúng rồi, lần trước thím có gặp được một người, nhìn cũng không tệ, thím xem cũng được rồi."

"Con có biết không?"

"Là người chung phòng làm việc với Đông Ly, cô gái đó rất nhiệt tình với thím. Thím là người từng trải, nhìn là biết, sao còn không hiểu."

Quả nhiên là Tờ Hoa.

"Vốn cũng không có gì, thím cũng không ôm hy vọng gì, nhưng lúc về thím tùy tiện nói một câu: Tìm đúng người rồi. Mà con thím gật đầu."

Sống chung nhiều năm, Phạm Đông Ly không bao giờ làm chuyện mà mình không chắc chắn, đã tỏ rõ thái độ, chứng tỏ anh ấy đã để chuyện này ở trong lòng. Suy nghĩ một chút, cũng không xê xích gì nhiều, tôi nhớ kiếp trước lúc tôi học năm thứ hai đại học thì anh ấy kết hôn.

"Thím hiểu con thím, nếu nó gật đầu, thì tang đá trong lòng thím, cũng rơi xuống đất rồi." Thím Phạm xúc động gật đầu.

Tôi cũng cười cười gật đầu một cái, cầm cuốn sách bên cạnh lên, cúi đầu mở ra.

Để lại thời gian cho tôi, nhưng cũng không nhiều lắm.

Chiều chủ nhật, Phạm Đông Ly đã xuất hiện. Tôi không có gì để đem về, nhưng thím Phạm lại cầm một túi táo đỏ, đường đỏ đưa cho tôi, dặn dò: đường đỏ này là thím nhờ người ta mua giúp, là di Chu mua dùm, mỗi lần kinh nguyệt tới sắc mặt con đều không tốt, không có chút máu nào, nếu không thoải mái thì nấu một chút đường đỏ uống, d'đ;l'q/đ táo đỏ này có thể ăn vặt, chờ lần sau con tới, thím dẫn con đi gặp một người biết trung y, bốc chút thuốc uống, người này mặc dù không phải thầy thuốc, nhưng tốt hơn trong bệnh viện nhiều...."

Di thím vừa nói tới đó, liền huyền thuyên không dứt, chỉ là bây giờ, tôi cảm thấy trong lòng ảm áp.

Tôi gật đầu, phát tay chào thím ấy, rồi ôm một túi đồ lớn lên xe.

Vừa đến trường đã nhận được điện thoại của Tường Phong, tôi bảo anh ta ở nguyên đó chờ tôi.

Sau khi cúp điện thoại, tôi nói với Phạm Đông Ly: "Để em xuống cổng trường là được rồi."

"Là anh chàng lần trước sao."

Tôi ngạc nhiên: "Ừ"

Anh ấy gật đầu một cái: "Hai người cùng đi dạo sao?"

"Chỉ là lấy đồ thôi."

Cuối cùng tôi không xuống xe, mà là Tường Phong lên xe.

Trên xe, hai người một trước một sau nói chuyện với nhau, dù Phạm Đông Ly không dạy lớp chúng tôi. Nhưng Tường Phong vẫn làm ra vẻ tôn sư trọng đạo, gọi một tiếng thầy Phạm. d;đ'l'q'đ Tôi vừa nghe đoạn đối thoại của hai người, vừa mở mắt áp phích ra xem.

"Muốn viết chữ gì?" Áp phích trừ phía trên còn trống khoảng một phần tư, phía dưới đã được vẽ.

"Bạn xem được thì làm thôi, chỉ cần khích lệ tinh thần là được."

Tôi gật đầu, cuộn tấm áp phích gọn gàng lại.

"Thì ra thầy Phạm và bạn Trần Cần biết nhau từ trước."

"Chúng tôi ở chung một nhà." Anh ấy thân nhiên nói.

Tôi nhìn anh ấy, khóe miệng cong lên: "Ừ, chúng tôi ở chung."

Sắc mặt Tường Phong thay đổi: "Hóa ra là như vậy."

"Trần Cần ở căn phòng khách nhỏ nhà tôi."

Xem ra tâm trạng của anh ấy rất tốt, lại nói chuyện với một người xa lạ.

Đàn cổ của tôi tiến bộ, từ trình độ bài hát khó hơn và cách đánh ngày càng thành thạo của tôi mà có thể nhìn ra được.

Tôi đã bắt đầu luyện tập cách dao động dây đàn, thầy giáo nói mỗi ngày ít nhất cũng nên luyện tập nửa giờ.

Tôi cời ngón tay giả xuống, bắt đầu xoa bóp ngón tay.

Gần đây xảy ra mấy trận mưa, thời tiết đã lạnh hơn, tôi đã sớm mặc áo len mỏng.

Tôi nhìn xuyên qua cửa kính nhìn bầu trời âm u, mưa rơi ào ào, ngăn người ngồi trước mặt cây đàn cổ.

Khi Phạm Đông Ly về, trời đã đen thui. Khi anh ấy nhìn thấy tôi thì có chút kinh ngạc.

Tôi tới chỗ ở của anh ấy, luôn luôn có giờ giấc, chưa bao giờ tới buổi tối.

Hơn nữa bộ dạng của tôi bây giờ, thực sự có chút kì quái, bộ quần áo đang mặc chính là áo ngủ của anh ấy, tóc xõa tung.

"Lúc ra khỏi cửa ký túc xá trời âm u lắm, nhưng em không mang dù, đi nửa đường thì trời bắt đầu mưa." Tôi phẩy phẩy quần áo trên người: "Cho nên mới đến đây tắm rửa sạch sẽ, rồi mượn đồ của anh."

Anh ấy không nói gì, chỉ là đi về phía phòng ngủ, lúc đi ra đưa cho tôi một cái áo khoác, nói: "Tối nay ở lại đây đi, mệt thì đi về phòng anh ngủ, anh đi tắm trước."

Tôi thành thật gật đầu, ôm áo khoác của anh ấy, đi về phòng ngủ.

Cửa phòng ngủ không đóng, tôi nghiêng người nhìn ra phía cửa, trong bóng tối tôi rất tỉnh táo, phải nói là cả đời đều tỉnh táo.

Lại qua một thời gian lâu, tôi sờ vào điện thoại di động, đã sắp đến nửa đêm.

Tôi bò xuống giường, ra khỏi cửa, trong phòng rất yên lặng, còn nghe được tiếng mưa rơi bên ngoài.

Mắt tôi đã sớm thích ứng với bóng tối, từ từ đi tới sofa, ngồi chồm hồm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Cơ thể của anh ấy rất ấm áp, mền đã rơi xuống đất từ trước. Tôi đặt đầu mình trên cánh tay của anh ấy, còn đôi tay thì vòng qua hông anh ấy.

Phạm Đông Ly không hề nhúc nhích, vẫn hồ hấp đều đặn. Tôi liếm môi, ngẩng đầu lên, hôn lên môi anh ấy. d;đ'l/q"đ Tôi cũng không biết hôn, kiếp trước tôi cũng ít hôn môi với Đồng Minh Chiêu, nhiều nhất chỉ ma sát hai môi với nhau thôi. Ngón tay trượt từ eo tới rốn, rồi chạm lên ngực anh ấy.

Áo ngủ của anh ấy đã bị cởi ra, tôi chống tay xuống đất, rồi hôn môi của anh ấy mấy cái, mấy cọng râu của anh ấy làm tôi hơi ngứa, tôi nhẹ nhàng cắn cắn, vùi đầu vào xương quai xanh của anh ấy, rồi từ từ dùng lưỡi liếm.

Tôi không biết anh ấy có ngủ say hay không, cũng không biết chuyện tôi làm có đánh thức anh ấy hay không. d;đ'l/q"đ Thật ra thì tôi hy vọng anh ấy đã

tình rồi, chỉ là đang giả bộ ngủ thôi. Nếu như quang minh chính đại để anh ấy biết ý đồ của tôi, thứ nhất tôi không có can đảm đối mặt với anh ấy, thứ hai tôi không chắc anh ấy có từ chối hay không.

Mà lựa chọn cách làm này, nếu như anh ấy đã ngủ, không biết gì cả, vậy thì cứ coi như mộng xuân, không để lại chút dấu vết nào; còn nếu anh ấy đã biết, nhưng không ngăn cản, với sự hiểu biết của tôi, thì mục đích của tôi tới nay đã đạt được.

Tôi lại hôn lên môi anh ấy lần nữa, hôn lên chóp mũi của anh ấy, đột nhiên cảm thấy có vật gì đó chĩa vào eo của tôi. Mặt tôi đỏ lên, không dám làm nữa.

Đợi cho hơi thở của anh ấy đã bình tĩnh lại, tôi liền đứng lên, ngồi lên sofa, giúp anh ấy cài áo ngủ lại, nhặt tấm chăn ở dưới đất đắp lên người anh ấy.

Trở về phòng, tôi đóng cửa lại, nằm trên giường của anh ấy, không khí trong phòng giống như cũng có mùi của anh ấy vậy.

Thật ra thì tôi đã từng nghĩ, tôi có tư cách gì mà thích Phạm Đông Ly?

Tôi không quang minh chính đại theo đuổi anh ấy như Tờ Hoa được, tôi là người rất bị động, không nóng cũng không lạnh. d;đ'l/q"đ Nhưng không phải là người luôn theo lối khuôn phép cũ rích, nhìn tôi khéo léo dè dặt, thật ra tôi là người rất tính toán, theo lối nói ngày nay, chính là loại người khó chịu.

Vốn tôi không không tính sẽ sử dụng thân thể để quyến rũ, nhưng không còn thời gian nữa, tôi không biết khi nào anh ấy và Tờ Hoa kết hôn nữa.

Có lẽ trước khi tôi hành động điều gì đều nhìn trước ngó sau, suy nghĩ rất nhiều, nhưng khi đã quyết định, tôi sẽ không còn ngại ngần gì nữa.

Dùng thân thể quyến rũ, là phương pháp trực tiếp nhất, rất nhiều chuyện chỉ cần gọi lên dục vọng nguyên thủy của con người thì trở nên đơn giản hơn rất nhiều, huống chi chuyện tôi làm tới nay, cũng không có chút thua thiệt nào.

Buổi sáng sau khi tôi đứng ở cửa mấy phút, cuối cùng cũng quyết định mở cửa phòng.

Phạm Đông Ly đang dựa vào ghế salon đọc sách, "Dậy rồi à." Giọng nói của anh ấy còn có chút khàn khàn.

Tôi ừ một tiếng, sau đó ngồi ở chỗ cách không xa anh ấy lắm.

"Lại đây." Anh ấy để cuốn sách xuống, vẫy tay với tôi.

Tôi dịch mông theo hướng của anh ấy, lại thấy anh ấy tiếp tục vẫy tay, tôi mở to hai mắt, lại dịch mông chút nữa, cuối cùng tôi ngồi trên đùi anh ấy luôn.

"Yêu anh sao?" Anh ấy nâng mặt tôi lên hỏi.

Tôi nghĩ nghĩ, sau đó liền chấm một cái trên bàn tay đang đỡ cằm tôi của anh ấy.

"Đã nghĩ kĩ chưa?"

Thấy tôi tiếp tục gật đầu, anh ấy lại hỏi: "Anh không tìm bạn gái đâu."

"Em biết mà."

Sau đó anh ấy nâng cằm tôi lên, nhìn thật lâu, cuối cùng hôn lên khóe miệng của tôi.

Tôi thấy sai sai, nhấp miệng một cái, cau mày nhìn anh ấy: "Anh quyết định rồi sao?"

Sau đó thấy anh ấy tiếp tục nâng cằm tôi lên, hôn một cái lên môi tôi.

Tôi vẫn cau mày nhìn anh ấy như cũ, mặc dù tôi thật sự đã trải qua 28 năm cuộc đời, nhưng số tuổi của cơ thể hiện tại chỉ có 19, đối với một người đàn ông 31 tuổi mà nói, ngoại trừ hấp dẫn anh ấy bằng tuổi thanh xuân, còn có thể dùng ảo tưởng về tình yêu đơn thuần kích thích ý muốn bảo vệ của người đàn ông.

Số tuổi khác nhau, không thể tránh khỏi làm cho anh ấy có cảm giác hơn người, càng cẩn thận theo năm tháng.

Hơn nữa tôi biết anh ấy là người rất lý trí, mọi việc đều suy nghĩ kĩ rồi mới làm, sâu sắc hơn tôi nhiều.

Lúc học trung học tôi rất thích một câu nói: "Sẽ không gặp được con người xinh đẹp kia, trừ phi bạn có thể chờ đợi người ấy. Nhưng chờ đợi là chuyện đau khổ nhất trên đời, bạn có thể chắc chắn trong lòng đối phương chỉ có mình, hay trong lòng mình chỉ có mình người đó. Bạn có thể chắc chắn gặp lại người đó nhất định sẽ tốt đẹp, mà không phải là đau khổ. Cuối cùng lại ngồi cùng nhau mà nói: cuộc đời giống như chỉ mới gặp gỡ lần đầu."

Trước khi tôi sống lại, những năm tháng đó là lúc tôi ngây thơ, nông cạn nhất, táo bạo nhất, anh ấy không thể chờ tôi đủ trưởng thành, tôi cũng không đủ hấp dẫn để anh ấy chờ tôi lột xác.

Cho nên lúc đó tôi và anh ấy đều lập gia đình, đó chính là bằng chứng tốt nhất.

Cho dù hôm qua tôi quyến rũ thành công, nhưng tôi không nghĩ anh ấy sẽ đối với một cô bé - hôm qua còn là một cô bé cùng nhà, chỉ qua một buổi tối

thay đổi hoàn toàn mọi suy nghĩ, thành người phụ nữ nói chuyện ngang hàng với anh ấy được.

"Em có gì muốn hỏi sao?"

Tôi lắc đầu, không hề nghĩ sâu xa gì nữa, vốn mọi chuyện trên đời đều tồn tại biến số, mà tôi. Chính là biến số lớn nhất, ai biết tôi đột nhiên tiến hành một cuộc du hành thời gian, sau đó giống như mơ lại một giấc mộng, làm lại cuộc đời một lần nữa.

Nếu anh ấy đã quyết định, vậy tôi có thể thờ phào rồi.

"Vậy chúng ta giải quyết vấn đề này trước nha." Môi của anh ấy dán vào tai tôi nói: "Tôi hôm qua em chưa làm xong."

Cuối cùng năm ngón tay tôi hoàn tất chuyện quyến rũ mà tôi hôm qua tôi chưa làm xong, áo khoác cũng bị mất đi mấy nút, đôi môi sưng lên.

Chỉ là tôi cũng nhận được sự đáp trả phong phú: cơ thể tôi đã biết cách thức cũng như tiêu chuẩn hôn mê; cũng biết chất lượng quần áo không đạt tiêu chuẩn; dục vọng của anh ấy rất mãnh liệt, nhất là sáng sớm; anh ấy rất giỏi quyến rũ, không chỉ cơ thể, mà còn giọng nói và lòng người.

Tôi im lặng nhìn Phạm Đông Ly rửa tay cho tôi và anh ấy, sau đó lau khô nước bằng một cái khăn lông sạch sẽ.

Tôi hơi buồn một chút, không phải buồn vì việc anh ấy làm với tôi, ngược lại anh ấy làm cho tôi rất thoải mái. Chuyện tôi buồn là anh ấy không phải tay mơ, tôi vừa nghĩ tới chuyện anh ấy và cô gái khác thân mật thì lại cảm thấy phiền lòng, tâm trạng này tôi biết rất rõ, nó chính là - ghen.

"Không vui sao?" Anh ấy kéo tôi ngồi lên đùi mình.

"Phạm Đông Ly." Tôi vùi đầu trên vai anh ấy, ngửi mùi trên người anh ấy, tâm trạng xao động mới bình tĩnh trở lại: "Anh phải đối tốt với em."

Anh ấy đang cười, tôi cảm thấy lồng ngực anh ấy đang lay động, sau đó lại ôm tôi thật chặt: "Trần Cẩm, anh sẽ đối xử với em thật tốt."

Tôi vẫn ở trong phòng như cũ, không phải vì quen Phạm Đông Ly mà thay đổi bất cứ cái gì. Ban ngày tôi sẽ đi tới chỗ của anh ấy tập đàn cò, giống y như trước. Chỉ là thời gian ở ký túc xá của anh ấy dần dần nhiều hơn, hai ngày nghỉ cũng ở lại trường.

Tôi ra ngoài thời gian dài, cũng làm cho mấy người bạn cùng phòng nhiều chuyện chú ý. Có một lần tôi muốn ra ngoài, lại bị một người bạn ngăn cản.

Tôi thấy cô ấy chặn cửa, cầm một cây viết chỉ vào người tôi: "Trần Cẩm, bạn hãy nói thật đi, có phải bạn với lớp trưởng đang quen nhau không?"

Tôi nhú mày, gằn từng chữ một: "Ban? Trường? Đổng? Hướng?"

"Bạn thừa nhận đi, chúng ta là bạn cùng phòng, bạn đừng gạt bọn mình nữa."

"Thời gian và địa điểm mình và anh ta ở cùng nhau là.... .." Tôi lấy cây bút của cô ấy ra, nhìn thẳng vào gương mặt sẵn tin tiêu chuẩn của cô ấy, nói: "45 phút, phòng học."

"Thôi đi, gần đây Giang Tá cũng ra ngoài suốt, hai người đều bí mật như vậy, có nhiều chuyện không thể nói ra, d;đ'l;q;đ làm cho tính tò mò trong lòng mình tăng vọt, ép cũng ép không được, bây giờ đâu phải mùa xuân đâu."

Tôi ném bút trả lại cho anh ấy, xoay người ra ngoài, tốt bụng giúp cô ấy đóng cửa lại, ra ngoài.

Ngồi ở thư viện cả buổi chiều, sau đó ôm vài cuốn sách, mua bánh xong, rồi tới chỗ của Phạm Đông Ly.

Vừa cầm chìa khóa vào, cửa đã bị mở ra.

Tôi nhét đồ vào tay anh ấy, thay dép trong nhà: "Tuần này, không phải anh nói có chuyện phải đi sao?"

"Xong rồi, anh cũng vừa về tới, em ăn cái này sao?" Anh ấy cau mày nhìn chằm chằm cái túi nhỏ trong tay mình.

"Vì không đói bụng mà." Tôi làm nũng với anh ấy.

"Anh cũng chưa ăn."

Tôi nhìn anh ấy đi vào bếp, lè lưỡi.

Ăn cơm xong, rửa bát đĩa sạch sẽ. Tôi rót hai ly cà phê, đưa một ly cho Phạm Đông Ly.

"Em muốn tập đàn, có làm phiền anh không?"

"Bây giờ anh không đọc sách, mà sẽ đi kiểm tài liệu."

Tôi ồ một tiếng, rồi bắt đầu làm chuyện của mình.

Chờ tôi cởi móng tay giả ra, vớ tã lưng mới ra. Quay đầu nhìn Phạm Đông Ly đang ngồi trên ghế salon, đang im lặng cúi đầu đọc sách.

Tôi đi đến bên cạnh anh ấy, tựa vào người anh ấy, anh ấy để cuốn sách xuống kéo tôi vào trong ngực mình, giúp tôi xoa bóp ngón tay cái.

"Hôm nay lâu vậy."

Tôi tiếp tục miễn cưỡng dựa vào anh ấy, không nhúc nhích.

"Một sao?"

Sau khi nhìn tôi gật đầu, anh ấy ôm tôi đi vào phòng ngủ.

Phòng của anh ấy vô cùng gọn gàng, bây giờ tôi đối với tính cách thích sạch sẽ của anh ấy một chút cảm giác thích thú cũng không có. d;đ'l'q/đ Một người mỗi ngày phải tắm hai lần, sẽ không thích với một người lười tắm như tôi. Cho nên tôi rất biết điều ôm áo ngủ của anh ấy, vào phòng tắm.

"Đi ngủ sớm đi." Chờ anh ấy tắm xong thì tôi đã ngủ ngon, sau khi thêm thiếp một hồi tinh thần tôi đã hồi phục.

Tôi kéo quần áo của anh ấy: "Giường rất lớn, chúng ta ngủ chung đi."

Tôi thấy ánh mắt của anh ấy trở nên tỉnh mạch, im lặng một hồi rồi nói: "Được."

Chờ anh ấy nằm xuống, tắt đèn. Một căn phòng tối thui, yên tĩnh.

Tôi tiến tới, hôn nhẹ vào môi anh ấy, nói: "Ngủ ngon."

Sau đó rúc vào người anh ấy, vùi đầu trong ngực anh ấy, tay chân như bạch tuộc vòng vào người anh ấy.

Ồ, thật ấm áp, tôi thỏa mãn thở dài một cái. Gương mặt lại cọ sát trong ngực anh ấy, gối đầu vô cùng thoải mái.

Còn chưa đợi tôi cảm thán xong, thì trời long đất lở, tôi bị anh ấy đè lên.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Khi tỉnh lại vào buổi sáng, tôi hơi hoảng hốt một chút.

Rèm cửa sổ hơi xê dịch, d;đ'l'q/đ làm trong phòng xuất hiện một chút ánh sáng mặt trời lốm đốm. Tôi nhìn sang người đàn ông bên cạnh, cơ thể lại rút vào trong ngực anh ấy.

"Lạnh sao?" Đình đầu tôi truyền đến giọng nói của Phạm Đông Ly, giọng nói mới tỉnh nên hơi khàn.

Tôi cảm giác thấy cánh tay mình bị anh ấy ôm chặt thêm một chút, sau đó kéo cái mền lên cao hơn, đắp lên cái lưng trần trụi của tôi.

Tôi hí híp mắt, ngẩng đầu cắn nhẹ vào cằm của anh ấy: "Máy giờ rồi."

"Còn chưa tới buổi trưa đâu, em ngủ thêm chút nữa đi." Anh ấy vỗ nhẹ vào mông tôi mấy cái.

"Cơ thể em không thoải mái lắm, em muốn đi tắm." Đôi tay của tôi đang vuốt ve eo của anh ấy.

"Được, anh giúp em."

Có người giúp một tay, nhưng tôi lại tắm lâu hơn. Tôi miễn cưỡng dựa vào người người của Phạm Đông Ly, anh ấy đang giúp tôi xoa bóp eo.

"Tắm ngâm lâu như vậy rồi, có thoải mái hơn không?"

Tôi lườm anh ấy: "Còn không phải là do anh giúp sao?"

"Em phối hợp cũng rất tích cực." Anh ấy lấy tay véo mông của tôi, rồi nói bên tai tôi: "Cô gái nào vừa rồi vẫn nói rất thoải mái, bảo anh đừng ngừng...."

"Xin anh Đông....Ly...."

Giữa trưa ánh mặt trời càng gay gắt, hai người nằm trên giường càng lười biếng.

Tôi lác đầu không ngừng cầu xin tha thứ: "Ừ....Ừm, không cần ~ không cần!"

Tóc của Phạm Đông Ly dính trên người tôi, tiếng thở dốc của anh ấy ở bên tai tôi phập phồng, phập phồng.

"Phạm Đông Ly....." Mắt của tôi ướt nước mắt nhìn anh ấy, giọng nói ra vẻ đáng thương: "Nhanh quá.....Chậm một chút.....Chậm một chút....."

"Tốt." Anh ấy thở hắt hắt chống lên người tôi, không nhấp nữa. Anh ấy vạch tóc trên trán tôi, từ trán, mắt, chóp mũi, tới môi, mỗi nơi hôn một cái.

Không động đậy, tôi càng cảm thấy rõ chỗ giao nhau giữa hai chúng tôi, chuyện này nhắc nhở tôi rằng tôi và người đàn ông này là một thể.

Nước mắt tôi theo khóe mắt từ từ chảy xuống, anh ấy hôn giọt nước mắt đang rơi xuống của tôi, d;đ'l/q"đ sau đó nhìn thật sâu vào mắt tôi, toàn thân tôi run rẩy, cảm thấy anh ấy đang rút ra thật chậm, rồi lại đâm vào sâu hơn.

Tiếng thở dốc của tôi ngày càng nặng, đôi tay càng ôm chặt cổ anh ấy hơn, hai chân vòng trên hông anh ấy, không ngừng gọi tên anh ấy, cả người run rẩy.

Sau khi lên đỉnh, Phạm Đông Ly để tôi nằm trên mình anh ấy, từ từ ổn định hơi thở và nhịp tim.

"Phạm Đông Ly, anh đồng ý với em một chuyện nha."

Tay của anh ấy nhẹ nhàng vuốt ve lưng tôi: "Chuyện gì."

Cầm tôi chống lên ngực, ngẩng đầu nhìn anh ấy: "Nếu sau này anh không còn yêu em nữa....không thích cơ thể của em, thì không nên miễn cưỡng tiếp tục cùng em "yêu" nữa."

Ánh mắt của anh ấy, trở nên hơi kỳ lạ.

"Hay là.....khi anh tìm được người anh yêu thật sự, phải tìm thời điểm thích hợp nói cho em biết, có được không."

Tôi càng nói....., anh ấy càng nhìn vào đôi mắt đang trở nên tối tăm im lặng của tôi.

Tôi rũ rứt xuống, không nhìn anh ấy nữa, im lặng một hồi lâu, mới nghe được giọng của anh ấy: "Được."

Đầu tôi một lần nữa lại vùi sâu vào ngực anh ấy, như trút được gánh nặng, nhưng cũng hơi khó sở.

Chúng tôi vẫn "yêu" nhau, từ trên giường đến ghế salon, thậm chí ở trên ghế. Tôi thậm chí không biết "yêu" cũng có nhiều tư thế như vậy, chuyện nam nữ cũng có thể sung sướng như vậy.

Xem ra sự hiểu biết của tôi về Phạm Đông Ly còn rất thiếu sót.

Tôi không có đi tự học buổi tối, nhờ Giang Tá báo danh giúp tôi. Lúc tôi trở lại ký túc xá thì trời đã gần tối, cổ tôi quàng một cái khăn quàng cổ to sụ, tôi nói mình bị cảm, rồi bò lên giường.

Mặc dù đã tắm rồi, nhưng mà trên dưới cơ thể của tôi đều có dấu vết của Phạm Đông Ly.

Tôi núp trong chăn, kinh ngạc nhìn bức tường.

Mặc kệ lý do gì, nếu Phạm Đông Ly và tôi đã làm chuyện như vậy. Thì tôi liền không cần lo anh ấy và Tờ Hoa xảy ra bất cứ thứ gì nữa.

"Trách nhiệm." Tôi nhú mày.

Nói thật, thứ quan trọng nhất của con người chính là ý thức trách nhiệm. Nhưng qua dòng chảy của thời gian, tất cả trách nhiệm đó sẽ biến thành công xiềng.

Hôn nhân, con cái, cha mẹ, xã hội, dư luận đều là nhân chứng cho thứ gọi là trách nhiệm, nhưng trong lúc vô tình nó cũng biến thành một phần trách nhiệm nặng nề.

Tôi biết Phạm Đông Ly là một người rất có trách nhiệm, cho nên tôi mới dùng cách đó để dụ dỗ anh ấy và tôi cùng lên giường.

"Trần Cẩn ~ Trần Cẩn.....Thứ ăn tình yêu tới rồi....."

Cửa bánh một cái bị mở ra, giọng Giang Tá oang oang truyền tới, đúng là người chưa tới giọng đã tới trước rồi.

Tôi kéo chăn, vén màn lên nhìn xuống, Giang Tá đang cầm một bát cháo, giọng cao khỏi đầu: "Anh chàng Tường Phong kia, đúng là thấy sắc quên bạn, vừa nghe được bạn ngã bệnh, thì sau giờ học anh ta đã chạy đi mua đồ ăn cho bạn đây nè."

"Oh?! Giang Tá, lời này của bạn, làm sao lại nghe thấy vị chua vậy." Đi sau Giang Tá là hai bạn nữ nhiều chuyện đang dựng bốn cái lỗ tai lên nghe ngóng.

"Này! Mắt mình bây giờ rất kém, sáng mai chị em mấy bạn đến bệnh viện kiểm tra đi, xem trên mặt các bạn đột nhiên xuất hiện cái gì!"

Tôi nhìn họ giương nanh múa vuốt, híp híp mắt cười: "Giang Tá, bạn thay mình cảm ơn Tường Phong nha, nhưng mình vừa mới ói, không thể ăn đồ ăn này được."

"À.....Nhưng." Cô ấy vò vò tóc mình nhìn tôi: "Bạn muốn vứt sao? Rất lãng phí đó."

"Quăng cái gì mà quăng, vừa đúng lúc chúng ta đói bụng, dùng nó làm bữa khuya đi." Hai con người kia đồng loạt xông lên.

"Này! Bây giờ ăn, coi chừng béo chết bạn! Vốn mặt của các bạn đã không đẹp, bây giờ muốn cơ thể cũng xấu xí luôn sao! A này, thôi cứ để Giang Tá đại nhân tốt bụng, vô tư thay các bạn giải quyết nó đi ~!" Giang Tá nắm cô đẩy hia người trước mặt lên.

Tôi nghiêng đầu cười, nhìn họ cãi nhau ầm ĩ.

Bây giờ đã sắp cuối kì, tuần này, tôi đều không đến chỗ Phạm Đông Ly, có thời gian rảnh tôi đều đến thư viện.

Thời tiết ngày càng lạnh hơn, mặt trời mọc sớm, hai hàng cây ngô đồng ven đường bị gió quật đâm mặt vào nhau.

Tôi choàng khăn quàng cổ phủ qua nửa khuôn mặt, cái mũ kéo xuống che lỗ tai, cái bao tay dày ước lượng đặt túi chườm nóng gần sát bụng. Chào hỏi đi dưới lầu, tôi đẩy cửa ra.

Đi rất lâu, khi đi tới chỗ phân khu, tôi ngừng lại, hôm nay là thứ bảy đây.

Đứng một hồi, khi cơ thể bị lạnh, tôi mới nhìn thư viện ở xa xa, rồi xoay người đi con đường khác.

Tôi dùng chân đá vào cánh cửa sắt, đợi rất lâu cũng không có ai mở cửa. Tôi do dự đá mấy cái nữa, vẫn không có phản ứng gì. Tôi nhìn chăm chăm cánh cửa mấy lần, rồi mới xoay người chuẩn bị đi.

"Em đến rồi à."

Cửa mở, tôi vừa quay đầu lại đã thấy Phạm Đông Ly với mái tóc rối đang tựa vào cánh cửa. Anh ấy chỉ mặc một chiếc áo khoác, bên trong là áo ngủ, tôi vội đem túi chườm nóng đưa cho anh ấy, vào phòng đóng cửa lại.

Vừa vào nhà, tôi liền ho một cái, xung quanh mùi thuốc lá rất nồng. Tôi cau mày nhìn Phạm Đông Ly, chuẩn bị đi mở cửa sổ.

"Ngủ với anh một chút đi." Anh ấy kéo tay tôi: "Nơi này không vội."

Tay anh ấy rất nóng, lúc này tôi mới phát hiện giọng nói của anh ấy hơi bất thường: "Anh bị bệnh hả?"

"Không sao đâu, chỉ là cảm thôi."

Tôi đẩy anh ấy vào phòng ngủ, sau khi để anh ấy nằm xuống, mới nhét túi chườm nóng vào tay anh ấy, hỏi: "Sao anh không đi khám?"

"Anh đi công tác, sáng nay mới về." Anh ấy kéo tôi vào chăn của mình.

Tôi rù rì xuống, từ từ cởi áo khoác ra, vén chăn chui vào ngực anh ấy: "Trong phòng anh cũng nên mua một cái máy điều hòa không khí."

"Được."

"Anh nghỉ ngơi cho tốt, sau đó đi phòng y tế với em, có được không?"

"Được." Anh ấy đẩy túi chườm nóng ra, ôm chặt tôi.

Trên người anh ấy có mùi thuốc lá rất nồng, trên cằm còn có râu ria đâm vào làm tôi hơi đau. Tôi lại rụt vào ngực anh ấy, ngẩng đầu hôn vào cằm của anh ấy một cái.

Anh ấy hôn trả lại vào trán tôi: "Nghe lời, anh sẽ lấy cảm cho em mất."

"Ừ." Tôi ngoan ngoãn gật đầu, hôn một cái vào môi anh ấy.

Phạm Đông Ly, em nhớ anh lắm

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Trong phòng đã hết mùi thuốc lá, tôi lại đóng kín cửa sổ.

Vào bếp, nồi áp suất đã nhả khói, ~dlqđ~tôi mở nồi, múc một chén đem ra ngoài. Trong tủ lạnh không có thứ gì đặc biệt cả, tôi mang hai quả trứng ra ngoài, suy nghĩ một chút rồi tôi đập dẹp đầu quả trứng, Phạm Đông Ly thích ăn trứng gà tươi đã đánh.

Bụng đồ ăn tới thì anh ấy đã tắm xong, đang ngồi lau tóc trên ghế salon.

"Anh vừa mới hạ sốt, sao lại gọi đầu rồi, anh Phạm sạch sẽ."

"Anh sai rồi, Trần tiểu thư." Anh ấy thoải mái nheo mắt lại, nói chuyện rất ngoan ngoãn.

Tôi hừ một cái, tiếp tục vò tóc cho anh ấy, dưới tiếng rầm rầm của máy sấy tóc, tôi tới gần lỗ tai của anh ấy, thổi một cái, nói: "Xong rồi."

Tôi tắt công tắc một cái bộp, rồi kéo anh ấy đi ăn cơm.

Trong phòng không có điều hòa, nên hơi lạnh, sau khi dọn dẹp rửa sạch bát đĩa. Tôi liền đóng ổ ở cái giường, tôi lấy mấy cái đệm ở dưới lên để kê sách.

Lúc Phạm Đông Ly vào, tôi đang bày mấy cuốn sách ra, cả hai tay đều cầm bút, nâng người lên để làm bài.

Anh ấy kéo tôi vào ngực mình, nhìn lướt qua mấy cuốn sách của tôi: "Hả? Cái này hình như không phải nội dung mà bây giờ em thi mà, mấy cái này tôi phải đến năm thứ ba đại học em mới học mà."

Tôi chu mỏ, cầm sách lên: "Cũng không có luật nào quy định em không được học những cuốn sách này."

Tôi vừa mới cúi đầu, lại nghi ngờ nhìn anh ấy: "Anh hiểu sao?"

Anh ấy nhú mày: "Em có thể kiểm tra."

Tôi chỉ đại một chỗ cho anh ấy thấy, anh ấy nhìn sang: "Phí quản lý trong nghiệp vụ chiêu đãi."

"Đúng rồi."

"Giải thích khái niệm của nó rõ ràng xem."

"Em hiểu, công ty thuế thu 60% phí nghiệp vụ chiêu đãi. Nhưng không được cao hơn 0,5% thu nhập của năm đó. Cái này mới là điều luật thứ nhất, nó tỷ lệ với thuế trung ương, cái nào đối với công ty có lợi hơn."

"Chuyện này không thể nói đúng hoàn toàn được, ảnh hưởng của nó đối với hai công ty khác nhau cũng khác nhau, ~ddlqđ~có một số công ty tiền trừ so với trước kia rất nhiều, mà một số công ty khác thì ngược lại."

Anh ấy nhìn về thành thật của tôi, khẽ cười, sau đó đến gần hôn vào mặt tôi: "Suy luận thử, một công ty có thu nhập 3000 đồng, giả thiết phí nghiệp vụ chiêu đãi của nó là 30 đồng. Vậy theo luật thuế, 0,3% của 3000 đồng lại thêm 3 đồng tương đương với 12 đồng, chỉ có thể khấu trừ 12 vạn nguyên; mà theo luật mới, hai hạn ngạch trị số - tức thu vào 0,5%, cũng chính là 3000 đồng thừa lấy 0,5% dưới 15 đồng, nên theo thuế mới chỉ cần nộp thuế điều chỉnh là 15 vạn. Như vậy luật thuế này đối với công ty, chính là có lợi."

Tôi trầm tư một chút, rồi gật đầu: "Em hiểu, nếu như công ty này năm nay phí nghiệp vụ chiêu đãi chỉ có 3 vạn đồng, theo quy định, vậy tất cả phí chiêu đãi sẽ được khấu trừ, nhưng theo luật mới quy định thì chỉ có thể khấu trừ 3 đồng thừa lấy 60% vì 1,8 vạn đồng, điều chỉnh 1,2 vạn đồng. Cho nên lợi hay hại đều tùy tình huống."

Kiếp trước sổ sách của công ty tôi cũng như thế, những khoản tiền tiêu xài không trong sạch sẽ đều quy về phí quản lý, ăn gì uống gì, đều cho vào trong phí nghiệp vụ chiêu đãi. Cuối năm tính tiền, trước thuế chỉ cần tiêu thụ năm phần ngàn bên trong là được, dù sao thì chỉ tiêu bình thường cũng không đạt.

Phạm Đông Ly vỗ vỗ đầu tôi, sau đó vớt hết mấy quyển sách của tôi qua một bên, nói: "Phải kết hợp lao động và vui chơi, bạn Trần Cần à."

Tôi huych khuỷu tay vào ngực anh ấy: "Không nên lãng phí thời gian nữa, thầy Phạm Đông Ly."

"Dạ, không nên lãng phí thời gian." Anh ấy cười cười, lấy khuỷu tay của tôi ra, nâng mông tôi lên, kéo tôi lên người anh ấy, rồi hôn tôi.

"Ừ..... Ừm..... Bây giờ, bây giờ là ban ngày....."

"Chúng ta làm ban ngày ít sao, vật nhỏ." Anh ấy cắn cắn vành tai tôi, tay đã vén quần áo của tôi lên, từ từ đụng chạm.

Cuối cùng "lao" vẫn là tôi, còn "động" là anh ấy, sau đó không ngừng di chuyển.

Thì ra đây chính là lao động kết hợp với vui chơi, phải đến trước khi thiếp đi tôi mới hiểu được hàm nghĩa của thành ngữ này.

Năm nay mùa xuân đến sớm, đầu tháng hai đã là mùa xuân. Nên giữa tháng một nhà trường đã cho nghỉ học, sau khi sửa sang hành lý xong, rồi cắm cây chôi dọn dẹp phòng ngủ đơn giản, tôi cũng mua xong vé tàu để về nhà.

Tôi đứng ở ban công nhìn xuống dưới lầu, sân trường ồn ào đã trở nên yên tĩnh khác thường, nhiều người đã về nhà.

Sau khi kiểm tra vé xe và gửi một tin nhắn cho Phạm Đông Ly, tôi mới nhét điện thoại vào túi và nằm chợp mắt. Mấy tiếng đi xe, về đến nhà trời cũng đã gần tối.

Tôi xách hành lý đứng xa xa nhìn căn nhà yên tĩnh không bật đèn, mới nhớ lại hôm nay là thứ bảy, mẹ mình đã đi nhà thờ đọc kinh, còn cha mình thì sao.....Vốn chuyện đó cũng không trong phạm vi suy nghĩ của mình.

Thanh thân, mở nước tắm, ddldq tôi mở tất cả đèn trong phòng mình lên, khí nóng bốc lên lẫn vào màu sắc ấm áp của giấy dán tường, cảm giác lạnh lẽo ẩm ướt đã được ngăn ở bên ngoài. Chờ sau khi tôi tắm xong, nằm trên giường gặm bánh mì thì mẹ tôi mới về nhà.

Mẹ tôi vui mừng nhìn tôi: "Con về hồi nào, sao không gọi điện thoại cho mẹ."

"À, con về lúc sáu giờ."

"Chưa ăn cơm phải không, con bé này, bao tử không tốt, sao lại ăn bánh mì." Bà ngồi cạnh giường, vỗ vỗ chân tôi: "Mẹ nấu cho con tô mì, chờ ở đây."

Tôi cười đồng ý, đem miếng bánh mỳ còn dư để qua một bên. Nghe giọng nói thầm của bà ở ngoài cửa: "Con bé này, lớn như vậy còn sợ bóng tối, lên cầu thang cũng mở đèn.....Mình đoán chỉ có nó mới về!"

Tôi nghe tiếng bà cầu nhau, mím môi, tắt đèn đi, chỉ để lại một cái đèn ở đầu giường.

Phạm Đông Ly nhấn một tin nhắn, tôi không nhìn thấy, chắc là gửi lúc tôi ở trên xe: "Đến nơi, nhớ điện thoại cho anh."

Tôi nhìn thấy tin nhắn, gọi điện thoại cho anh ấy.

"Đến nhà rồi sao?"

"Ừ." Tôi nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài: "Anh đang bận sao?"

"Anh đang trên đường về."

"Em về nhà lúc mấy giờ?"

"Hai giờ chiều."

"Ừ." Tôi vừa nói vừa kéo rèm cửa sổ, đèn đường hoàng hôn chiếu lên màn mưa: "Anh có thể đổi nghề không làm giáo viên nữa, đi làm công tác viên chuyên chức được rồi đó."

"Ha ha, cô nhóc, nhớ anh không?"

Tôi nghiêng đầu, thò tay ra ngoài cửa sổ: "Nếu như anh tên là "ăn cơm", thì em có thể suy nghĩ lại."

"Trần? Cần."

Tôi nghe anh ấy kéo dài tên mình, liền đầu hàng, lấy lòng nói: "Mẹ em đang nấu cơm tối."

"Ở nhà ba bữa cơm phải ăn đúng giờ, không được quên, nhớ không."

"Được, Phạm Đông Ly, tôi anh nhớ đi về cẩn thận, về nhà nhớ nhắn tin cho em, sáng mai em sẽ kiểm tra."

Trước khi cúp điện thoại, tôi đã nói một câu: "Em nhớ anh", tôi mơ hồ nghe được tiếng cười nhỏ của anh ấy.

Kì nghỉ đông và nghỉ hè ở năm thứ nhất đại học, ít có bài tập. Từ thứ hai đến thứ sáu không có đi học, chỉ ở nhà, tôi cũng không lo việc gì nữa, cho nên ngày càng rảnh. Đàn cổ để ở trường, một mình tôi cũng không thể mang nó về.

Mấy tuần trước tết, thấy thời gian thích hợp tôi mới lôi kéo ba mình đi theo tập lái xe. Được học xe và tự lái xe không giống nhau, nên sau này, một tiếng sau bữa ăn, ba tôi sẽ tự động lái xe chở tôi đến khu công nghiệp đang xây dựng để tập lái xe.

Thình thoảng mẹ tôi cũng sẽ đi cùng chúng tôi, bà ngồi ở ghế sau nhìn tôi lái xe, lúc chán sẽ hát thánh ca, cuộc sống an lành bình thường, rồi lại tốt đẹp

đến mức như không thực.

Năm mới, ba ngày đầu năm tôi phải đi giáo đường, nên tôi đã chuẩn bị mấy cuốn sách để lúc Mục Sư giảng kinh sẽ nhìn, gần đây tôi tương đối thích mấy cuốn sách trinh thám phá án, nên Phạm Đông Ly đã mua luôn một bộ Holmes cho tôi.

Ở giáo đường đọc truyện trinh thám, đúng là một cảm giác đặc biệt.

Gần đây đi tập lái xe, ba cũng không thường đi làm, khu công nghiệp ít người lại rộng rãi, kỹ thuật lái xe của tôi đã tốt hơn nhiều, buổi tối tôi sẽ dạo bằng ô tô, trong xe sẽ để một bản dương cầm do Phạm Đông Ly đàn, bản đó là do tôi thu âm ở trường.

Lặng lặng, chậm rãi, là tôi thích Lục Tu Từ, trong lòng sẽ bình tĩnh xuống, giống như có người ở bên cạnh tôi, không phải một mình tôi.

Sau một tuần, thăm viếng người thân, ăn uống chúc tết, sau khi kết thúc, tôi nói với cha mẹ sẽ trở về trường.

Mẹ tôi trẻ môi nói với tôi mấy câu, còn ba ngược lại không nói gì cả, chỉ là đêm đó về nhà rất sớm, tự mình xuống bếp nấu cơm cho tôi ăn.

Thứ hai ba kiên trì muốn đưa tôi ra trạm xe, tôi cũng không cản, thời tiết còn chưa bớt lạnh, sáng sớm mây mờ mông lung, thấy ẩm ướt, trong xe phả ra khí nóng.

"Cần à, không muốn ở nhà nữa à."

"Con muốn luyện đàn rồi."

"A, a, như vậy đi, Cần à." Ông nhìn vào mắt tôi nói: "Ba sẽ gọi điện thoại đến nhà họ Phạm, bây giờ còn một tuần lễ nữa mới đi học, trước hết con ở nhà họ, đàn cổ đã dời đến nhà họ rồi."

"Hả?" Tôi kinh ngạc.

"Dù sao cũng quen biết, con lại ở nhà người ta lâu như vậy, liên lạc nhiều hơn, tình cảm cũng sâu đậm." Về mặt của ông có chút xấu hổ.

Xuống xe, mới tới trạm xe, lại đụng phải Phạm Đông Ly, anh ấy cầm hành lý của tôi, rất tự nhiên kéo tay tôi.

"Sao anh lại tới đây?"

Anh ấy nháy mắt với tôi: "Hai người lớn nhà em ra lệnh, anh làm sao dám không nghe."

Tôi hừ một tiếng, khoe miệng cong lên.

"Thím Phạm của em hôm qua đã làm thức ăn cho hôm nay rồi, một đêm cầu nhau em, nói thật, em không phải em gái thất lạc của anh đó chứ?"

Tôi học chau mày giống anh ấy: "Vậy anh còn muốn xuống tay với em gái mình sao?"

"Đã cầm, vậy, anh cũng sẽ không buông." Anh ấy nửa thật nửa giả nắm tay tôi.

Tôi khoác tay anh ấy, cúi đầu không nói tiếng nào.

Đến nhà họ Phạm, chỉ có chú Phạm ở nhà, tôi chào hỏi chú ấy, rồi nhìn quanh bốn phía, ông ấy cười ha hả, nói: "Thím Phạm của con, đã đi chợ mua đồ ăn rồi."

"Đây là sao vậy?" Phạm Đông Ly cũng nhìn tôi cười.

"Mẹ con nói, sáng nay có nhiều thức ăn, những thứ hôm qua làm, sẽ để lại cho hai chúng ta ăn." Chú Phạm lắc lắc đầu nhìn tôi.

Tôi tới gần lắc lắc cánh tay chú Phạm, mở hành lý lấy mấy lon đồ uống ra: "Chú, đây là con cố ý mua cho chú."

"U, đây là trà long tinh thượng hạng sao, tốt thật! Con gái tốt, chú đúng là không phí công thương con mà, ha ha."

Cơm nước xong về phòng, tôi miễn cưỡng dựa vào cửa sổ, chỗ thường ngồi, cảnh thường nhìn. Đây là chỗ tôi sống, một năm nay, giống như giấc mộng hoàng lương vậy.

Tôi thường thức dậy nửa đêm, nhìn trần nhà và nghĩ đây là nơi nào, tôi đang ở thời điểm nào.....tôi đang mơ hay đang tồn tại.

"Em nghĩ gì mà như mất hồn vậy?" Một đôi tay ôm ngang hông tôi.

Tôi dựa vào phía sau, nhưng chợt nhớ tới cái gì, lại ngồi thẳng lên.

"Anh đã khóa cửa rồi." Anh ấy nói bên tai tôi.

Tôi đẩy anh ấy một cái, đóng kỹ cửa sổ lại, vừa quay đầu đã thấy đến, cười rất không lịch sự, bộ dạng rất giống đang trộm tình.

Anh ấy kéo tôi vào ngực mình, hôn vào môi tôi, nói: "Đề ba sợ con cừu nhỏ này ra ngoài bị đám sói xám xảo quyết bắt đi, dặn dò anh phải chăm sóc em thật tốt."

Cuối cùng tôi cũng hiểu được bộ dạng cuồng cuồng của cha mình, thì ra là ông nghĩ tôi có bạn trai ở trường.

Bất quá đúng là có thật, tôi nhìn gương mặt đang cười xấu xa của Phạm Đông Ly, đến gần cắn cằm của anh ấy, ~ddlqđ~ nói: "Ai mà biết được anh mới là con sói xảo quyết nhất, còn là một con sói háo sắc."

"Vây, em muốn biết con sắc lang này nghĩ gì không?" Anh ấy đề lên tôi rồi bắt đầu cắn vành tai và cổ tôi, nói: "Anh đang suy nghĩ làm sao mỗi ngày đều được ăn thịt dê."

"Em còn chưa tắm."

"Tắm sau cũng được." Anh ấy bắt đầu cời quần áo của tôi.

"Đây có phải ngài Phạm sạch sẽ không?"

"Em có thể tới đây xác nhận." Anh ấy kéo tay tôi từ từ lần mò vào quần áo anh ấy.

"Nhớ anh không?" Anh ấy chọt đi vào cơ thể của tôi, nặng nề di chuyển.

".....Ừ.....A ừ....Nhớ." Tôi vòng chặt cổ anh ấy, môi mím lại dán chặt lên bờ vai anh ấy.

"Ngày mai chúng ta trở lại trường." Anh ấy thờ dốc hôn tôi.

Tôi mở mắt nhìn anh ấy: "Phạm Đông Ly.... .."

"Anh muốn nghe giọng của em." Anh ấy vừa nói vừa vào rất mạnh mẽ, làm cho cơ thể của tôi run rẩy.

"Thương." Tôi nhắm mắt lại, hít thở, gọi tên anh ấy.

Ở trên giường, anh ấy đều tương đối điên cuồng, bất luận là hành động hay lời nói.

Nhưng tôi không ghét việc anh ấy mạnh mẽ ôm tôi, hôn tôi, vì điều đó có thể cho tôi một cảm giác an toàn.

Có vẻ sự thay đổi này chứng tỏ anh ấy yêu tôi, không chán tôi chẳng hạn.

Ít nhất anh ấy không chán cơ thể tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Một tuần lễ trước khi vào học, cuối cùng tôi cũng quên mất mấy điểm lúc đang ở trường, Phạm Đông Ly thật đúng là không phải mạnh mẽ bình thường, thứ hai khi tôi còn đang ngủ, cả người đã bị anh ấy kèm hai bên xách đi.

Khi sống chung thật sự, tôi mới phát hiện anh ấy rất khác với suy nghĩ trước kia của tôi, chỉ là mỗi một người đều có nhiều màu sắc, nhìn không thấu, đoán không rõ, mới là con người - loại sinh vật vừa mâu thuẫn vừa hấp dẫn.

Người đẹp nhờ quần áo, cái đẹp đó chính là sự giả tạo, cuộc sống này không thể loại bỏ sự giả tạo. Giống như có người muốn vạch trần bộ mặt thật của người khác, muốn dùng tay tháo mặt nạ của họ xuống, nhưng lột da ra sẽ chảy máu.

Ai có thể khẳng định rằng mình không có mặt nạ, mặt nạ đã thấm vào cơ thể, thành một phần của nó, giả cũng thành thật.

Tác dụng lớn nhất của cuộc sống, chính là thời gian, thời gian cũng mài được nước. Cái gọi là hai người hợp làm một, hai thân thể không ngừng hòa nhập, tức là một thân thể khác cùng sống chung với thân thể đơn độc lúc trước.

Khi tình dục mất đi một ngày bình thần lại trôi qua, lộ ra cảm xúc trong nội tâm lẫn nhau, mới phát hiện phải cùng nhau dung hòa một lần nữa.

Lúc này hai người cần phải tha thứ cho nhau, cùng nhau học tập làm thế nào nào để sống chung với nhau.

Tôi không biết sống chung với nhau một thời gian, Phạm Đông Ly sẽ lựa chọn tôi, hay là sẽ thất vọng?

Tôi không lo lắng anh ấy bỏ rơi mình, chỉ là bây giờ tôi thật sự thích anh ấy, loại tâm trạng này chính là - lo được lo mất?

Thành thật mà nói tôi rất không thích loại cảm xúc nào, nó làm cho tôi thấy không an toàn.

Mấy ngày trước khi vào học, người đàn ông ở chung với tôi kiêm chức phụ đạo viên, cũng bắt đầu bận rộn, tôi cũng phải quét dọn sửa sang lại phòng ngủ.

Tôi cũng có chút bất ngờ vì Giang Tá cũng tới trước lúc nhập học, cô ấy thấy tôi thì cũng có chút ngạc nhiên, mới nháy mắt một cái đã đung ngã tôi.

Ngày tựu trường đến gần, cũng có thể thấy được rất nhiều học sinh hoặc ôm sách hoặc cùng nhau ra vào.

Một ngày mới phát hiện không biết từ khi nào thì sân trường đã vô cùng nhộn nhịp, từng đôi từng cặp đến rất đông, vô cùng đẹp mắt.

Tôi đây xếp xếp một đôi giày bằng vải bông, thỉnh thoảng xuống lầu một mình, như một người khó sống chung.

Không hay không biết tôi phát hiện ra hôm nay là Valentine, ngày những người yêu nhau không chịu ở nhà, những bé ngoan cũng rục rịch chộn rộn đi học.

Tôi từng sốt một hồi, mới nhớ tới mục đích xuống lầu của mình, ngoại trừ mua nước hoa quả còn phải mang bánh ngọt cho Giang Tá.

Còn chưa tới được cửa hàng bánh ngọt, tôi đã gặp người quen, nhìn khuôn mặt to lớn đang tươi cười của anh ta, tôi cũng mím môi một cái.

"Thật là đúng dịp."

"Đúng vậy." Có lòng thì tự nhiên khéo.

"Ừ, bạn chắc chưa ăn com chứ." Khó gặp được dịp hình như anh ta nói chuyện hơi khó khăn.

Tôi gật đầu một cái, ý bảo anh ta tiếp tục.

"Cô gái xinh đẹp này có thể nê mặt đi ăn một bữa com với tôi?"

"Được." Tôi nhìn khuôn mặt đang tươi cười của anh ta, nói: "Lớp trưởng đại nhân à, mình mang thêm một người bạn nữa nha."

Về mặt của anh ta xiu xuống, tôi cầm nước trái cây, vỗ vỗ vai anh ta: "Yên tâm, là người quen, hơn nữa còn là một cô gái đẹp."

Com nước xong xuôi trên đường về, ba người đi chung, làm rất nhiều cặp hai người khác phải liếc mắt nhìn.

Giang Tá và Trương Phong đều là những người rất nhiệt tình, ngày thường chính là hai oan gia chuyên tranh cãi, hôm nay ở cùng nhau thì mọi thủ đoạn nhạo báng cười đùa đều xuất hiện.

Chỉ là đề tài vi diệu làm sao vẫn dẫn tới đề tài về tôi, tôi cũng không muốn phụ ý tốt của người ta, nhất thời không khí vô cùng hòa hợp.

"À! Trần Cẩm, bạn chờ mình một chút, mình đi mua bánh ngọt." Chưa nói hết câu, thì cả người Giang Tá giống như con chim bay theo hướng cửa hàng bánh ngọt.

Trước khi đi còn trợn mắt nhìn Trương Phong, quát: "Này, bạn đừng có khi dễ Trần Cẩm nhà mình, tiếp đãi cho chu đáo!"

Tôi nhìn anh ta, chỉ vào cái ghế bên kia: "Ngồi xuống đi."

Anh ta có chút thụ sủng nhược kinh* gật đầu một cái, không giống người vừa mới nói năng ngọt xớt vừa rồi chút nào.

*Thụ sủng nhược kinh: Nghĩa là được yêu thương mà sợ không dám nhận, bất ngờ vì được yêu quý.

Tôi nhìn Trương Phong tỉ mỉ cầm bánh trứng đưa cho tôi, nói: "Cảm ơn."

"Bạn không phải khách sáo." Anh ta nhìn tôi chăm chăm.

"Trương Phong, bữa com hôm nay mình còn chưa cảm ơn bạn đấy."

"Mình còn cho rằng chúng ta là bạn bè." Anh ta bĩu môi, tiếp tục cười.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Tôi nghiêng đầu cong cong khóe miệng.

Nhìn anh ta sững sờ, mới thờ ra một hơi, nói: "Trần Cẩm bạn đang cười sao."

Tôi khép miệng lại, gật đầu một cái, nhìn anh ta đang muốn mở miệng nói tiếp, tôi lấy điện thoại đang reo ra, lắc lắc nó tỏ ý xin lỗi, rồi mới nhận cuộc gọi.

"Ừ, anh đang ở ngoài cửa sao?" Tôi quay đầu nhìn về phía cửa.....: "Ừ, em đang đi chơi với bạn học, anh cũng biết mà, đã gặp qua một lần." Tôi thấy tầm mắt Tường Phong đang nhìn về phía mình: "À, được, anh ngồi trên xe chờ em đi, em tốt lắm. "..." "Biết, em không lạnh, anh muốn ăn cơm sao?... .." "Như vậy à, vậy em sẽ ra ngoài, đi với anh một chút"...

Tôi cất điện thoại, ngẩng đầu nhìn Tường Phong.

"Có bạn tìm à, nếu quen nhau, thì bạn kêu anh ta vào đây ngồi chung luôn đi."

"Anh ấy không thích ăn những thứ này, đi thôi, Giang Tá chắc cũng mua đồ xong rồi, muốn tới tìm chúng ta rồi."

Ra ngoài cửa, đã nhìn thấy một chiếc xe hơi xa xa. Tôi khẽ cười, đồng thời cũng thấy Giang Tá đang ngồi vẽ vòng tròn trước cửa nhà hàng bánh ngọt.

Tôi hô một tiếng, cô ấy liền vui vẻ nhào tới.

"Oh....Hai người các bạn....Các bạn....."

Tôi chau mày nhìn người đang ngửa mặt dựa vào tôi cười đều: "Cái gì?"

"Này!" Cô ấy quay đầu nện cho Tường Phong một cú, rồi quay lại nói với tôi: "Các người thật tốt nha, đi hẹn hò sau lưng mình, hại mình cô đơn, làm tâm hồn mình bị tổn thương rồi!"

"Lớp trưởng đại nhân, như vậy khoảng thời gian tiếp theo, bạn phải an ủi cô gái tâm hồn đang bị tổn thương này nha."

Tôi đẩy cô ấy tới trước mặt Tường Phong, vừa đúng lúc anh ta nhìn thấy người đang đứng sau lưng tôi.

"Thầy Phạm, thì ra là thầy." Anh ta bình tĩnh đưa tay ra.

Nhìn về mặt nghi hoặc của Giang Tá, tôi tự nhiên lôi kéo cánh tay Phạm Đông Ly, làm bộ như không nhìn thấy nét mặt của Tường Phong.

Ngẩng đầu nhìn đôi mắt đang chúm chím cười của Phạm Đông Ly, tôi nói: "Đến rồi à."

"Sau này lại cùng nhau bồi đắp tình bạn đi, thời gian tới nay của cô ấy, chỉ thuộc về tôi thôi."

Nhìn Giang Tá khẽ nhếch miệng, tôi gật đầu một cái: "Thật xin lỗi, tiếp theo mình phải đi làm nghĩa vụ của ngày Valentine rồi."

"Bạn cũng giữ bí mật kĩ quá đi, a~a~a~ thầy trò yêu nhau, còn rất yêu nhau.... .." Giang Tá liếc trộm hai chúng ta, ánh mắt không ngừng đảo quanh ba người chúng tôi.

Sau khi tôi tạm biệt hai người họ thì lên xe của Phạm Đông Ly.

Tôi quay kiếng xe xuống, nhìn hình ảnh cây ngô đồng chạy ngược.

"Anh ta là một nam sinh tốt."

"Ừ."

Tôi không phải là một người ngu ngốc, ngược lại tôi còn rất nhạy cảm, thái độ của Tường Phong đối với tôi khác với thái độ của những người xung quanh, đã gián tiếp bày tỏ.

Hành động chặn miệng anh ta của tôi tới nay rất tốt, không làm mất thể diện của anh ta, mà lại chặt đứt được suy nghĩ đó.

Dù sao tất cả còn chưa rõ ràng, vậy tôi có thể tiếp tục giả ngu, không biết gì.

Đi tới chỗ Phạm Đông Ly ở, trong nhà có bật đèn, máy điều hòa cũng được bật, ấm áp, ngày thứ nhất quay lại đây tôi đã phát hiện trong nhà anh ấy đã có máy điều hòa không khí.

Tôi vừa cởi áo khoác khăn quàng cổ, mới thấy một bàn thức ăn, tôi nhìn anh ấy nói một câu: "Em còn chưa ăn no."

Anh ấy vỗ vỗ đầu tôi, bật cười: "Chịu khó một chút."

Cơm nước xong, anh ấy bảo tôi đi tắm, còn anh ấy đi rửa chén. Tôi gật đầu, không từ chối làm gì.

Mặt nóng hực, vừa rồi anh ấy khui một chai Kiên Hồng ra uống, hàm lượng cồn khá cao, tác dụng chậm nên bây giờ mới bắt đầu.

Tôi tắm tấp ra ngoài, cảm giác nóng đã tản đi nhiều, cả người đều nhẹ nhàng khoan khoái.

Phạm Đông Ly đang ngồi trên ghế salon xem ti vi, nhìn thấy tôi mặc quần áo thì nói: "Anh đưa em về nha."

"Ừ, em còn phải giải thích với mấy bạn gái nhiều chuyện cùng phòng." Tôi híp híp mắt.

Anh ấy kéo tôi lên ghế sofa, tôi xếp chân dựa vào anh ấy.

"Nếu phiền phức, thì tối nay không cần về nữa."

"Ngày mai về, em sẽ còn phiền hơn." Tôi ôm chặt cổ anh ấy, hôn vào mặt anh ấy.

"Như vậy" Hai tay anh ấy nâng eo tôi lên, ôm tôi vào ngực mình: "Vậy thì về trễ một chút là được."

Tôi dúi mũi một chút, hai chân ban ra, để cho mình ngồi thoải mái thêm một chút: "Mười một giờ kìa tức xá nữ sẽ đóng cửa, bây giờ đã hơn mười giờ rồi."

Bàn tay anh ấy đang xoa mũi tôi, nhẹ nhàng xoa bóp: "Anh lái xe rất nhanh."

Tôi e hèm mấy tiếng, động tác của anh ấy ngày càng mạnh mẽ. Đầu tôi có chút choáng váng, đầu gối ở cổ anh ấy, khép hờ hai mắt.

"Sau đó em sẽ ngủ ngon hơn." Tôi cảm thấy hơi thở ấm áp của anh ấy đang phun trên mặt mình.

"Ừ.... .." Tôi mở mắt, nghiêng đầu nhìn kỹ mặt của anh ấy.

Sau đó tôi nắm cổ áo của anh ấy, một tay lau mặt cho anh ấy, tiến tới hôn môi anh ấy.

Nhiệt tình của anh ấy sau nụ hôn của tôi, đã hoàn toàn được khơi dậy, cuối cùng phải giải tỏa hết trên ghế sofa.

Mà cuối cùng tôi vẫn chưa trở về phòng ngủ, nên lo lắng đành phải để qua ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Trung Quốc có rất nhiều ngày lễ, hơn nữa còn trộn lẫn với ngày lễ của quốc tế, rất thích hợp với tính tình thích tham gia náo nhiệt của người dân. Thời gian tựu trường, tuyên bố kết thúc kì nghỉ xuân, ngày lễ Nguyên Tiêu cũng tới.

Học sinh đi qua đi lại có thể thấy được rất nhiều dây đèn lồng màu hồng, ngày lễ may mắn mà chọn đèn lồng màu đỏ chót có vẻ như rất ra vẻ.

Dạo chơi công viên mấy công viên hoạt động tốt mang đi tất cả lòng hiếu kì và sức lực của những thiếu nữ nhiều chuyện, nhiệt tình đối với chuyện thầy trò yêu nhau hay già trẻ xứng cũng phai nhạt đi nhiều, tai của tôi căn bản cũng khôi phục lại bình thường.

Quan hệ của tôi và Tường Phong vẫn như cũ là quen sơ, thỉnh thoảng trong lúc đổi phòng thì ngẫu nhiên ngồi chung, cũng sẽ tán dóc vài câu như lúc trước, chỉ là ánh mắt của những người bên cạnh cũng nóng rực.

Đối mặt với lời mời vào đảng, tôi không đồng ý, giữ vững một vị trí duy nhất trong lớp không đóng đóng góp thân mình cho tổ quốc.

Mê tín cũng được, không phóng khoáng cũng tốt, tôi không có độc ác, Giang Tá nhất định phải hỏi lý do của tôi.

Tôi mỉm cười gật đầu, nói: "Tông giáo và tín ngưỡng xung đột, không phải mình không vào, là bọn họ không chịu nhận mình thôi."

Cũng không phải là tham gia phản loạn, không có gì lớn.

Theo thành tích trong trường, tôi lấy được giải đặc biệt, 1500, không tính tiền đã bị trừ.

Xác nhận số thẻ và kí tên xong rồi, chỉ là tiền này cuối học kì này mới có thể lấy, có cảm giác như có miếng thịt mà không ăn được vậy.

Chỉ là một đám sói cái trong phòng tôi, vẫn vô cùng hào hứng bắt tôi mời khách.

Một nhóm người trố mắt nhìn tôi, tôi gật đầu một cái: "Được, phòng ăn, cơm tẻ, bao ăn no."

Cuối cùng phải mua một cái lẩu ở thị trấn trên Đại Học Thành, cũng ồ ào lên mỗi người uống hết mấy chén bia. Cơm nước no nê, bốn người chao đảo

tản bộ về nơi mình sống.

Mới vừa lên đèn, Giang Tá cầm lấy bả vai của tôi, trước mặt hai người đi giày cao gót mở đường, không biết điều ca hát nói chuyện.

Đến gần quảng trường của khu sinh hoạt Bách Thành, hai người trước mặt nói không được, cùng ôm lấy nhau vào rừng cây nhỏ.

Chờ hai người đó tê liệt ngã ngồi trên ghế đá, tôi còn chưa đẩy Giang Tá ngồi xuống ghế được, thì một người trong đó đột nhiên òa một tiếng nức nở, làm cho người bên cạnh cô ấy xanh mặt khoát tay: "Tôi không có ăn hiếp cô ấy, tôi thề!"

"Chương Tiểu Hữu, bạn phải hát lúc nửa đêm à!" Giang Tá vung tới một cái tát.

Cô ấy cũng không tránh, nhứ nhứ thao thao nói về chuyện của cô ấy và bạn trai, một người là sinh viên đại học, một người vừa tốt nghiệp trung học đã liều mạng đi biển làm ăn, từ hồi cấp hai đã yêu nhau cho đến bây giờ, nhưng càng ngày càng cảm thấy không có tiếng nói chung, anh ta có lúc chê cô ấy ngây thơ và viễn vông, cô ấy cảm thấy anh ta ngày càng nhuốm mùi tiền, càng thực tế. Cô ấy chê anh ta ngày đêm đều phải uống rượu xã giao không có thời gian ở bên cạnh mình, còn anh ta lại nói cô bướng bỉnh không hiểu được sự cực khổ của mình, không hiểu được anh ta làm tất cả chỉ vì tương lai của anh và cô. Hơn nữa khi cô ấy vừa về tới nhà, thì mẹ cô ấy ba câu ngoài sáng trong tối đều muốn ám chỉ giật giầy cho cô và anh ta chia tay.

Cô ấy cảm thấy trước kia rõ ràng cái gì cũng tốt, bây giờ làm cái gì cũng thay đổi. Mâu thuẫn của cô ấy và bạn trai trở nên gay gắt, nhưng chia tay mấy lần, mà dây tơ tâm cắt hoài không đứt, không cắt đứt hoàn toàn. Cô ấy và mẹ mình cũng ngày càng cãi và nhiều hơn.

Cô ấy nói lần này cô ấy và bạn trai đã thật sự chia tay, không bao giờ liên lạc nữa, cô ấy cũng vừa nhắn tin cho mẹ, lần này thì tất cả mọi người đã đạt được ý nguyện rồi.

Tôi rút một tờ khăn giấy đưa cho cô ấy, cô ấy lau nước mũi nhìn tôi: "Trần Cẩm, bạn thật hạnh phúc, bạn có người yêu là thầy giáo, mặc dù lớn tuổi hơn bạn nhiều, nhưng nhìn cũng không có vẻ già, hơn nữa sẽ bao dung cho bạn, tiếp xúc chỉ có học sinh, cũng không có sự khác nhau gì lớn đối với chúng ta."

"Thật là hâm mộ không hết." Giang Tá nhét một bọc khăn giấy vào ngực cô ấy.

"Mình thật sự hâm mộ Trần Cẩm, cái này mình không phủ nhận."

Cô ấy lại chỉ bản thân, nói: "Nhưng mẹ! Vì lông kia bang rồi ánh nắng mặt trời rực rỡ, cảnh xuân tươi đẹp? Mấy bạn thấy người ta còn lấy cây xiên côn trùng, thì đàn ông vẫn còn ở ngoài trời hoa ghẹo nguyệt, mẹ nó, mấy thằng đàn ông đó xương sụn cũng thật tiện! Giống như con ruồi thấy phân, bay vòng quanh cái mông của người khác?! Cái thế giới này phản rồi sao, sao trời cao không công bằng với mình, sao họ có thể sống tự tại như vậy?!"

Giang Tá bĩu môi: "Bạn hận cái gì, ruồi và phân không phải rất hợp nhau sao? Chẳng lẽ bạn cũng muốn trở thành một trong số họ. Họ vô tâm, bạn ghen tị à?"

"Bạn đây là muốn cãi nhau với mình đúng không! Nếu bạn dễ nói chuyện một chút thì sẽ chết sao!"

"Sẽ không chết, sẽ không chết." Người ngồi bên cạnh lần nữa kéo cô ấy xuống.

"Cãi nhau thì sao! Không phải chỉ là một thằng đàn ông sao, một vốc nước mũi, một đồng nước mắt, không có đàn ông thì không thể sống ư, một mình cũng có thể vui vẻ tự tại. Bạn xem lại bạn đi, mình đánh cược một tuần lễ, còn không phải quay lại sao, có bản lĩnh, thì bạn cho mình thấy bạn đã cắt đứt thật đi."

"Này, Giang Tá! Dĩ hòa vi quý, xem ra bạn lại độc lập độc hành rồi!"

Tôi vỗ vỗ một người đối diện khi nhìn thấy hai người nóng giận đã khóc lên, kéo Giang Tá về, nói bên tai cô ấy: "Cô ấy nóng giận, sao bạn cũng nhảy vào so."

Chương Tiểu Hữu "vụt" một cái đứng lên, nói: "Còn nói mình, Giang Tá! Bạn có lập trường gì, tối thiểu thì mình cũng dám phơi bày ra ngoài, thời đại nào rồi, mà bạn còn yêu đơn phương, cũng chỉ là một thằng đàn ông mà, mắc gì bạn phải si tình cả đời, bạn có bản lĩnh thì đi tỏ tình đi."

"Này, Chương Tiểu Hữu, lời nói thật lòng hôm nay của bạn thật làm mạo hiểm! Rượu vang buổi tối chắc đã lan đến não rồi, bán cầu não trái và não phải trộn thành một đồng rồi!"

Người vừa rồi còn khóc rồi rít, nghe lời này, phì cười, rồi che miệng hắt đầu.

Nhất thời không khí trầm mặc xuống, bốn người nhìn những chiếc đèn Không Minh lâu lâu được bay lên, hồi lâu một nhân tài ngồi bên cạnh tôi mở miệng nói: "Toàn bộ TMD đều là mây trời."

Xi, mấy người khác cũng cười ngi ngờ, miệng tôi liệt liệt, nhìn điểm sáng đang bay lên từ phía xa.

Chúng sinh, chúng ta rất nhỏ bé, tình cảm hèn mọn như thế. Mà có biết bao nhiêu người cố chấp, trên con đường mình đã lựa chọn, anh dừng bước tới, vượt núi băng đèo.

Những người khác khi đã đến gần Bi Ngạn thì phát hiện trước mặt là một vách đá dựng đứng, trên núi có khắc: "Con đường phía trước không thông."

Bánh! Đánh đòn cảnh cáo, lập tức đơ ra.

Một đường trải qua bao nhiêu gian khó, cuối cùng cũng trôi theo dòng nước.

Tức giận, vô dụng, cơ thể mệt mỏi, lao lực.

Tại sao người khác có thể quay về quá khứ, tại sao không báo trước hay nhắc nhở tí nào, tại sao đến đây mới báo, tại sao?!

A! Tôi lạc cá lau!

Bạn đang đọc truyện *Vé Đẹp Quyển Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Mùa xuân không thể thiếu mưa phùn rả rích, sau cơn mưa, nhiệt độ cũng theo đó mà tăng trở lại. Tôi thích bốn mùa rõ ràng, mỗi mùa có các ưu khuyết điểm khác nhau, thay phiên nhau tuần hoàn, người có mối nối cũ cũng không cảm thấy chán.

Lên đại học, tôi chỉ có thể đi mua quần áo vào kì nghỉ hè, quần áo bây giờ phần lớn đều là đồ hồi cấp ba. Sau lớp mười một, tôi cũng không lớn nữa, thân hình cũng càng ngày càng gầy, những bộ quần áo rộng rãi tôi thích bây giờ càng lộ vẻ to lớn, nhiều lần tôi bị Giang Tả hỏi, có phải tôi mặc lại đồ của chị gái mình không.

Vì nhiều nguyên nhân khác nhau nên tôi không thường đi dạo phố, chạy đến một nơi, đi mấy nơi nữa thì tôi đã dạo phố xong. Tôi xách theo mấy cái túi đến nhà sách Tân Hoa.

Hôm nay thời tiết tốt, khắp nơi đều phủ một màu xanh, tôi chọn một quyển sách, ngồi vào một chỗ có ánh sáng mặt trời.

Chờ chân tôi cảm thấy nóng thì đã tới chiều rồi, tôi đã đọc được nửa chồng sách, lại ngồi thêm một chút nữa. Tôi xem Harry Potter, hàng loạt cuốn sách mấy năm nay tôi chỉ xem giữa chừng rồi bỏ, phim cũng chỉ xem một bộ.

Chồng này gồm sách báo dành cho thanh thiếu niên của nước ngoài và mấy quyển nhạc dạo, cuốn sách lấy ra tiêu khiển xem cuối cùng lại không giống như mấy cuốn trước. Tính tiết không phải là loại tâm cơ rối rắm, trong lịch sử 5000 năm của Trung Quốc, bất cứ triều đại nào, mấy mưu kế cung đấu cũng thâm hậu hơn rất nhiều.

Chỉ là quyển sách này đem lại cho tôi rất nhiều cảm xúc đặc biệt, nhất là vai phụ. Nhân vật phản diện giả. Severus chết rồi, một nhân vật bị kịch nhất định phải chết, lời nói độc địa, lạnh lùng, tính tình kì quái, nhưng lại biết chung tình đến lạ kì, một người kiêu ngạo ngang trời nhưng lại tự ti tới đất, cực đoan mâu thuẫn lại vô cùng phong phú hơn nữa còn chứa đầy bản chất của con người, cả đời làm một bụi gai cô đơn ngoài đường, cái chết, sợ gì, chết vốn là giải thoát.]

Trong một quyển sách nhất định phải có một con người có được tất cả, chỉ là trong mắt tôi đám vai chính có đủ mọi hào quang, bàn tay vàng* lại chính nghĩa, là nhờ đám vai phụ giúp cho hấn ta. Một câu look at me, thẳng được ngàn câu nói khác.

Tôi đặt cuốn sách xuống, đội mũ ra khỏi tiệm sách.

Xem một quyển sách cảm thán cho cả cuộc đời người khác, nhưng vẫn phải tiếp tục cuộc sống của mình.

Có lẽ bản thân mình là một nhân vật nhỏ nhỏ trong lòng người khác, à, ai biết được.

Đi về bằng xe buýt trường học, lão đạo, người buồn ngủ dao động.

Trời chiều rắng hồng, tôi lấy mp3 ra, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

"À, bạn à, chào bạn."

Tôi ngước mắt nhìn người vừa nói chuyện với mình, nhú mày.

Anh ta gãi gãi ót, cười ha hả mấy tiếng: "Bạn có phải là XX là học sinh đại học công thương không?"

Sau khi thấy tôi gật đầu, vẻ mặt của anh ta trở nên gấp gáp: "Vậy bạn tên là Trần Cần đúng không?"

Tôi hí hí mắt, vẫn gật đầu như cũ.

Anh ta càng thêm hưng phấn: "A ha, vậy bạn không phải là bạn gái của thầy Phạm sao?"

Tôi cong cong khoe miệng, nhìn mặt anh ta: "Bạn thừa nhận đi, nhanh lên." Tôi thông thả cắt máy mp3, sau đó gật đầu một cái.

"Ha ha, mình đã nói rồi." Hai mắt anh ta cong thành hình vầng trăng khuyết, đưa tay ra: "Cô giáo nhỏ, xin chào, mình là học sinh của thầy Phạm, lớn hơn bạn hai tuổi, học trường!"

Tôi mỉm cười, cô giáo? Học trường? Thân phận này, thật thú vị.

"Bạn biết tôi sao?" Tôi cầm tay anh ta.

"Ha ha, chúng ta rất có duyên, từ xa mình đã thấy giống rồi, hôm nay mình lại được gặp người thật." Anh ta phò trương từ ghế sau bước lên ngồi cạnh tôi: "Cả lớp chúng mình đều biết bạn."

Tôi ho một tiếng: "Hi vọng không phải tiếng xấu."

"No, no! Là Hủy Diệt giả độc thân, nuôi dưỡng tiểu Loli." Anh ta thấy nét mặt tôi cười như không cười, thì lập tức biết điều đổi một đề tài khác.

Xe buýt tới trạm thì trời đã tối, mọi người cũng giải tán.

Tôi nhìn xa xa phía trước có một Dunk (người tay không nhét bóng vào rổ), cười cười lắc đầu, lấy điện thoại ra gọi cho Phạm Đông Ly.

"Nói chuyện có được không?" Thật lâu mới có người trả lời.

"Có một chuyến đi chơi, em chờ một chút."

Tôi ồ lên một tiếng, dừng lại dựa vào cây nhìn con phố cổ kính. Trong điện thoại là một chỗ rất ồn ào, mơ hồ có thể nghe được tiếng nói chuyện: "Anh! Đi đâu." ".....'Đừng, đừng, ở chỗ đông người mà.'" Trốn anh em làm gì'Ha ha, nhất định là có gì đó mờ ám! Ngăn lại! Ngăn lại!'

"Anh vẫn còn ở đó chứ?"

"Ừ."

"Anh đã ăn cơm chưa."

"Anh không đói bụng, buổi trưa anh đã ăn ở thành phố rồi."

"Hôm nay anh đi thị xã à?"

"Ừ, hôm nay anh về sớm đi, em đi tới chỗ của anh nha." Tôi cúi đầu đếm mấy cái cây rồi lại tới mấy con kiến.

Đầu bên kia điện thoại có tiếng cười nhỏ: "Được."

"Đừng uống nhiều rượu quá nha."

"Anh biết mà." Trong giọng nói của anh ấy mang nét cười: "Em ở nhà chờ anh."

"Ừ, em cúp máy đây."

Một tuần trừ tối chủ nhật tôi ra ngoài, từ thứ hai đến thứ sáu còn phải chọn hai ngày để tự học buổi tối. Tôi trở về phòng ngủ, chỉ thấy một người đang tóc tai bù xù mang laptop ngồi trên giường.

"Ồ ô, Trần Cẩm, bạn trở về cũng không gọi điện thoại gì hết, mình sắp chết đói rồi." Về mặt cô ấy đau khổ nhìn tôi.

"Lúc sau mình còn phải ra ngoài, bạn đi cùng không." Tôi lấy quần áo trong túi ra, vừa dùng móc treo từng món vào tủ, vừa nói: "Vậy hai oan gia kia đâu?"

"Trần Cẩm, mình nói với bạn này, hai người bọn họ thật không có lương tâm, sau giờ học buổi sáng đã không thấy bóng dáng đâu, Lạc Đan số khổ mình buổi chiều phải đi xem một bộ phim điện ảnh một mình, đã khóc sung mí mắt rồi, tối nay ra ngoài thì rất mất mặt." Cô ấy leo xuống giường, tới bên cạnh tôi, trừng mắt nhìn tôi.

Tôi ho một tiếng, rồi gật đầu một cái.

Chờ yêu mỹ nhân tắm xong, thay quần áo xong, xuống lầu lúc tháng đã cao hơn ngọn liễu.

"Bên ngoài lạnh lắm." Vừa xuống lầu cô ấy đã nắm cánh tay tôi không thả.

Tôi nhìn quần áo của cô ấy một chút, rồi không nói gì.

Chờ đi ngang qua khu chợ, tôi ngừng lại: "Được rồi."

Cô ấy nhìn tôi nghi ngờ, hít hít lỗ mũi.

"Bạn đi ăn cơm đi, mình đi nha."

"Bạn không về chung với mình sao?"

"Mình không nói là tui mình về chung mà." Tôi vỗ vỗ cánh tay cô ấy.

"Ồ ô, sớm biết bạn không về cùng, mình đã đợi bọn họ học tự học buổi tối xong mua đồ ăn ở ngoài cho mình, sớm biết phải về một mình, mình đã không chọn chỗ ăn cơm xa kí túc xá vậy rồi, sớm biết phải về một mình trong tiết trời giá rét này, mình nên mặc quần áo dày một chút, sớm biết....."

Tôi cụng đầu mình vào đầu cô ấy: "Tốt lắm, thủ quỹ, mình đi ăn cơm chung với bạn. Bây giờ đã là tám giờ rồi, tám giờ rưỡi sẽ tan tự học buổi tối, bạn ở đây chờ họ về, rồi cùng nhau về chung."

"Mình biết Trần Cần là tốt nhất! Một lần nữa nhé."

Tôi ngăn mặt của cô ấy lại: "Đừng nói mình là người tốt hoài, lần sau không thể làm vậy nữa."

"Được rồi, được rồi~"

Chờ khi tôi tới kí túc xá của Phạm Đông Ly thì đã là chín giờ tối.

Mới vừa đóng cửa xong, mở đèn. Đã nghe tiếng mở khóa, tôi quay đầu lại đã thấy Phạm Đông Ly đang đứng trước cửa.

"Sao em không mở máy điều hòa."

"Anh lạnh không?" Tôi đi tới trước cửa, đưa dép cho anh ấy.

Anh ấy kéo tay của tôi, sau đó sờ mặt tôi: "Tay em thật lạnh, anh đi mở điều hòa nha."

"Em đói không?"

Tôi lắc đầu, thấy anh ấy đang cầm thứ gì đó trên tay.

"Đã nguội một chút rồi, em bỏ vào lò vi ba hâm lại đi." Anh ấy cười đưa nó cho tôi.

Tôi bỏ đồ lên bàn, mở túi ra, lấy chén bỏ túi ni lông ra, là bánh bao hấp tôi thích.

"Em không đói bụng, em vừa mới đi ăn với bạn xong, cái này để sáng mai ăn đi."

"Tùy em." Anh ấy sờ mũi tôi: "Vậy anh đi tắm nha."

Tôi gạt đầu, mới vừa bỏ tay anh ấy ra, cả người anh ấy liền lập tức ngã xuống, tôi vòng chắc cổ anh ấy: "Phạm Đông Ly."

"Đi chung đi."

Tôi lại gần anh ấy, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc: "Tựa vào người em đi, em sợ anh làm té em mất."

"Té trước thì dè lên anh." Anh ấy tựa đầu vào gần lỗ tai tôi.

Anh ấy uống rượu luôn luôn mặt không đổi sắc, nhìn gương mặt của anh ấy không đoán ra anh ấy có uống rượu hay không, nhưng tôi lại sợ lúc anh ấy uống rượu nhất, vốn là một người khó nhìn thấu, bây giờ lại càng không giống bình thường.

"Thầy Phạm." Tôi gọi anh ấy.

"Hả?" Anh ấy nhíu mày, dừng lại.

"Thầy Phạm, tôi nghiêm túc chất vấn về trình độ chuyên nghiệp của thầy, dạy ra những tình anh không ra gì, bây giờ tôi muốn tố cáo với tòa án, vì quyền cá nhân của tôi đang bị xâm phạm nghiêm trọng." Ngạo mạn thoát khỏi tay anh ấy, chân gấp.

"Thành viên tích cực trong ban, hù dọa tới vợ con bạn học Trần Cần của tôi sao?"

"Lần tới em muốn thu tiền vé, nghiêm trọng nhắc nhở thầy Phạm, trả cho em một cuộc sống bình thường."

Anh ấy ôm tôi vào ngực, nói: "Có phải họ làm em không vui không?"

"Không có." Tôi lắc đầu, cười với anh ấy: "Đó là chuyện thường tình của con người, em hiểu bọn họ không có ác ý."

"Mới vừa ồn ào lên, cứ im lặng, qua thời gian này là tốt rồi, giao cho anh."

Thấy tôi gật đầu, anh ấy cười vỗ vỗ mặt tôi. Lúc đi ngang qua ghế salon, nhìn anh ấy đang nhắm một mắt, sau đó lôi kéo tôi ngồi xuống: "Hả?"

"Được rồi, là của anh." Tôi ngồi xuống sofa, rút cái đồng hồ trong túi ra: "Em thấy người sạch sẽ như anh đeo rất tốt."

Anh ấy kéo tôi qua hôn một cái, ôm eo tôi, sau đó nhẹ nhàng nói: "Em nói đẹp thì nó nhất định đẹp."

Tôi nhẹ nhàng đánh cánh tay của anh ấy mấy cái, cong cong khóe miệng.

Tôi thấy anh ấy lại sắp dựa lên, nên vội đứng lên: "Chúng ta đi phòng ngủ tắm, anh đi đi, cả người toàn mùi rượu."

"Tắm chung. Được. Nửa này, đúng lúc giúp anh tắm." Trong lúc anh ấy cười lộ ra một chút tà khí: "Giúp anh tắm đi."

Đến nửa đêm, lúc tôi uể oải, tinh thần của Phạm Đông Ly vẫn rất tốt.

Tôi miễn cưỡng đẩy anh ấy: "A.....A từ, em ngày mai.....ngày mai còn có lớp."

"Một lần cuối cùng." Anh ấy tiếp tục di chuyển, tay di chuyển theo eo của tôi, dừng ở ngực chà xát xoa xoa, hỏi: "Thoải mái không?"

Tôi không dám nhìn anh ấy, mặt đỏ lên một chút.

Anh ấy cười nhỏ, sau đó cúi xuống hôn tôi. Phía dưới chột tăng nhanh, tiến vào rất mạnh rất sâu, như muốn xâm xé tôi. Nhưng nụ hôn của anh ấy, nhẹ nhàng, cũng rất dịu dàng, mắt tôi, mũi tôi, miệng tôi.

Mấy cái cuối cùng, tôi nghe anh ấy không ngừng gọi tên tôi, giống như sợ tôi sẽ bỏ đi.

Sau khi kết thúc chúng ta không ai nói gì, anh ấy để tôi ngồi trên người mình. Không biết đã qua bao lâu, giống như thần giao cách cảm, chúng tôi lại bắt đầu hôn môi, động tác của anh ấy nhiệt tình mạnh mẽ, không thương tiếc chút nào, hung hăng, như muốn hòa tan tôi vào cơ thể của anh ấy. Tôi đáp lại nồng nhiệt, không rời khỏi môi anh ấy, lộ ra một chút tuyệt vọng.

Trong phòng trừ tiếng thở gấp, tiếng răng môi hút nhau, trong bóng tối, chúng tôi không ai nói với nhau câu nào. Nước mắt của tôi chảy theo khóe mắt, giống như bị ai ăn hiếp.

Cho tới bây giờ tôi đều lạnh nhạt như một người đã rời khỏi xã hội, ba hồn bảy vía như thiếu một hồn, nhìn như không cần không muốn gì cả, trên thực tế là công việc không tìm không phổi. Minh trốn được bao lâu, cứ đứng nhìn lạnh lùng như vậy.

Cuộc đời như vở kịch, nhìn bị kịch, hài kịch của người khác, nhưng mình không tham dự vào. Đối với xã hội này, bảy người này, đối với mình, cũng không thiếu lòng trung thành.

Hôn nhân của cha mẹ không hạnh phúc, trước kia chồng mình còn có nhân tình bên ngoài, đã làm lòng tin đối với đàn ông của tôi suy giảm. Sau khi sống lại tìm được Phạm Đông Ly, tính táo cân nhắc và bắt bẻ, trừ phù hợp với điều kiện bên ngoài, tôi là cái vò đã mẻ lại còn nứt, tùy tiện đi du lịch ý tưởng của cuộc đời.

Sau lưng bọn họ phản bội tôi, cảm xúc lớn nhất mà tôi có chính là thất vọng, nếu như Phạm Đông Ly cũng rời bỏ tôi.....tôi cũng không bất ngờ lắm, vì tôi đã sớm chuẩn bị tâm lý, ban đầu không ôm hy vọng, nên cuối cùng không thể tuyệt vọng được.

Nhưng bây giờ, tôi nghĩ cả đời mình cũng không quên được người đàn ông này rồi. Cơ thể của anh ấy, mùi thơm, giọng nói, từng cái nhăn mày, từng nụ cười, từng cử động.

Tôi muốn tự mình giành giật, mặc kệ chúng tôi có thể tiếp tục hay không, tôi đều muốn anh ấy chỉ thuộc về tôi, chỉ có thể để tôi ôm, để tôi hôn, người khác không thể đụng vào.

Nhưng những thứ này như một chiếc tên lửa, làm cho tất cả tâm trạng tôi không biết, hoặc tâm trạng tiêu cực vẫn hằng đè nén. Bất luận là trước khi sống lại hay là bây giờ, tôi chưa bao giờ cảm nhận được cảm giác tồn tại thực tế như vậy.

Cảm xúc mãnh liệt, là mặt trái của cảm giác chân thật, tánh xấu đang giương nanh múa vuốt đập thẳng vào mặt tôi. Tôi có cảm giác không thể phản ứng kịp, khổ sở, cảm hận, tránh né.

Cái này, có được tính là một loại tâm bệnh hay không? Tôi không biết.

Lợi thế lớn nhất cũng là lợi thế an toàn nhất bị lấy mất, tôi giống như người vừa bị đánh một cây té xuống đất, rút tằm khiến bảo vệ của tôi, trả lại cho tôi bản chất thật của mình: cảm xúc hóa, bi quan, tự ti, kiêu ngạo, không có cảm giác an toàn, nhát gan mềm yếu.... ...

Tôi tựa đầu vào ngực anh ấy, cảm nhận nhịp tim của anh ấy, cảm xúc nóng nảy vừa nảy mới chậm rãi bỏ đi.

Tôi há hốc mồm, không tiếng động nói với không khí:

Phạm Đông Ly, anh phải đối xử thật tốt với em.....chỉ có thể đối xử tốt với em.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Một năm này, đối với học sinh mà nói. Chỉ đơn giản là bị phân thành hai năm học, hai ngày nghỉ.

Khi thay ông tay áo, vấy dầy từ mẫn phổ bay thì cũng sắp kết thúc một học kì.

Bình thường, ổn định.

Đêm trước kì thi, bạn cùng phòng đi liên hoan với nhau nhiều. Năm thứ nhất đại học kết thúc ý nghĩa, ~lqđ~tiếp theo phải lựa chọn chuyên ngành cho mấy năm kế tiếp. Bốn người, mỗi người chọn một chuyên ngành khác nhau. Tôi không thay đổi, vẫn chọn quản lý tài vụ. Sau đó Giang Tá và Thị Tiêu cũng bố trí rồi, cuối cùng chọn ngành Marketing.

Quản lý tài vụ, thực ra rất quen thuộc, nói theo lối nói cũ chính là kế toán, ba mẹ đối với sự lựa chọn chuyên ngành của tôi cũng rất ủng hộ.

Mẹ tôi cảm thấy con gái nên an phận một chút, học cái này sau này cũng dễ tìm việc làm.

Trong điện thoại ba tôi không nói gì cả, nhưng tôi biết tầm nhìn của ông ấy rất cao, có lẽ đã muốn tôi vào làm trong ngân hàng, thuê đất, thuê quốc tế đi.

Đồ đạc của tôi không nhiều lắm, chút quần áo, sách vở và một số thứ linh tinh khác, chờ tất cả đã được sắp xếp ổn thỏa, mấy người họ còn mè nheo muốn leo lên leo xuống kéo tấm màn.

"Trần ~ Cẩn....."

Tôi tiện tay cầm lấy một tờ báo tiếng Anh cấp 4, nhét vào người cô ấy. Buồn cười nhìn cô ấy giả bộ đáng thương, kéo tay áo của tôi.

"Ai, ngày mai mình đi chuyển xe sáng sớm, các cậu thì sao?"

"Vậy tối nay bạn ngủ giường lớn à." Tôi nhìn cô ấy.

"Bạn, chắc là có chỗ ngồi rồi nhỉ." Giang Tá nói với cô ấy.

Tôi cười cười không nói gì, mỗi ngày từng giây từng phút đều phải thấy hai oan gia này cãi nhau, người khác không nên xen vào làm gì.

"Hắc, lời này của bạn sao mình nghe, cảm thấy ngứa lỗ tai quá, trong lòng không thoải mái tí nào." Cô ấy kéo băng ghế dời xa Giang Tá, nhú mày nhìn.

Giang Tá ghét vuốt tay cô ấy: "Chuong Tiểu Hữu, lỗ tai bạn to như tai thỏ, mà sao lòng lại nhỏ như lỗ kim thế."

Hai người này hợp lại, rất thú vị, làm cho người khác hâm mộ.

Tôi nhìn họ đùa giỡn, rũ mắt xuống, có chút không muốn về, a a.

"Trần Cẩn, bạn thì sao?"

"Mình đi buổi tối."

Hai khuôn mặt đột nhiên phóng đại trước mặt tôi, tôi buồn cười kéo xa khoảng cách: "Thế nào?"

"Người kia của bạn, hình như chưa bao giờ nghỉ nhỉ, mình có một người bạn chuyên nghiệp, bọn họ nghỉ trễ hơn chúng ta hai ngày."

"Bạn? Là nam hả?" Giang Tá nhìn cô ấy với vẻ mặt mờ ám.

"Đi!"

Tôi nhìn khuôn mặt muốn nói lại thôi của cô ấy, chau mày tiếp tục thu dọn đồ đạc.

"Ai nha, ai kia vẻ mặt giống như bị táo bón kia!" Giọng nói của Giang Tá kéo cô ấy ra.

Cô ấy đi tới kế bên tôi, nhỏ giọng nói: "Trần Cẩm, dạo này ngày nào bạn cũng an ổn ngủ trong phòng, bạn cãi nhau với "chồng" của bạn sao?"

"Mình làm vậy để dễ dàng học tập thôi."

"Bạn còn cần học gì nữa, lại nói phòng này không có máy điều hòa, nóng y như ở trong cái lồng hấp, bạn cũng phải ra khỏi phòng một chút chứ."

"Muốn biết sao?" Tôi ngừng tay thấp giọng hỏi, sau đó nhìn hai người đang trong tư thế của hai con chim gõ kiến: "Không có gì để biết."

Kết quả của cuộc nói chuyện này, trở nên vô cùng kì lạ, cuối cùng hai người họ kết luận.

"Bạn không phải phụ nữ thật sự sao?""Nhìn anh ta rất nghiêm túc, bạn cũng là một người không thích nói chuyện, hai người bình thường nói gì vậy?"....."Chắc anh ta dụ dỗ bạn từ nhỏ chứ gì?""Ngu ngốc, sao lại gọi là dụ dỗ?!".....A, Trần Cẩm, có phải chờ sau khi bạn tốt nghiệp, thì hai người sẽ kết hôn không, anh ấy không phải đang rất gấp sao?""Sao vậy nhỉ, có phải anh ta đã sớm dòm ngó bạn từ lâu, chờ bạn lớn lên, sau đó thì ra tay."Trần Cẩm, ha ha, chỉ là nói sự thật thôi, nhất định là anh ta theo đuổi bạn đúng không?"....

Tôi nghiêng đầu hồi lâu: "Các bạn bình thường toàn suy nghĩ mấy chuyện này, không trách được cuối kì gặp chuyện thì toàn ôm chân phật, nhưng mà ngón tay cái của Phật cũng ôm không nổi."

Tôi nhìn ~lqđ~ về mặt như táo bón của hai người bọn họ, nghiêm túc nói: "Không phải, không nhiều lắm, không phải, không rõ ràng lắm, không phải, không phải."

Tôi nháy mắt mấy cái: "Trả lời xong hết rồi, có bỏ sót câu nào không?"

".....Không có." Cả hai vẻ mặt đều mờ mịt.

"Còn muốn hỏi thêm gì không?"

"Không có....."

Hai người tiếp tục lắc đầu, sau đó liền nghiêng răng nghiêng lợi.

"Vừa rồi chúng ta hỏi những chuyện gì"....."Để mình suy nghĩ.....A oh! Vấn đề đầu tiên hỏi là ai theo đuổi ai? Đây là mình hỏi, mình nhớ được.""Ngu ngốc! Bạn hỏi toàn những vấn đề không có đầu óc, bình thường bạn đều ăn rất nhiều đồ bỏ đều dồn đến cô, chừa một chút cho cái đầu không phải tốt hơn sao?! " "Này! Cô mình mặc dù không nhỏ, nhưng cũng đâu lớn lắm." "Đúng đúng, cô bạn có thể so với mặt bốn cầu....."

Tôi day day trán, cúi đầu tiếp tục làm việc.

Mặc dù trời đã ngả về tây, nhưng thời tiết không lạnh lắm, mấy lần đi lên đi xuống, tôi cũng đổ rất nhiều mồ hôi.

Chìa khóa sau khi mọi người đã chuyển ra ngoài hết thì giao lại cho đi dưới lầu. Mấy va li quần áo, mấy va li sách, đều đã được tôi ôm hoặc kéo, mà nheo vào được kí túc xá của Phạm Đông Ly.

Ngồi trong phòng có điều hòa, thật mát mẻ. Tôi nhìn đồng hồ, chuyển xe lửa lúc bảy giờ rưỡi, bây giờ chỉ mới năm giờ mười, còn sớm. Tôi mua một ly sữa chua, tìm chỗ trống ngồi xuống, nhìn những sinh viên đang xách bao lớn bao nhỏ về nhà.

Chỉ cần ngồi một hồi, cả người đều thoải mái, tôi mặc áo sơ mi vào. Áo sơ mi vuông to, phủ đến qua hông tôi. Đây là quần áo của Phạm Đông Ly, bây giờ quần áo nam nữ trong xã hội cũng đổi cho nhau, ngày thường anh ấy ăn mặc đơn giản, đây là cái áo trong đêm anh ấy đưa tôi về phòng ngủ, tôi ngủ quên, anh ấy dùng nó làm chăn tạm thời đắp cho tôi.

Nghe nhạc trong forum, tôi khuấy khuấy sữa chua. Học kì này, tôi thường xuyên đi kí túc xá của Phạm Đông Ly, thời gian đi cũng ngày càng nhiều. Môn đàn cổ tôi học đã đến cấp sáu, bài hát đánh ra cũng rất hay. Thường thì khi tôi luyện tập thì anh ấy đều ngồi im, giống như khi anh ấy đánh đàn dương cầm tôi ở bên cạnh nghe vậy.

Giang Tá nói không sai, đã một tháng rồi tôi không đến chỗ anh ấy.

Nơi đó cái gì cũng có, chỉ là không có anh ấy mà thôi.

Anh ấy đã đi thượng hải rồi, ngày hôm nay vừa đúng một tháng, anh ấy đi học với Tờ Hoa, tôi vẫn biết, vì trong cuộc điện thoại đêm khuya của anh ấy có nhắc tới.

Tôi thỉnh thoảng không tự chủ, bắt đầu nhớ nhung ngựa anh ấy, mùi hương của anh ấy.

Khi hai người ở cùng nhau thì bắt luận đọc sách hay là xem ti vi tiêu khiển, anh ấy đều ôm tôi vào ngực mình. Tôi không biết bắt đầu từ khi nào, cơ thể của anh ấy bỗng nhiên như có ma lực? Làm tôi điều chỉnh đồng hồ sinh học, bắt tôi ngủ trưa với anh ấy, tắm cùng anh ấy.

Thói quen, là một thứ đáng sợ đến dường nào.

Đây là tự mình bồi dưỡng, hay là anh ấy dạy mình đây?

Lim dim trong xe lửa, lúc tỉnh lại thì xe lửa đã vào trạm

Ra khỏi xe, tôi thở ra một hơi. Bệnh thích sạch sẽ hình như cũng có thể lấy, từ lúc bắt đầu bị ép buộc, bây giờ tôi đã hoàn toàn chấp nhận.

Tôi không nói thêm tình tiết lãng mạn vui mừng nào nữa, lấy điện thoại ra gọi ngay cho Phạm Đông Ly.

"Em tới Thượng Hải rồi." Tôi nghe đầu bên kia điện thoại dừng lại mấy giây, tôi cong cong khóe miệng.

"Bây giờ mới xuống xe lửa." "Ừ, em chờ anh." "Không mệt," "Hẹn gặp lại."

Tôi qua siêu thị mua một chai Bát Bảo, sau đó ngồi trong sảnh lớn ăn xong, ôm cái túi lớn trước ngực, nghiêng đầu nhìn cửa ra vào.

Chờ khi tôi tắm xong, Phạm Đông Ly đã buồn ngủ.

Tôi tắt đèn trên đầu giường, chỉnh máy điều hòa không khí, sau đó vén chăn lên, chui vào ngực anh ấy.

Anh ấy ở phòng đơn nhưng giường rất lớn. Ra giường trắng trong khách sạn, có một mùi thuốc tẩy.

Nhưng tôi lại vòng trên hông anh ấy, mũi người một cái. Ừ, vẫn là mùi của anh ấy, là cái mùi mà tôi nhớ nhưng.

"Tại sao em lại tới đây?"

"Buổi tối em không ngủ được." Tôi nghĩ nghĩ, hôn cằm anh ấy.

Anh ấy nâng cằm tôi lên, nhìn vào mắt tôi. Sau đó hôn một nụ hôn thật sâu, cho đến khi tôi không thể được nữa.

Tôi hít mũi hít thở lại bình thường, dựa vào ngực anh ấy nói: "Nhớ anh lắm."

Anh ấy cởi cái áo ngủ rộng thùng thình của tôi, tay mon trón dọc theo bắp đùi: "Em nhớ cái này so?"

Nói rồi ngón tay anh ấy chọt vào cơ thể tôi, cả người tôi lập tức căng cứng, cơ thể ngừng hoạt động.

Anh ấy không cho tôi thời gian trả lời, chặn miệng tôi lại, nằm đè lên người tôi.

Ban ngày anh ấy đi học, tôi ở lại khách sạn đọc sách hoặc xem ti vi.

Nhiệt độ bên ngoài rất cao, cảnh đẹp mặc dù rất hấp dẫn, nhưng bây giờ ra ngoài đi một vòng, đầu đầu cũng thấy toàn người, khó ngắm được cảnh gì.

Buổi tối tôi chờ Phạm Đông Ly về, sau khi ăn xong, thỉnh thoảng chúng tôi sẽ cùng nhau ra ngoài tản bộ.

Đêm gió hè, đi rất nóng, nhưng gió thổi vào rất lạnh.

Có một lần đi ra ngoài tôi đụng phải Tờ Hoa. Hình như cô ấy còn nhớ tôi, vừa thấy mặt đã gọi tên tôi, tôi lễ phép gật đầu với cô ấy, rồi lui về bên cạnh Phạm Đông Ly.

Sau khi đi theo chúng tôi một lúc thì cô ấy cũng đi về, sau này cũng không gặp nữa.

Tôi cũng không hỏi Phạm Đông Ly chuyện của cô ấy, đã là người xa lạ, thì không cần thiết phải để trong lòng.

Tôi vòng tay mình vào tay Phạm Đông Ly, đầu tựa vào vai anh ấy, cùng nhau xem biểu diễn nhạc nước.

Hi vọng cô ấy không biết chúng tôi, vĩnh viễn đều là người xa lạ.

Tôi nắm chặt tay anh ấy, anh ấy cúi đầu hôn trán tôi, sau đó ôm tôi vào ngực mình.

Lòng tôi dần dần bình tĩnh lại, sau đó từ từ nhắm mắt. Chuyện gì cũng không muốn làm, cái gì cũng không muốn nói.

Chỉ cần được ôm anh ấy, là tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12-1

Kì nghỉ hè được chia thành ba phần, trừ thời gian ở Thượng Hải ra thì thời gian tôi sống ở nhà họ Phạm cũng lâu hơn ở nhà.

Mẹ tôi cũng lắm bầm mấy câu, quở trách đứa con gái mà mình cực khổ nuôi lớn, bây giờ lại đi ở nhà người ta. Ba tôi bận rộn ở ngoài, nhưng cũng nhờ tôi tặng cho nhà họ Phạm mấy thùng hải sản, hai người tuy có chút oán trách, nhưng cũng không có ý nghĩ kì lạ nào.

Không biết Phạm Đông Ly có nói gì không, mà thím Phạm ngày càng nhiệt tình với tôi hơn. Còn thân mật lôi kéo tôi đi mua đông mua tây, từ đầu đến chân, suy nghĩ của bà cũng bao quát hơn tôi.

Tôi lựa những thứ quý giá ra một bên, đưa cho Phạm Đông Ly. Nhìn ánh mắt anh ấy nhìn chiếc nhẫn bạc, anh trêu ghẹo nói: "Mẹ anh còn kĩ hơn cả anh."

"Rất quý." Sau khi tôi cất chiếc nhẫn xong, thì đẩy nó tới trước mặt anh ấy.

Anh ấy kéo tôi lên đùi mình, đeo nữ trang cho tôi, không nói tiếng nào đeo cho tôi, sau đó nhòm ngó xung quanh, cuối cùng hôn vào tay tôi một cái bẹp: "Nhìn rất đẹp."

"Phạm Đông Ly....." Tôi hé miệng nhìn anh ấy, ánh mắt của anh ấy quýnh lên, đen như mực nhìn không ra cảm xúc.

Tôi cúi đầu nhìn tay mình, mỉm cười.

Sau đó lấy một chiếc nhẫn khác ra, đeo vào ngón áp út của anh ấy.

Anh ấy vẫn mỉm cười yên lặng nhìn từng cử chỉ của tôi, chỉ là cuối cùng cũng nắm tay tôi.

Dưới ánh mặt trời, hai bàn tay đeo nhẫn, mười ngón tay đan xen nhau, nhanh chóng, sáng lấp lánh.

Học kì mới, ngành học mới, bạn bè mới, thầy cô mới, một bầu không khí mới.....

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12-2

Tôi không tiếp tục ở phòng của Phạm Đông Ly nữa, dù sao anh ấy cũng là thầy giáo trong trường, bốn phận thầy trò vẫn phải giữ.

Vốn tính tình ngoan ngoãn, năm nhất đại học, trừ mấy người Giang Tá ra, tôi cũng không quen biết ai. Khi Chương Tiểu Hữu lôi kéo tôi đi nhìn xung quanh: có gì khó khăn hay sao, Trần Cần đứng đầu bảng.

Tôi cười không cảm xúc, không ức hiếp người không chịu ức hiếp, chuyện tôi đủ khả năng làm, có chuyện cần nhờ, tôi đều sẽ giúp hết mình.

Năm thứ hai đại học, thị tiêu và hậu cần đều có khóa, nên thường phải gặp Giang Tá và Chương Tiểu Hữu, hai người bọn họ vẫn thích cãi nhau, đánh nhau như cũ, nhưng nhìn chung cũng là người tốt.

Tường Phong học chung lớp với Giang Tá, lúc trước anh ta làm bộ trưởng của phòng đoàn ủy, bị đẩy xuống làm lớp trưởng, thỉnh thoảng sẽ nói đội chúng tôi hồ đồ, bốn người chúng tôi đột nhiên xuất hiện danh hiệu: "Đội bốn người."

Khi Chương Tiểu Hữu nghe được cái danh hiệu này thì cười nói: "Phốc, đội bốn người, không hay tí nào, ít nhất cũng phải được gọi là F4 chứ."

"Hừ, phải là ba chàng lính ngự lâm, còn anh ta, nên làm gì thì làm đi." Giang Tá trừng mắt nhìn Tường Phong ở phía xa.

"Bị từ chối rồi, không cần như vậy mà, không có cảm tình với nhau, thì cũng đừng nên trở thành kẻ thù chứ."

Giang Tá thấy tôi, ý vị đưa mắt ra hiệu cho cô ấy.

"Đầu mất gà nữa à." Cô ấy buồn cười đâm đâm vào mặt Giang Tá, sau đó kéo tay tôi: "Trần Cần cũng là người có gia đình rồi, cô ấy và chủ nhiệm lớp không rời nhau một bước, tên nhóc Tường Phong kia lại muốn chen chân vào, thì đúng là không bằng chân giò hun khói được."

Tôi nhìn bộ dạng lúng túng lâu lâu mới thấy của Giang Tá: "Buổi trưa mình mời các bạn ăn cơm."

"A ha! Là rượu mừng sao? Bạn rút cuộc cũng đi vào phần mộ hôn nhân rồi sao?"

Giang Tả tiện tay lấy cuốn sách đánh lên đầu cô ấy, nói: "Ngu ngốc, nói chuyện trước tiên phải nhìn lại thứ trên cổ mình đã."

"Tóc của mình, tóc của mình! Không trách được chủ nhiệm lớp không thích bạn, dâm, bạo lực, miệng đầy nọc độc, ăn ở hai lòng....."

"Đó là mình nhất thời nhìn lầm, hồn bị quỷ mê hoặc thôi." Giang Tả hạ thấp giọng: "Bạn còn nói nữa, ngại còn chưa đủ rối loạn sao?"

"Được rồi, được rồi." Cô ấy bĩu môi, nhỏ giọng nói thầm: "Giả bộ là trang hảo hán."

Tôi đem hai người phải trái kéo xuống, chỉ vào thầy giáo đang ngồi trên bục giảng nhìn chúng tôi cười híp mắt.

Lúc buổi liên hoan nhỏ kết thúc thì đã hơn 1 giờ, hai người họ buổi chiều còn hai tiết học nữa. Sau khi đưa tổ hợp hai kẻ đó đi xong, tôi đi xe đạp từ từ lên thị trấn, đi tiệm thuốc mua miếng băng trắng dán lên bao móng tay đánh đàn cổ.

Hai tháng nghỉ hè, dưới sự sắp xếp của giáo viên, tôi đã đi thi lên cấp tiếng anh. Ở trường nhận được chứng chỉ cấp sáu. Tôi nói giỡn với Phạm Đông Ly: "Người khác hỏi, qua không, em nói đã qua cấp sáu. Như vậy em không cần phí thời giờ đi học tiếng anh cấp 4 nữa."

Bây giờ đã là đầu mùa thu, thời tiết cũng càng ngày càng nóng, nắng gắt cuối hè vô cùng mạnh mẽ. Hôm nay tôi chỉ đội một cái mũ, vừa hết bão, mấy ngày nay khó có được cảnh mưa thuận gió hòa.

Tôi đi mua một ít trái cây Phạm Đông Ly thích ăn, còn mua thêm một chục bút lông, vì anh ấy dùng bút rất nhanh hết.

Lịch dạy của anh ấy không nhiều, dạy chính khóa ban ngày, thỉnh thoảng dạy thêm buổi tối, tôi cũng không hiểu rõ chuyện của anh ấy lắm, tôi chỉ biết anh ấy trừ nhận dạy bên ngoài ra thì cũng có đầu tư địa ốc.

Học kì này tôi dọn đến chỗ anh ấy ở, không cần mua giường nữa, anh ấy đi chọn rất nhiều giấy dán tường với tôi, lại sắm thêm một ít đồ gia dụng, trang trí nhà lại lần nữa.

Anh ấy thích kéo mì sợi, trước kia ở đây bất kể là nguyên liệu hay bát đũa cũng đều đầy đủ, nhưng anh ấy cũng không thường nấu nướng.

Bây giờ tôi dọn vào ở, ngoại trừ bữa trưa tự ăn, thì chúng tôi cùng ăn chung bữa tối, anh ấy nấu tôi rửa chén.

Thỉnh thoảng có chuyện vui, tôi cũng sẽ làm vài món, mà anh ấy cũng sẽ thưởng thức chúng.

Món ăn bung ra, được bọc bằng bọc ni lông. Chờ rửa tay xong, tôi nhìn đồng hồ, mới mờ mịt điều hòa lên, nhiệt độ thích hợp.

Hôm nay đến giờ này rồi, mà anh ấy vẫn chưa về. Tôi không nghĩ gì, ngồi lên sofa mở ti vi, bộ phim đang tới lúc gay cấn, thì dừng lại, bắt đầu quảng cáo.

Tôi ôm chân, chuyển kênh liên tục. Tôi nhớ lại một quảng cáo đã xem khi còn nhỏ, là quảng cáo mè đen: một tảng đá xưa cũ, gánh hàng rong nhỏ nhỏ, có đứa bé trai tới mua một chén ăn, rồi ăn xong rất nhanh, nhưng cậu bé vẫn chưa no nên tiếp tục nhìn vào cái chén, đi bán hàng cầm lấy cái chén của cậu bé, lại cho thêm nửa muỗng.....

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ, tôi bỗng nhiên nghe thấy tiếng mở cửa.

Tôi mang dép, chậm rãi đi tới cánh cửa.

"Anh đi siêu thị hả?" Tôi cầm lấy cái túi ni lông trong tay anh ấy.

Anh ấy gạt đầu, sau khi nhìn thấy thức ăn trên bàn, anh ấy khẽ gõ đầu của tôi một cái: "Cô nương lười, hôm nay có chuyện gì vui à?"

Tôi không trả lời anh ấy, cúi đầu lật qua lật lại mấy bao bột củ sen, cong cong khóe miệng.

Nhìn anh ấy muốn mở bọc thức ăn ra, tôi kéo anh ấy lại: "Em đi hâm lại."

Anh ấy sờ vào đáy chén: "Còn ấm mà, chúng ta ăn cơm thôi."

Tôi để bột củ sen qua một bên, sau đó là lưỡi với anh ấy.

Cơm nước xong, lúc tôi muốn dọn dẹp bát đũa, thì bị Phạm Đông Ly ngăn lại.

Chờ anh ấy quét dọn và đi tắm xong. Thì tôi đã nằm trên giường từ trước, tôi nhìn anh ấy ôm tay cầm đi vào, dịch người xuống.

Thế nhưng anh ấy lại tắt TV, kéo tôi vào ngực mình, mẹ kiếp ngực anh ấy, tôi ngẩng đầu nhìn anh ấy.

Anh ấy chuyển kênh TV, bảo tôi xem.

Tôi còn chưa phục hồi tinh thần lại, thì đã nghe được một loạt tiếng ồn ào, nghe cẩn thận lại thì nó là bài hát chúc mừng sinh nhật.

"Cô vợ nhỏ của thầy à, là mình, là mình nè! Cô còn nhớ mình không? Mình là học trưởng!" "Thật là mất hết mặt mũi của mình à, đi nè!" Trần

Cần, xin chào, mình đại diện cho tất cả học sinh lớp mình chúc bạn sinh nhật vui vẻ, hi vọng bạn ngày càng xinh đẹp, ngày càng ân ái với thầy Phạm hơn.""Lớp trưởng ~ bạn đại diện cho chính phủ lên tiếng xong rồi chứ. Trần Cần, xin chào, hôm nay ở đây mình sẽ tiết lộ một bí mật của thầy Phạm, vốn là tối nay lớp mình phải học thêm, nhưng vì để thầy có thể cùng bạn có một đêm lãng mạn, nên thầy ấy đã lạnh lùng dập tắt nhiệt tình học tập của chúng tôi!.....'còn nữa, còn nữa, thầy Phạm của chúng tôi có rất nhiều người theo đuổi, ha ha, bạn phải coi chừng đó.'... ..

Hình như bọn họ còn nói thêm cái gì đó nữa, tôi quay đầu nhìn Phạm Đông Ly. Anh ấy hôn môi tôi một cái, sau đó lấy một cái hộp màu hồng trên giường đưa cho tôi, nói: "Sinh nhật vui vẻ."

Tôi rũ mắt xuống: "Em có nhẫn rồi."

Anh ấy mở hộp, lấy một sợi dây chuyền ra, sau đó lại lấy chiếc nhẫn của tôi ở đầu giường tôi: "Em nói sợ người khác chú ý, thì đeo như vậy đi, là được rồi."

Anh ấy quấn dây chuyền lại, sau đó kéo tay tôi lại, đặt nó trong lòng bàn tay tôi.

Phạm Đông Ly nhìn tôi im lặng, sau khi tắt máy vi tính xong, thì anh ấy ngồi mặt đối mặt với tôi.

Tôi lắc đầu, đeo sợi dây chuyền lên, tôi vuốt chiếc nhẫn làm vật trang trí cho sợi dây chuyền, hỏi: "Nhìn đẹp không?"

Anh ấy cũng vuốt ve chiếc nhẫn, sau đó nhìn vào mắt tôi, nói: "Nhìn đẹp lắm."

Chờ sau khi vận động xong, tôi lười biếng không muốn động dậy nữa, hít mát hương thụ sự xoa bóp eo của anh ấy.

"Sao bọn họ biết được vậy?"

Anh ấy hiểu ý tôi, ngừng xoa bóp một lát, rồi tiếp tục xoa bóp nhẹ nhàng: "Bị một trong đám trẻ đó nhìn thấy cái hộp này."

"Họ cho là anh muốn cầu hôn em sao?" Tôi nhếch miệng.

Anh ấy cười khẽ nói: "Họ nói muốn anh đãi họ một bữa, cuối cùng lục được cái này, nói là tặng em làm quà sinh nhật."

"Bọn họ nói tối nay anh có tiết mà." Tôi chỉ lên ngực anh ấy.

"Em quan trọng hơn."

Tôi tiếp tục chỉ vào ngực anh ấy, chậm rãi nói: "Anh có rất nhiều người theo đuổi nhỉ."

Bàn tay đeo nhẫn của anh ấy, vuốt qua vuốt lại cổ của tôi, sau đó cúi đầu hôn chiếc nhẫn trên xương quai xanh của tôi: "Anh đã bị nhốt lại rồi."

Tôi đáp một tiếng, hai tay ôm cổ anh ấy, sau đó kéo cơ thể anh ấy xuống.

Tôi rất thích đeo sợi dây chuyền mặt chiếc nhẫn này, càng thích hơn nếu một thứ giống vậy sẽ được đeo lên người Phạm Đông Ly.

Giống như chú kim cô* vậy, anh ấy đã bị tôi bắt nhốt rồi.

*Chú kim cô: Trong bộ phim kinh điển Tây du kí, Đường Tam Tạng đã dùng bài chú kim cô và vòng kim cô để thu phục Tôn Ngộ Không, khi đọc bài chú vòng kim cô sẽ siết chặt lại gây đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Quyển Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

Mấy tuần lễ sau, Phạm Đông Ly đều rất bận, hình như là có liên quan gì đó đến trường học.

Tôi cũng không quan tâm tới chuyện này lắm, chỉ là nghe nói thư viện Tân Hoa mới sắm thêm 50 vạn đầu sách mới, tôi hỏi chuyện này với Phạm Đông Ly.

Anh ấy không nói gì cả, chỉ cười cười lấy cuốn sách tôi đang đọc ra, nói: "Không phải 50 vạn, mà là 60 vạn đầu sách." Anh ấy cạo cạo đầu mũi tôi, lại nói thêm một câu: "Chỉ là hình như thư viện Tân Hoa này muốn bán lại mấy cuốn sách cũ."

Tôi không gấp gáp đi thư viện xem, nhưng lúc tới thì thư viện lại không còn cuốn sách nào.

Mặc dù tôi không quan tâm tới chuyện đánh giá này nhưng mà trường cao đẳng quan tâm, ai ai cũng đều cố động, đây là cái mà thầy trò trong trường tôn sùng nhất.

Học kì này mỗi người chúng tôi đều phải lên lớp sớm để tự học, hơn nữa còn quy định là phải học tiếng Anh, nói ra cho oai: "Vì mọi người phải chuẩn bị đề thi tiếng Anh cấp sáu."

Ok, con chim dậy sớm thì có côn trùng ăn, còn học sinh dậy sớm thì, đổi chỗ ngủ thôi.

Chỉ là không phải không hề có lợi ích gì, ví như trường học lấy lí do cúm gia cầm làm đồ dùng tăng giá, bắt mỗi học sinh muốn có phiếu ăn thì phải đóng 20 đồng. Và lại toàn bộ phòng học cũng được gắn máy chiếu hết, máy vi tính cũng vô cùng đầy đủ.

Khuôn viên trường bị con bão quét qua hư vài chiếc đèn đường, nhưng cũng sửa xong rất nhanh.

Nghe nói hồ nhân tạo trong trường còn mua thêm mấy con thiên nga, uyên ương, chuyện này còn được một tờ báo địa phương và TV tuyên truyền một thời gian.

Lúc bận rộn Phạm Đông Ly sẽ tự mình giải quyết vấn đề ăn uống của bản thân, về nhà còn mang theo một đồng bài thi và tài liệu. Có mấy ngày tới nửa đêm anh ấy mới đi ngủ, khi tôi ngủ thì liền mang một ly cà phê để lên bàn cho anh ấy.

Có lúc tôi muốn giúp đỡ anh ấy, nhưng bình thường anh ấy không cho tôi đụng vào, thỉnh ~lqđ~thoảng khi tôi quá kiên quyết, anh ấy cũng sẽ cầm mấy bài thi năm nhất để cho tôi sửa lại, để tôi chấm điểm một số bài.

Khi thấy tôi không hiểu, anh ấy rút ra một tờ nói với tôi: "Trường học yêu cầu cung cấp những bài thi trong mấy năm gần đây, yêu cầu một người thầy giáo phải trừ mấy điểm này ra....."

Anh ấy chỉ vào quyển sổ điểm, lại lấy một quyển khác cho tôi xem "Còn phải nhận xét, nếu vi phạm, thì sẽ bị phê bình rất nặng."

Tôi hé miệng: "Phiền thật, ngộ nhờ mất bài thi thì sao?"

Anh ấy chau mày, sau đó tiếp tục ung dung chấm điểm: "Như vậy lúc này chính là thời kì em nên biểu hiện thật tốt."

Tuần cuối tháng, một tổ đánh giá của cấp trên cuối cùng cũng tới trường.

Tôi ngồi trong phòng ăn tiện nghi ăn một bữa cơm bình thường, sau đó híp mắt nhìn đoàn người thật dài đi qua, giật nhẹ khóe miệng. Sau khi cơm nước xong, tôi gói một phần mang về.

Số lần tôi tới phòng làm việc của Phạm Đông Ly có thể nói là chỉ đếm được trên đầu ngón tay, cũng không phải không muốn đi, nhưng ít nhất cũng phải có chút ngại ngùng, một là Tờ Hoa, hai là thi thoảng sẽ đụng phải học sinh đang ở phòng làm việc của anh ấy.

Tôi không thích bản thân mình bị người khác thấy rồi đem ra tám chuyện, hơn nữa cũng không có chuyện gì cần tôi phải tự đi.

Tôi đi từ trong thang máy ra ngoài, rồi gọi điện cho Phạm Đông Ly.

Thang máy ở phòng làm việc của anh ấy sáng đèn, tôi vừa cúp điện thoại, thì nó đã mở ra.

Tôi cười với anh ấy, đem hộp cơm trong tay mình đưa cho anh ấy.

Một tay anh ấy nhận hộp cơm, còn tay còn lại thì kéo tay anh ấy.

Tôi vỗ vỗ anh ấy, đứng im: "Em không vào, cũng không có chuyện gì."

"Ồ ngoài mặt trời lên cao như vậy, em lại đi xa như vậy, trong phòng rất mát, em đi vào ngồi một chút đi." Anh ấy khẽ cúi người xuống, nhìn vào mắt tôi.

Tôi bấu môi, kéo tay anh ấy đi vào phòng làm việc.

Trong phòng làm việc rất ồn ào, bên này một đồng, bên kia một đồng. Khi thấy tôi nắm tay Phạm Đông Ly đi vào phòng, họ dừng lại trong mấy giây, sau đó lại khôi phục như bình thường.

Phạm Đông Ly tự nhiên kéo tay tôi, đi tới trước bàn làm việc của anh ấy.

"Thầy Phạm, thầy chưa ăn cơm sao?" Một nữ sinh tới nói chuyện với anh ấy, nhưng ánh mắt của cô ta lại dán vào người tôi.

Tôi siết chặt tay anh ấy, nhìn anh ấy một cái, rồi buông tay ra.

Tôi sửa sang lại một số tài liệu đang trên bàn, sau đó trải một tờ báo lên, lấy hộp cơm ra.

"Những thứ này để anh làm, em ngồi ở đây chơi máy tính đi." Anh ấy chỉ chỉ cái ghế của mình.

Sau khi tôi ngồi xuống một cái bàn khác xong, Tờ Hoa cất tiếng chào tôi, sau đó ngồi xuống lấy một quyển sách từ túi xách của mình ra, nhẹ giọng nói với Phạm Đông Ly: "Em sẽ ngồi đọc sách."

Anh ấy vỗ vỗ đầu tôi, sau đó kéo ghế lại, ngồi ăn cơm bên cạnh tôi.

Tôi không để ý đến những ánh mắt của học sinh thi thoảng liếc tới đây, cúi đầu yên lặng nhìn quyển sách trong tay.

"Buổi chiều em có lớp không?"

"Kinh tế phương Tây, môn thống kê." Tôi ngẩng đầu nhìn anh ấy.

"Ừ."

"Anh không thích cơm này sao?" Tôi thấy cơm trong hộp không vui đi mấy, tôi nhớ có mấy lần tôi làm, anh ấy đều ăn rất nhiều.

"Không có em làm ăn rất ngon."

Tôi cong cong khóe miệng, anh ấy đang khen tôi. Tài nấu nướng của tôi có thể coi như không tệ, nhưng so với anh ấy, thì đúng là mưa riu qua mắt thợ. Chỉ là có một số món ăn làm cũng rất ngon.

"Lần tới em lại đem cho anh ăn tiếp."

"Được." Anh ấy nắm tay tôi dưới bàn, sau đó đem tay tôi đặt trên đùi mình.

Mặc dù người khác không nhìn thấy, nhưng lòng tôi vẫn cảm thấy rất ngại.

Tôi nhéo đùi anh ấy một cái, sau đó rút tay lại tiếp tục đọc sách.

Cuối tháng chín, chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm ngày càng lớn. Sau khi kết thúc bốn tiết buổi chiều, ~lqđ~ thời tiết hôm nay, gió cũng mang theo cái nắng ban ngày, mặt trời còn chưa hoàn toàn xuống núi, thư viện ở phía xa nhìn như một hòn đảo bị cháy.

Tôi vừa đẩy xe đạp từ nhà xe ra, thì đã nhận được điện thoại của Phạm Đông Ly.

"Tan học rồi sao?"

Tôi nhìn đám người ồn ào xung quanh, đẩy xe tới chỗ bồn hoa: "Mới vừa tan học xong."

"Em ở đó đi, anh tới đón."

"Tối nay anh muốn ăn cơm chung sao?"

"Không, em chờ ở đó một lát đi, lúc anh đến sẽ gọi lại cho em."

Tôi ồ một tiếng, cúp điện thoại đồng thời cũng đạp xe đạp xong, rồi ngồi xuống ở chỗ bồn hoa trước cửa lớp.

Ngồi không bao lâu, tôi đã cảm thấy điện thoại đang rung. Tôi nhìn xung quanh, thì thấy đầu xe của anh ấy.

Tôi không nghe điện thoại, vẫy tay với chiếc xe, sau đó nhìn nó từ từ lái tới chỗ bồn hoa.

"Sao lại ngồi đây, bạn à, có phải là không có nhà để về hay không?" Anh ấy vỗ vỗ đầu tôi, sau đó giúp tôi dắt xe đạp.

Hôm nay tâm trạng của anh ấy rất tốt, tôi cũng giỡn lại anh ấy: "Có nhà, nhưng em không muốn về, mong thầy chứa chấp em một đêm."

"Thật là vinh hạnh."

"Không sợ em ăn bám anh luôn sao?"

"Vây thì tốt quá, được một cô gái xinh đẹp ăn bám, tính đi tính lại thì anh đâu có thiệt." Sau khi ngồi lên xe, anh ấy lại gần bẹp.....hôn tôi một cái.

"Em không tốt bụng." Tôi cong khóe miệng, nghiêng đầu nhìn anh ấy: "Anh cũng là người xấu."

"Không phải rất xứng sao?"

Tôi nhìn anh ấy lái xe đến khu buôn bán: "Không về nhà ăn cơm sao?"

"Không về, nhưng chúng ta vẫn đi ăn cơm."

"Đi đâu?"

"Tùy em thôi." Anh ấy cười cười kéo cánh tay tôi.

"Anh lo lái xe đi." Tôi đánh nhẹ anh ấy, thấy anh ấy khổ sở nhìn tôi.

Tôi liếc anh ấy một cái, không để ý đến anh ấy nữa, qua một lúc lâu, thấy anh ấy vẫn giữ vẻ mặt kia, tôi nhìn trước sau không có chiếc xe nào. Nên tiến lên, hôn vào mặt anh ấy. Chỉ trong nháy mắt khuôn mặt anh ấy thay đổi, lại khôi phục khuôn mặt tươi cười ban đầu.

Người đã lớn như vậy, lại làm những hành động trẻ con, vậy mà cũng không thấy ngại gì.

Tôi nhin cười, quay mặt qua không nhìn anh ấy nữa.

Hết tuần này, là bắt đầu kì nghỉ lễ quốc khánh dài. Ba gọi điện cho tôi, hỏi quốc khánh tôi có về không, ông nói mấy ngày nữa sẽ tới đây một chuyến.

Tôi nói không về, trong điện thoại ông cũng không nói chuyện quan trọng gì, chỉ là dặn dò tôi về học tập và cuộc sống.

Đây là chuyện nhỏ, nên tôi cũng không nói với Phạm Đông Ly.

Thỉnh thoảng liên lạc với gia đình, đến cuối cùng sẽ biến thành cuộc nói chuyện kể khổ và tố cáo tội ác của ba với mẹ.

Thời niên thiếu, mẹ ngại tôi còn nhỏ, nhưng bây giờ tôi đã lớn, nên bà ngày càng trở thành một người kẻ khổ. Từ ba tôi, bác tôi, đến bà nội, quở trách chuyện cũ của từng người, nói từ chuyện xưa nói đến chuyện nay.

Tôi chỉ yên lặng nghe, thỉnh thoảng sẽ ừ mấy tiếng.

Bà cần một người nghe, tôi chỉ cần nghe là tốt rồi.

Chuyện tình cảm của tôi và Phạm Đông Ly, tôi không hề nói với gia đình.

Ba tôi lần trước lập lò nước đôi làm Phạm Đông Ly quan tâm đến vấn đề cá nhân của tôi ở trường, cũng là không muốn, khi ông được thăng chức thì người bên cạnh tôi cũng chính là người thân cận nhất của ông.

Người nhà họ Phạm hiểu rõ quan hệ giữa tôi và Phạm Đông Ly, thím Phạm cũng năm ba ngày sẽ bắt Phạm Đông Ly dẫn tôi về ăn cơm. Tôi biết bọn họ chỉ chờ khi tôi tốt nghiệp, trong mắt bọn họ, tôi và Phạm Đông Ly cũng không khác nhau lắm, vô tình tôi đã trở thành một phần tử của nhà họ Phạm.

Lần này ba tôi tới, tôi tính sẽ nói với ông chuyện này.

Mẹ tôi ở đó, so với chuyện nói chuyện với bà, chỉ là tôi phải giấu giếm chuyện bây giờ tôi đang ở chung với Phạm Đông Ly.

Là một tín đồ cơ đốc giáo, chuyện tình dục trước hôn nhân, mẹ tôi sẽ không ủng hộ.

Lúc ba tôi đến, thì gọi điện cho tôi rất sớm. Tôi hơi bất ngờ với yêu cầu của ông.

Ông muốn tôi ăn diện một chút. Đừng ăn mặc giống thường ngày, ăn mặc xinh đẹp một chút, tốt nhất nên trang điểm nhẹ.

Tôi không hỏi nguyên nhân, mỗi một chuyện ông làm đều có nguyên do cả, huống chi một khi ra ngoài, ông ấy đã chỉ cách ăn mặc cho tôi.

Đêm hôm đó, tôi hẹn ra ngoài ăn cơm với Phạm Đông Ly.

Anh ấy nghe cha tôi nói vậy, thì hỏi có cần anh ấy chờ tới hay không.

Tôi biết ngày quốc khánh này anh ấy không rảnh, nên từ chối, chuẩn bị tự đi một mình.

Chờ sau khi tôi đến nội thành, men theo địa chỉ tìm được khách sạn, sau khi đi vào. Vừa đẩy cửa ra, thì thấy cả một bàn người.

Tôi nhìn một vòng xung quanh, nhìn chằm chằm ba tôi đang đứng một bên, không nói gì.

Mặt ba tôi cười tươi rồi đi tới lắc bả vai của tôi: "Đây là con gái của tôi, Trần Cẩm."

Sau đó kéo tôi xuống bàn ăn: "Trên đường đi bị kẹt xe, nó đó, luôn độc lập, có chủ kiến, vừa nghe thấy kẹt xe, là mượn xe của dì nó đi, nhất quyết không chịu làm phiền tôi, nhất định phải tự đi tới."

Một tay ông ấy vỗ nhẹ tay tôi, tôi cong khóe miệng: "Thật xin lỗi, để cho các vị đợi lâu rồi."

"Ngồi ở đây nè, đừng đứng đó hoài." Người phụ nữ ngồi cạnh ba tôi, cũng là người quen của tôi, mỉm cười ngoắc ngoắc tôi.

Tôi ngồi xuống bên cạnh cô ấy, cầm ly trà trên bàn lên, uống một hớp.

"Ông Trần à, không trách được hằng ngày ông luôn nói về con gái mình, nếu tôi cũng có đứa con gái xinh đẹp như vậy, cũng sẽ che giấu thôi." Cô ấy thân thiết vỗ tay tôi, ~lqđ~sau đó nhìn về phía đối diện: "Đó là con trai tôi, còn mấy năm nữa nó sẽ tốt nghiệp, người còn trẻ mới có thể nói chuyện với tôi, ha ha. Lại nói, các con trước còn là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã chơi với nhau rồi.

Tôi để cái ly xuống, mỉm cười, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đối diện.

Bốn mắt nhìn nhau, tôi kín đáo gật nhẹ đầu.

Đã lâu không gặp, Đồng Minh Chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Quyển Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14-1

Bữa cơm này, tôi ăn nhiều nói ít, có ba tôi làm người phát ngôn, thì tôi không cần lo lắng bữa ăn này tẻ nhạt và ngại ngùng, không khí cũng có thể coi như tốt đẹp.

Biến nơi này thành nơi coi mắt, tôi nhẹ nhàng dùng thìa khuấy khuấy, có lẽ tôi và Đồng Minh Chiêu nói lại mối duyên kiếp trước đi, tôi gật nhẹ khoe miệng.

Nhưng nó là lương duyên hay nghiệt duyên?

Thật là làm cho người ta không biết nên khóc hay nên cười, cuộc sống gia đình bình yên chưa trải qua được bao lâu, con ngựa ốm cũ kỹ lại xuất hiện rồi, chẳng lẽ đây là mục đích sống lại của tôi sao?

Tình tiết trong phim truyền hình đã đủ ly kỳ hấp dẫn, nhưng thực tế còn phức tạp và hoang đường hơn.

Đây là cần tôi xóa bỏ giấc mộng cũ, tích cực rút kinh nghiệm, viết lại một câu chuyện khác sao?

A, nhưng nếu bắt đầu lại một lần nữa, vậy tại sao tôi phải lựa chọn cùng một vai nam chính chứ.

Cái thế giới này, có rất nhiều người, nhất là đàn ông, ai không thể sống tiếp.

Hơn nữa cuộc sống của tôi sao cứ bị bọn họ quấy rầy, bọn họ cũng không có năng lực có thể cản đường tôi được nữa, nếu tôi không cho bọn họ cơ hội bước vào cuộc sống của tôi đây.

Tôi dùng khuấy lại, ăn một miếng bánh trôi. Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, tôi đều không thích ăn đồ ngọt, nhưng nó lại là món Đồng Minh Chiêu thích.

Ông lão cảm giác được đồ trước đây tốt hơn bây giờ, nghi ngờ là một thứ tốt đẹp, nó giúp ta nhận ra thứ gì mới thật sự quý giá.

Không thể phủ nhận mặc dù tôi chưa già, để mà ngồi nhớ lại thưở xưa. Nhưng chỉ trong một phút đồng hồ mọi thứ lại diễn ra như cũ, chỉ là thay đổi thứ tự trước sau thôi.

Anh tỏ ra quan tâm, thích tôi thật tình, tôi cũng không giấu sự quý mến với anh. Anh thật lòng với tôi, tôi sẽ tốt với anh, cái gì cũng đều có tính tương đối.

Cho dù tôi và Đồng Minh Chiêu sống với nhau cả đời, quan hệ ngoài luồng không bị tôi bắt gặp. Nhưng cho dù kín đáo hơn nữa, cũng sẽ có sơ sót, ở phương diện này, tôi cũng không phải một người thích lừa mình dối người.

Phạm là khi hai thứ tiếp xúc với nhau, đều sẽ diễn ra hiện tượng dịch chuyển lẫn nhau. Mang đi những thứ gì, sẽ phải trả lại cho người kia thứ khác.

Tôi không phủ nhận tôi đã đến gần Đồng Minh Chiêu, nhưng chúng tôi chưa từng đi qua.

Mặc dù tôi không mong bản thân sẽ gặp được tình yêu trong truyền thuyết, cũng không cấm anh ta nghĩ tới người khác, nhưng ít nhất vẫn phải giữ được sự trong sạch cho cơ thể mình, đây là thái độ cơ bản của nam nữ đối với một cuộc hôn nhân.

Hôn nhân và gia đình là điều kiện tiên quyết, hai người cùng nhau chung sống, trừ vấn đề nuôi dưỡng và giáo dục con cái, hai vợ chồng cũng cần an ủi nhau, quan trọng nhất là hai người phải hiểu nhau và có trách nhiệm.

Trước đây chúng tôi đã có một nền tảng yếu kém, bây giờ bức tường lại còn sụp đổ hơn một nửa, lúc này gia đình lại tăng thêm một thành viên, có lẽ chúng tôi sẽ cùng chịu trách nhiệm và nghĩa vụ nuôi dưỡng con cái cùng nhau, nhưng nó cũng chỉ là trách nhiệm.

Có một số thứ khi đã đập đổ thì sẽ không thể xây dựng lại, đối với cuộc hôn nhân đó lòng tôi đã có một bức tường.

Kết thúc bữa tiệc, tôi không có làm hành động kì lạ nào, tôi lễ phép chào tạm biệt bọn họ, dè dặt nói điện thoại mình đã bị trộm, tôi kéo tay ba mình, mỉm cười vẫy tay với bọn họ nói hẹn gặp lại.

Cả nhà bọn họ đều là người hiểu biết, có chuyện gì cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài, Đồng Minh Chiêu cũng cho tôi số điện thoại của hắn ta.

Lúc tôi về trường thì đã gần chín giờ, tôi chậm rãi đi dạo trong sân trường. Cuối cùng đi đến quảng trường Bách Thánh, ngồi đợi xuống thêm đá.

Tôi ngẩng đầu nhìn những cái đèn không mình trong không trung, 1 năm 4 mùa không thiếu cảnh này. Tối nay gió rất to, thổi trúng những ánh sáng lấp lờ trên bầu trời, giống như những đôi mắt hỗn loạn.

Trước khi sống lại, lúc tôi gặp Đồng Minh Chiêu là khi tôi đã tốt nghiệp đi làm.

Tôi hơi nhú mồm, là hiệu ứng bướm bướm sao?

Tôi đã từng nghĩ rằng kiếp này sẽ không gặp lại người đàn ông này nữa, tôi chưa bao giờ nghĩ tới chuyện trả thù, cũng không có bất cứ cảm xúc oán hận nào.

Anh ta còn chưa đủ khả năng để tôi hận.

Đàn ông có thể kiếm, phụ nữ có thể tìm.

Hai con người còn chưa trải qua sự đau khổ, không có tình yêu ở quá khứ, hai cuộc sống của hai người là hai đường thẳng song song, không phải rất tốt sao?

Kiếp này tôi chỉ nghĩ phải sống tốt cuộc sống của mình, anh ta không phải một tình yêu mãnh liệt khó chia cách được với Thu Lư sao.

Tôi muốn nhìn xem, kiếp này không có người vợ như tôi, họ có thể đến được với nhau không?

Bọn họ cùng nhau diễn kịch, bắt đi một nữ phụ như tôi, Thu Lư có thể đem bị kịch biến thành hài kịch hay không?

Nếu như anh ta và cô ấy thật sự có duyên phận, thì bất luận là trải qua bao nhiêu điều không thuận lợi, gặp muôn vạn khó khăn, cuối cùng vẫn có thể ở cùng nhau.

Như vậy thì ok, tôi thật lòng mong bọn họ kết được lương duyên, đầu bạc răng long, trở thành huyền thoại của tình yêu nơi thành thị.

Hoặc là có những cô gái khác thay thế cho tôi và Thu Lư, thay hình đổi dạng diễn lại một bộ phim tình cảm cầu huyết đây, ba bốn năm yêu nhau, trai xinh gái đẹp, một câu chuyện tình cảm hay sao.

A, như vậy không phải càng tốt sao?

Còn nữa, chuyện này cũng chẳng đem lại may mắn gì cho tôi.

Tôi lấy tờ giấy ghi số điện thoại Đồng Minh Chiêu vừa đưa cho mình, xé soạt một tiếng, ném vào một cái thùng rác bên đường.

Ngồi ở quảng trường một lúc lâu, qua một lúc lâu, tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Tôi móc ra nhìn số điện thoại, mỉm môi, tôi một mực chờ điện thoại của ông.

"Ba."

"Tiểu Cẩn à." Giọng của ông ấy luôn làm cho người đối diện có cảm giác như gió xuân vậy: "Chàng trai tối nay, con thấy có được không?"

"Ba, sao ba không nói cho con biết tối nay ba muốn con gặp những người này, ba không tôn trọng con sao."

Ông ho một tiếng, sau đó mềm giọng lại: "Người này là ba trong một ngàn người mới chọn được một người đó, cậu ta học trường điểm, bất kể là nhân phẩm hay hình dáng bên ngoài đều rất tốt, hơn nữa gia đình còn gia giáo, thầy dạy cũng tốt...."

Tôi ngắt lời ông: "Ba, con không phủ nhận anh ta rất tốt, nhưng con có bạn trai rồi."

Ba tôi nói xa nói gần tiết lộ tin tức của người được ông chọn, lại bị tôi từ chối.

Kiếp này tôi đã lựa chọn được người mình thích, như vậy sẽ không bị ba tôi sắp đặt nữa, trong một đám người xem mắt chọn ra một người.

Nếu đã có người rồi, vậy tại sao phải chọn một cây củ cải khác, đồng thời là cho mình cũng trở thành một cây củ cải trắng bị gán mắc đây?

"Bạn trai? Sao con chưa bao giờ nói với ba chuyện này?" Giọng ông trầm xuống.

Tôi ừ một tiếng: "Thì con đang nói với ba đó."

"Các con quen nhau bao lâu rồi."

Tôi nhú mày: "Không lâu lắm đâu, ba, ba không vui vì sự lựa chọn của con sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14-2

"Ba không có ý này, ba không phải là người cổ hủ, nhưng người con tìm, cũng phải qua cửa của ba đã. Ba biết con luôn là đứa bé biết chừng mực, từ nhỏ đến lớn đều rất nghe lời, cũng chưa từng khiến ba mẹ lo lắng." Ông nói chậm lại: "Ba cũng tin tưởng ánh mắt của con gái ba, vậy lúc nào con định cho thằng nhóc đó ra mắt với ba, đi ăn cơm chung đây."

"Anh ấy, là người ba biết."

"Hả? Con nói ra xem."

Sau khi tôi nói người đó là Phạm Đông Ly, ba tôi liền im lặng.

"Tiểu Cẩn, con hãy thành thật nói cho ba biết, có phải anh ta theo đuổi con trước không?"

"Là con mà." Tôi lên giọng: "Là con theo đuổi anh ấy."

"Đứa bé này, con biết cái gì.....Tiểu Cẩn, con không biết, xã hội bây giờ rất phức tạp, trừ ba mẹ thật lòng tốt với con ra, nhưng người khác con đều phải cẩn thận."

Ba tôi có ý chỉ tiếc rèn sắt không thành thép được, tôi cười mỉm: "Ba, chúng con rất nghiêm túc, cũng đã nghĩ tới tương lai."

"Biết người biết mặt nhưng không biết lòng, tiểu cẩn, con còn nhỏ, đừng nghĩ lung tung, chuyện này ba sẽ xử lý."

Cách nói chuyện của ba tôi rất có bài bản, ông đặc biệt am hiểu cách thuyết phục người khác, đó chính là đánh một cây gậy, cho một quả táo.

Đối với ông ấy, Phạm Đông Ly là người không có gia thế, tôi không biết bây giờ anh ấy có bao nhiêu tư cách giành giật, nhưng lời nói ba tôi dạo gần đây ngày càng có trọng lượng, người nhờ vả ba tôi cũng ngày càng nhiều. Mà nhà họ Phạm, dù ngoài mặt ông vẫn tỏ ra hòa thuận, thân thiết, nhưng mà tôi vẫn biết ông xem thường họ.

"Ba, con đã ở chung với anh ấy rồi." Tôi thần nhiên nói.

Nếu như không ném một quả bom hạng nặng, đám nước này sẽ không rối loạn lên, bản thân tôi không biểu hiện thái độ cứng rắn, đụng tường cũng không quay đầu. Ba tôi chắc chắn sẽ lại tìm con cái trong đám bạn của ông, tự nhận là người đàn ông xứng đôi vừa lứa rồi gán ghép cho tôi.

Tôi từ từ vịn vào chiếc ghế trên tay, yên lặng nghe ba tôi nói.

"Ba không phải muốn la con, tiểu Cẩn à, ba cũng chỉ có một mình con là con gái, dù là đánh con mắng con cũng là muốn tốt cho con. Ba biết con là một người có cá tính, không thích nói chuyện với người lạ, con ở nhà họ Phạm nhiều năm như vậy, thân thiết với con trai nhà họ cũng là chuyện đương nhiên. Lùi một bước mà nói, ba không phản đối con làm bạn với anh ta, ba chỉ giận con lúc còn đang đi học, mà lại đi ở chung với đàn ông. Từ đây cũng có thể thấy được nhân phẩm của anh ta, con còn nhỏ, ba không trách con, nhưng anh ta đã trưởng thành rồi, lại còn là một giáo viên, nếu như vào thời xưa, anh ta sẽ là người đại diện cho nhân phẩm con người, thế này không được xem là dụ dỗ trẻ vị thành niên sao? Hơn nữa Cẩn à, con còn nhỏ, suy nghĩ khó tránh khỏi không toàn diện, con và anh ta chênh lệch nhiều tuổi như vậy, bây giờ có lẽ chưa nhìn thấy gì, nhưng khi đã lập gia đình sống chung, thì không giống cuộc sống chiếu trên TV đâu. Chuyện này, người chịu thiệt là con, mà anh ta không chịu chút tổn thất nào. Con nói cho ba biết chuyện này tốt chỗ nào, đây là chuyện cả đời đó, quyết định này của con quá thiếu suy nghĩ, ba không coi trọng tương lai của con đâu. Cẩn à, con phải suy nghĩ thật kỹ, đây là suy nghĩ của ba."

Ba tôi tận tình khuyên bảo, tôi cũng biết những lời ông nói là thật lòng.

Tôi đồng ý với ông: "Ba, con biết rồi."

Ba tôi còn lục tục phân tích các mặt đen tối phía sau, lập tức đập đổ tất cả mọi người tiếp xúc với tôi, thật giống như đang căn cứ vào hiệu quả và lợi ích mà tính xem tôi nên giao du với người nào.

Thật ra thì một người khi muốn phê bình người khác thì phải có căn cứ. Nếu không thì thật có vẻ như mình đang trèo cao, thật ra thì bản thân mình cũng

rất lùn, làm vậy chỉ tự làm xấu mình thôi.

Ngoại trừ thân phận và lập trường của ba tôi, thì ông cũng chẳng có gì cả, làm một người đàn ông, mà bản thân có một cuộc hôn nhân không hạnh phúc, hoặc có thể nói ông là một người đàn ông vô tâm, chỉ quan tâm đến chuyện làm ăn, thì cũng không có tư cách phê phán người khác.

Tôi hiểu yêu là một chuyện, nhưng cuộc sống thực tế lại là một chuyện khác. Khi yêu ta hạn chế thời gian (dead-line), giống như thức ăn còn tươi. Nhưng khi hòa nhập vào cuộc sống, bị thực tế bào mòn, làm cho nó lộ ra bản chất thật.

Bao nhiêu người đã phải nhai đi nhai lại một thứ tình cảm đã quá hạn, nhớ lại quá khứ, tìm niềm vui trong sự đau khổ, tự lừa mình dối người.

Cũng như ba tôi, thời xưa không phải mẹ tôi cũng yêu say đắm ông đó sao? Ít nhiều cũng có đi.

Năm tháng trôi đi, sự oán giận của mẹ tôi ngày càng lớn, che dấu biết bao nhiêu tâm trạng ngổn ngang không muốn người khác biết.

Sau khi về nhà, trong phòng tối đen, tôi bước đi nhẹ nhàng, nhờ ánh sáng của ánh trăng mà đi vào phòng tắm.

Sau khi rửa mặt xong, đèn trong phòng đã mờ.

"Em làm anh thức giấc sao?" Tôi thấy Phạm Đông Ly chỉ mặc một cái quần ngủ.

"Anh ra ngoài uống nước."

Anh ấy cầm lấy cái khăn lông trên tay tôi, giúp tôi lau những giọt nước còn vương trên tóc.

"Anh đi ngủ đi, không phải ngày mai anh có việc bận sao?"

"Nhiệm vụ của anh đã kết thúc gần hết rồi, mấy ngày nay đã hết bận, anh sẽ ở bên cạnh chăm sóc cho em thật tốt." Anh ấy lau lau tóc tôi, rồi lại kéo tôi vào ngực mình.

Tôi gật đầu, mắt khép hờ tựa vào người anh ấy.

"Ba em.... .."

"Hả?" Anh ấy dừng lại.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ấy: "Tin em ở đây, ba em đã biết rồi."

Anh ấy kê đầu trên vai tôi, nói nhàn nhạt: "Anh định chờ qua khoảng thời gian này, hết bận rồi, thì nói chuyện của chúng ta với người nhà."

"Ừ."

Anh ấy chuyển người tôi qua, nâng mặt tôi lên: "Ba em không hài lòng với anh sao?"

Tôi cười cười ôm vào hông anh ấy, lắc đầu: "Chỉ cần em hài lòng là được rồi."

Phạm Đông Ly vỗ vỗ lưng tôi, tôi thấy tay anh ấy lần mò vào áo ngủ của tôi, sau đó móc chiếc vòng trên cổ tôi ra.

Anh ấy hôn vào trán tôi một cái, sau đó nhìn vào mắt tôi: "Em vẫn muốn đeo nó sao?"

Tôi gật đầu, tay tôi cầm lấy tay anh ấy: "Anh cũng phải đeo."

"Được." Anh ấy cười cười hôn môi tôi, ôm tôi vào ngực: "Chuyện khác giao cho anh là được rồi."

"Ừ."

Tay tôi ôm lên cổ anh ấy, ôm chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Ngoại truyện một của Phạm Đông Ly.

Số lần tôi về nhà không nhiều, đó chỉ là bên đỡ khi thỉnh thoảng tôi cảm thấy mệt mỏi.

Khi cô ấy tới nhà tôi, lúc đó tôi đã tốt nghiệp đại học, trong nhà có thêm một thành viên, tôi cũng không hề chú ý nhiều.

Nhà tôi cũng không nghèo khó, tôi cảm thấy khá bình tĩnh, hơn nữa mẹ tôi rất vui vì cô ấy tới. Nếu mẹ tôi thích, có một người có thể ở bên cạnh bà cũng tốt.

Cô ấy là một thiếu nữ kì lạ, đây là ấn tượng đầu tiên của tôi đối với cô ấy.

Mặc dù theo thời gian cô ấy ngày càng lớn, nhưng đối với tôi, cô ấy chẳng qua chỉ là một cô bé làm người ta có ấn tượng sâu sắc thôi.

Ở bên ngoài du lịch mấy năm, sống ở các thành phố khác nhau.

Đi canada học tiến sĩ, làm ca sĩ trong quán bar, diễn xiếc trên đường, đánh nhau.

Lông bông đã lâu, thấy rõ tình người lạnh ấm, tính cách của tôi cũng trầm lắng lại.

Trường học tôi lựa chọn bây giờ, thật ra là lá rụng về cội, mặc khác giáo trình rất lỏng, tôi lại có nhiều thời gian rảnh hơn.

Tuổi trẻ ngông cuồng, phụ nữ ở nước ngoài tôi cũng quen mấy người. Nhưng không nghĩ đến tương lai, tôi sợ phiền phức, hợp thì quen, không hợp thì chia tay.

Năm tháng thấm thoát, tất cả đều kết thúc, đối mặt với sự chờ đợi mòn mỏi của ba mẹ, nghĩ đến số tuổi của bản thân, đích thực tôi cũng nên tìm vợ.

Tờ Hoa đối với tôi, chưa có tình cảm, chỉ là thích hợp với tôi, mẹ tôi cũng đã gặp cô ấy, dường như bà đã hài lòng, vậy thì chọn cô ấy thôi.

Người và chuyện có thể làm cho tôi hứng thú không nhiều. Cuộc sống bình thân đã quá lâu, cũng mài mòn một phần tính tình nóng nảy kích động của tôi, chỉ là bản tính vẫn còn một chút tìm kiếm cái lạ.

Sau khi ổn định lại, tôi cũng bắt đầu giai đoạn thường xuyên về nhà. Nhiều năm qua, ấn tượng của tôi với cô ấy vẫn không thay đổi, thật kì lạ.

Thành tích của cô ấy chỉ trung bình, coi như là khách trọ lâu dài ở nhà tôi, tôi sẽ thường xuyên dạy dỗ thúc giục cho cô ấy. Nhưng thật ra cô ấy rất thông minh, chỉ là lòng không muốn học mà thôi.

Mấy lần về nhà gần đây, cũng khơi dậy lòng hiếu kì của tôi.

Cô ấy sắp phải thi tốt nghiệp trung học, thành tích lại đột nhiên tăng mạnh, cô ấy không phải một đứa bé giả tạo. Tôi đảo qua đảo lại bài thi, suy nghĩ trong lòng.

Có ý áp chế thành tích, không muốn lộ danh tiếng? Sao lại có ý định lớn như vậy? Cô ấy thật làm cho tôi cảm thấy khó hiểu.

Tôi bắt đầu thật sự chú ý tới cô bé này, quan sát kĩ. Cô ấy xinh đẹp, thanh tú giống như một cô gái Giang Nam.

Vóc dáng chỉ cao tới bả vai của tôi, đối với tôi thì nhỏ nhắn vô cùng. Da của cô ấy rất trắng, trắng tái như một người bệnh.

Yên lặng ngồi bên kia, không hề lạnh không nóng giận, yên lặng, trong thế giới của mình.

Cô ấy có khả năng hấp dẫn ánh mắt của đàn ông, sẽ kích thích ý muốn chinh phục của đàn ông.

Cô ấy chọn trường đại học của tôi, làm tôi hơi bất ngờ, thành tích của cô ấy rõ ràng có thể lựa chọn trường đại học tốt hơn.

Ngày đó là một ngày mưa, cha mẹ cô ấy cùng nhau đưa cô ấy đến trường, tôi cũng rất ít tiếp xúc với gia đình cô ấy.

Từ chỗ mẹ tôi tôi biết được, gia đình cô ấy không hạnh phúc, chỉ là bề ngoài giống với các gia đình hạnh phúc khác, mỗi gia đình đều có bất hạnh khác nhau, tôi hàn huyên cùng bọn họ.

Cô ấy chỉ che dù đứng một bên yên lặng cười, giống như dưới ngời bút của Đái Vọng Thư, y hệt cô nương Đình Hương mà Tòng Vũ trong ngõ ngõ ra ngoài.

Tôi hơi buồn cười khi cô ấy thận trọng chạm tôi, vụng về hôn.

Trong lòng giống như đã sớm biết, nhìn bóng lưng chạy trốn của cô ấy, tôi thầm thở dài, nếu như lúc trước, không có bất cứ cô gái nào không có sự đồng ý của tôi mà có thể leo lên giường tôi.

Tôi cũng không chán ghét cô ấy, trên người cô ấy có sự lạnh nhạt không thuộc lứa tuổi của cô ấy, rất mâu thuẫn nhưng lại hấp dẫn tôi. Nếu muốn tìm người sống qua ngày, cô ấy càng thuận mắt tôi hơn Tờ Hoa.

Tôi hỏi cô ấy: "Đã suy nghĩ kĩ chưa." Có cho cô ấy cơ hội đổi ý, cô ấy gật đầu.

Tôi nhìn cô ấy thật lâu, ánh mắt cô ấy trong suốt, không có một chút si mê nào.

Tôi hôn khoe miệng của cô ấy, mỉm cười, cô bé à, nếu đã quyết định, thì không thể đổi ý nữa, tôi cũng sẽ không cho cô ấy cơ hội đó.

Về việc đó, cô ấy rất dễ xấu hổ, cũng rất ngoan, tôi bảo cô ấy cái gì cô ấy cũng làm theo, tôi rất muốn biết sau khi hành động kì lạ như vậy, lá gan cô ấy sẽ to tới đâu, nhưng mà tôi lại thích, cô ấy có thể khơi dậy dự vọng của tôi.

Tôi không đối xử với cô ấy như những cô gái trước, nếu đã quyết định quen lâu dài, giống như tôi hứa với cô ấy vậy, tôi sẽ đối xử với cô ấy thật tốt.

Cô ấy còn nhỏ, cũng không làm nũng, không khó khăn, rất hiểu chuyện, tôi đối xử với cô ấy rất tự nhiên và cung chiêu.

Lúc tuổi trẻ có rất nhiều người phụ nữ, cứ có cảm giác phiền não, ồn ào, bây giờ có một mình lại chợt cảm thấy hơi cô đơn, không biết là vì tuổi hay là vấn đề tâm lý.

Thế nhưng khoảng thời gian có cô ấy làm bạn, ngày ngày đều thoải mái không màng danh lợi, cuộc sống như thế thật thoải mái.

Tôi vẫn không đụng tới cô ấy, cũng không phải quân tử gì. Đối với một cô gái tốt như cô ấy, danh tiếng rất quan trọng, tôi không muốn qua loa.

Tôi nhìn cô ấy ôm chặt cổ tôi, cho dù đã ngủ say, cả cơ thể tôi đều căng thẳng.

Tối nay cô ấy cho tôi ngủ chung với mình, tôi nhìn cô ấy nín quần áo của tôi, vẻ mặt hơi lo lắng.

Cô ấy quyến rũ tôi một lần nữa, vụng về nhưng rất trực tiếp. Hành động của cô ấy, làm cho tôi khốn đốn.

Nhưng sau khi trải qua sự tiếp xúc thân mật đó, cô ấy lại có thể lập tức nói, nếu sau này tôi không thích cơ thể của cô ấy, thì không cần miễn cưỡng tiếp tục "yêu" cô ấy.

Tôi không trả lời, mà nhìn sâu vào mắt cô ấy, muốn tìm ra một lý do sau câu nói đó, cô ấy là một cô gái với kinh nghiệm tình trường bằng không, sao lại đề phòng và không tin tưởng tình cảm đến như thế.

"Khi anh tìm được người yêu thật sự, thì phải tìm cơ hội nói cho em biết, có được không?"

Ánh mắt cô ấy ẩn chứa sự cầu xin, cũng làm cho tôi suy tư.

Tôi muốn cô ấy đến hai ngày, từ trong phòng ra phòng khách, làm đủ loại tư thế khác nhau. Tôi để cô ấy nhìn vào mắt tôi, mạnh mẽ ra vào cơ thể cô ấy.

Tôi muốn cô ấy vĩnh viễn không quên được.....tôi muốn, sẽ không buông tay, cũng không tha thứ cho sự nghi ngờ của cô ấy.

Chỉ là đến cuối cùng khi thấy mặt cô ấy đỏ hồng lại cắn răng không dám phát ra tiếng, cả cơ thể và lông mi cũng run rẩy, tôi mới không khống chế được tiếp tục phóng túng bản thân.

Mấy ngày kế tiếp, cô ấy đều không thể luyện tập đàn cổ nữa, cô ấy đang ở giai đoạn khởi đầu, bài hát khảy ra cũng không được tính là dễ nghe.

Chỉ là tôi rất thích nhìn cô ấy mỗi khi luyện tập, rất nghiêm túc, rất nhập tâm, giống như những cô gái thời xưa trong tranh vậy.

Sau khi tôi về, đã là chiều thứ sáu, tôi muốn nhìn thấy cô ấy, ôm cô ấy. Mặc kệ là lúc yên tĩnh ngồi đọc sách, hay là nghiêm túc ngồi luyện đàn nửa tiếng đi nữa.

Trong nhà vẫn y như lúc tôi chưa đi, cô ấy cũng không đến.....

Ăn qua loa cơm tối, tôi nhắm mắt ngồi trên ghế salon. Có người gõ cửa, trẻ thế này rồi cô ấy còn tới sao?

Mở cửa ra, là Tờ Hoa, cô ta uống say, cả người ướt nhẹp.

Bên ngoài trời mưa rất to, rất lạnh, tôi nhìn Tờ Hoa lao đảo đi vào nhà, nhú mảy.

Cô ấy nói rất nhiều, vừa khóc vừa gào, tôi không nói gì cả, chỉ lấy ra hai cây dù, nói: "Tôi đưa cô về."

"Anh vốn là người như vậy! Tôi thích anh đã nhiều năm, chẳng lẽ anh không có chút cảm giác nào với tôi sao? Anh máu lạnh sao?!" Cô ta xông tới ôm tôi.

Tôi tránh ra, thân nhiên nói: "Tờ Hoa, chuyện tình cảm, cô nên nhớ là phải xuất phát từ hai phía sao?"

Con gái một khóc, hai làm loạn, ba đòi sống đòi chết, những cách này chỉ có tác dụng với những người thật sự quan tâm tới cô ta, chỉ có bọn họ mới có thể đau lòng.

Người không quan tâm, chỉ biết thờ dài. Tôi nói vậy vì tôi là người rất ích kỉ, sẽ không vì loại chuyện như vậy mà tự làm khổ mình.

Đối với cô ấy tôi chỉ có sự áy náy, đúng như Trần Cẩm nói, tôi không từ chối tình cảm của Tờ Hoa, đây cũng là một loại dấu hiệu, để cô ấy hi vọng, làm cô ấy càng lún càng sâu.

Chỉ là bây giờ tôi và Tờ Hoa đã không thể nào nữa rồi, cho nên phải lập tức cắt đứt, tôi luôn luôn không thích sự mờ ám không rõ ràng.

Sau khi lái xe đưa cô ta về nhà, cả người tôi đều ướt đầm, người say rượu đúng là hồ đồ bạo lực.

Tắm rửa đơn giản xong, thay quần áo, cả người đều mệt mỏi nhưng đầu óc tôi lại rất tỉnh táo, ở trong phòng khách tôi lặng lẽ hút cả bao thuốc lá, sau đó chuẩn bị giường ngủ cho tuần mới.

Tối nửa đêm, tàn thuốc đã đầy cả mấy cái gạt tàn, tôi nhúu mày, tắt máy tính đi ngủ.

Sáng sớm thứ 2, tôi đang mơ màng ngủ, thì hình như có người gõ cửa, tôi vuốt trán, đầu hình như hơi sốt.

Làm cho mình tỉnh táo hơn, tôi mặc đại một bộ quần áo rồi đi ra ngoài.

Nhìn cô gái được quần áo trùm kín từ đầu tới chân, chỉ lộ ra hai con mắt, cô gái của tôi thật là đáng yêu.

Không gặp nhau đã một tuần, mà cô ấy cũng không cười với tôi một cái, chỉ nhìn khắp căn phòng, cau mày lại và nhìn tôi, như một bà quản gia nhỏ.

Thế nào, tôi hơi bật cười, bộ dạng bây giờ của tôi rất tệ sao?

Túi chườm nóng kia cũng không ấm bằng cô ấy, tôi ôm chặt cô ấy, thở lên đầu cô ấy, cô ấy ở trong lồng ngực tôi nhích tới nhích lui, gặm cắn tôi, hôn môi tôi.

Phía dưới của tôi cứng đến đau, cô bé à, anh nhớ em.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Mấy ngày kế tiếp, Phạm Đông Ly quả thật vô cùng rảnh rỗi. Anh ấy hỏi tôi có muốn đi chơi mấy ngày không, tôi từ chối.

Anh ấy sống chậm rãi theo tôi, ngày ngày giống như trở về lúc ban đầu. Phần lớn thời gian chúng tôi đều có chuyện làm, cũng không nói chuyện nhiều với nhau. Lúc tôi xem sách mệt rồi, thì dựa vào vai anh ấy nhắm mắt lại.

Anh nhớ lại mấy ca khúc tôi thích mà tôi thường nói, sau khi ăn xong sẽ hát cho tôi nghe. Tôi cũng sẽ đem mấy ca khúc cấp 7 gảy cho anh ấy nghe, để anh ấy cho ý kiến.

Ba bữa cơm, người đầu bếp như anh ấy lại phải cầm muối lần nữa, có chút thay đổi, làm cho tôi rất nhiều món ăn ngon, giống như bồi thường cho tôi khi làm cơm cho anh ấy ăn.

Tôi tháo rèm cửa sổ và mền gối xống, đem tới tiệm giặt ủi, nếu đã quyết định ở đây tôi phải tổng vệ sinh một phen.

Tối hôm qua trời mưa, hôm nay cả ngày âm u. Phạm Đông Ly ra mở cửa. Tôi treo rèm cửa sổ lên, thay xong ra giường, ủi xong quần áo treo vào tủ.

Trước khi ra ngoài, Phạm Đông Ly nói sẽ về ăn cơm. Trong tủ lạnh hoành thánh chúng tôi cùng nhau làm mấy ngày trước còn dư mấy đĩa, thịt bò và súp lơ cũng có sẵn, vậy không cần phải tốn thời gian chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn. Tôi tiếp tục xem mấy cuốn sách tối qua chưa kịp xem, chờ anh ấy về.

Chạng vạng trời tối, bầu trời cũng không còn ửng đỏ mà xuất hiện màu lam nhạt. Tôi mở cửa sổ ra, ánh đèn xa xăm cũng sáng chằng chịt.

Anh ấy về rất muộn, tôi đang cầm sách nhìn chăm chăm cánh cửa, cửa mở ra thì tôi liền nhìn xem anh ấy có còn nhìn tôi cười như bình thường hay không.

Tôi ngồi không nhúc nhích, anh ấy lén lút rút cuốn sách tôi đang cầm ra, ngồi cả buổi chiều, thật ra cuốn sách này tôi cũng chẳng đọc mấy. Anh ấy ôm tôi vào ngực mình, tôi yên lặng dựa vào đó.

"Ba em đã tìm anh hả."

"Đã gặp rồi."

"À." Mắt tôi khép hờ.

"Anh và ông ấy nói chuyện gì vậy?"

"Muốn chúng ta chia tay sao?"

Anh ấy nắm cầm tôi, suy nghĩ: "Vậy em muốn chia tay sao?"

"Tiền chia tay, phí tổn thất tuổi thanh xuân, mua bán không có lợi em không làm." Tôi giờ tay đem tiền trước mặt anh ấy.

"Oh, nhìn anh giống tên tiểu nhân bội bạc à."

"Nếu không làm sao em tìm được người coi trọng mình đây...." Tôi kéo tay anh ấy xuống: "Sắc? Lang?"

"Chịu?"

Tôi khẽ mỉm cười: "Anh nói chịu thì em đành phải chịu thôi."

"Vậy cả đời này em cũng không có ngày hối hận sao?" Anh ấy vẫn nhìn tôi ôn hòa như cũ, nhàn nhạt nói.

Tấm lòng thiên lương của tôi hình như chợt tỉnh lại, tôi nhìn vào mắt anh ấy, nói: "Ba có nói chuyện nhà cửa không?" Anh ấy vỗ vỗ đầu tôi.

"Có."

"Anh giúp em thu xếp đồ đạc nha."

"Đồ của em không nhiều lắm, để tôi lấy đi." Tôi nắm tay thật chặt, ngẩng đầu nhìn anh ấy: "Tôi nay em muốn ăn sùi cào."

"Được, mèo ham ăn." Anh ấy cạo cạo mũi tôi.

"Muốn đóng hộp."

"Được."

Cái gọi là không phản đối tôi và Phạm Đông Ly quen nhau là có điều kiện, hôm đó trong điện thoại ông nói rất rõ ràng. Chuyện đầu tiên cũng là chuyện quan trọng nhất, chính là tôi phải chuyển ra khỏi nhà Phạm Đông Ly, kí túc xá trong trường không ở được, ba tôi nói sẽ sắp xếp nhà cho tôi ở ngoài.

Thứ hai là ba tôi nói sẽ tìm Phạm Đông Ly nói chuyện, tôi cũng không biết cụ thể nội dung hôm nay họ nói chuyện là gì.

Chỉ là tuy ông biết Phạm Đông Ly, nhưng vừa bắt đầu đã có thành kiến. Nhưng mà người đưa con gái ông tìm, cũng không phải người vô cùng gian ác, chơi bời lêu lổng không lo làm ăn. Hơn nữa dường như ông đã sắp tuyệt vọng nên mới mặt dày bám lấy anh ấy không tha.

Như vậy cuối cùng mặc dù ông có không vui bao nhiêu đi chăng nữa, người thắng cuối cùng nhất định là tôi.

Chẳng qua tôi cũng phải giả bộ yếu đuối, nếu liệt nữ giang hồ quá thì cũng không tốt.

Chuyện phòng ốc này, nhường một chút, tôi cũng không mất gì.

Mấy ngày kể ngày quốc khánh, căn bản không tốn một đồng phí đi dòi của tôi. Nhà ở trong một chung cư trong thị trấn, ba phòng ngủ một phòng khách, dư ở cho tôi, không lạc đã là may. Chỗ này tôi cũng khá thích, ngồi hướng bắc nam, còn có một cái ban công.

Một va li đồ lớn, đã bị bỏ hết, những thứ nhỏ bé thì tôi đi mua mới toàn bộ. Những đồ để ở chỗ Phạm Đông Ly, tôi cũng không động tới cái gì, chỉ kéo một va li bằng da tôi, bên trong trừ quần áo của tôi ra thì cũng không có thứ gì khác.

Lúc nói chuyện điện thoại với tôi, ba tôi cũng không nhắc gì tới chuyện của bọn tôi nữa. Nếu ba tôi đã biết, vậy cũng không thể tiếp tục gạt mẹ tôi nữa. Sau khi cúp điện thoại của ông, tôi khó có dịp chủ động gọi về nhà.

Mẹ tôi trừ mấy buổi tôi đi làm lễ ra thì thời gian khác đều ở nhà.

Tôi chỉ khai báo chuyện tôi và Phạm Đông Ly quen nhau, mẹ tôi rất vui, bà vẫn cảm thấy Phạm Đông Ly rất tốt.

Sau khi dời qua đó mấy ngày, nhà tôi cũng có người, là một người phụ nữ trung niên hơi mập hơn bốn mươi tuổi. Sau khi tự giới thiệu bản thân xong, tôi nhướn lông mày, bảo bệ? Hay bảo mẫu? Tôi nhẹ gạt đầu, ý bảo cô ấy hỗ trợ đem đồ tôi để ở cửa vào.

A, ba tôi suy nghĩ thật sâu sắc nha, nhưng cũng được, đúng là cần một người thông báo thông tin, làm an lòng ông.

Tôi là người rất sợ người lạ, đổi một hoàn cảnh mới, tôi cũng cần thời gian rất lâu để thích ứng. Mặc dù cửa đã khóa, nhưng biết một căn phòng khác có

người ở, tôi không ngủ được. Suốt mấy buổi tối, tôi đều ngủ không ngon, cuối cùng khi nghe một khúc dương cầm mới chậm rãi ngủ được.

Trừ chất lượng giấc ngủ ra, những cái khác cũng không thay đổi. Sau giờ học tôi sẽ tới kí túc xá của Phạm Đông Ly, luyện tập đàn cổ, ăn cơm, đọc sách.

Chỉ cần ngủ ở nhà, mở cửa báo cáo, để bảo mẫu thấy tôi là được, đi trễ về sớm cũng không sao cả.

Tôi chuẩn bị tháng mười một sẽ báo danh để thi kế toán, đợi đến học kì kế tiếp vào đầu tháng tư đã có thể thi.

Mặc dù chờ sau khi tốt nghiệp năm 4, thì chỉ cần thi môn pháp lý tài chính, nhưng bây giờ thì phải thi ba môn.

Nhưng người bình thường và người chuyên về tài vụ kế toán cũng phải tốn mấy năm để lấy chứng chỉ, như vậy trước tiên có thể xin việc ở công ty, cần kinh nghiệm làm việc. Hơn nữa đợi có chứng chỉ rồi, có thể tiếp tục thi sơ cấp.

Bất luận là giáo viên hay là sinh viên đều cho rằng chứng chỉ kế toán rất dễ lấy, dù vậy tôi cũng không đồng ý cách nói này, vì bản thân đã từng trải nghiệm qua.

Nhưng bất luận là khó hay dễ, tôi đều có thói quen chuẩn bị trước, trong lòng phải biết rõ mọi thứ.

Lúc thi chứng chỉ thì phải cần sách của hai môn đó, tôi biết Phạm Đông Ly biết rất rõ những thứ này, cho nên tôi nên mượn sách cũ của anh ấy, không phải sách quý gì, nên tất nhiên anh ấy phải đồng ý.

Tôi còn muốn đi nhà sách mua một số cuốn sách sơ cấp về luật kinh tế và thực vụ kế toán, thừa dịp rảnh rỗi có thể xem, quen tay hay việc, còn lâu như vậy, đợi đến lúc đi thi sơ cấp, cũng sẽ không tiếp tục ngượng tay rồi.

Thời tiết lạnh dần, Phạm Đông Ly đi theo tôi đến cửa hàng mua giường và mền, tiện tay thì mua thêm một số thứ linh tinh. Những thứ này đều do anh ấy trả tiền. Nếu ra ngoài, có xe, tôi liền kéo anh ấy đi dạo phố.

Anh ấy bình thường mặc quần áo rất đơn giản, không hề màu mè. Theo anh ấy đi mua quần áo, tôi mới biết anh ấy chọn lựa rất kĩ, quần áo chỉ giới hạn trong mấy nhãn hiệu, hơn nữa còn rất mát.

Anh ấy hỏi ý kiến tôi, hai cái áo sơ mi, một cái áo trắng kẻ sọc đỏ nhỏ, một cái khác kẻ sọc trắng đen lớn, anh ấy mặc mỗi cái một lần cho tôi xem.

Tôi thích nhìn anh ấy lúc thay hai bộ đồ khác nhau, dáng người của anh ấy cao gầy, hai cái áo mặc trên người anh ấy, không cần nhìn cũng thấy chúng hỗ trợ cho khí chất của anh ấy hơn, trầm ổn và lịch sự.

Tôi len lén nhìn vào cái mặc, le lưỡi, quần áo lần trước tôi mua cho anh ấy, so sánh với cái này, đúng là một trời một vực. Tôi vốn muốn mua cho anh ấy mấy bộ, nhưng mà xem ra bây giờ, cũng không nên mua.

Anh ấy gõ đầu tôi, mỉm cười.

"Hai cái này cũng không tệ." Tôi giúp anh ấy cài cúc áo, nhẹ giọng nói.

"Lần trước quần áo em mua cũng rất đẹp." Anh ấy vừa nói, vừa cầm quần áo đưa cho nhân viên, để cô ấy gói lại.

Sau khi xem phim xong, tôi theo dòng người đi tới bãi đậu xe, lúc Phạm Đông Ly đi lấy xe, tôi đi tới quán trà Phong Bạo mua hai ly trà sữa, chờ anh ấy ở ven đường.

Xa xa đã thấy một chiếc xe đang đi tới, đèn lóe lên mấy cái.

Tôi tới trước, đợi nó dừng lại.

Cửa kính từ từ hạ xuống, một khuôn mặt tươi cười xuất hiện: "Em còn nhớ anh không?"

Tôi vô thức lùi về sau mấy bước, sau đó nhẹ gật đầu.

"Em đi đâu vậy, để anh chờ cho."

"Em đang đi chơi với bạn trai em."

Anh ta vẫn cười tươi như trước: "Vậy thì tốt, em chờ ở đây nha, anh đi trước."

Cuộc đời vô duyên thì khó gặp lại, Đồng Minh Chiêu, duyên phận của chúng ta đúng là rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Quyển Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Trở lại chỗ tôi ở, ~lqđ~ chúng tôi cùng nhau đem những thứ mua được buổi chiều mang lên lầu. Tôi lôi kéo Phạm Đông Ly vào nhà, thì thấy bảo mẫu đang ngồi xếp bằng trên ghế sofa đan len. Tôi chào hỏi bà ấy mấy câu, Phạm Đông Ly cũng lễ phép chào hỏi.

Bà ấy giúp tôi mang đồ cất vào nhà, sau đó bà ấy lại ngồi đan len tiếp. Không hay không biết hình như sắp buông sợi len trong tay ra, bà ấy hỏi chúng tôi: "Hai người muốn uống trà không?"

Tôi ngăn bà lại, nói: "Bà đi ngủ đi."

Nhưng bà ấy chỉ cười và đứng im.

Tôi nhú mày, thản nhiên nói: "Làm hai ly trà hoa cúc bung ra đây đi."

Tôi ngồi xuống ghế salon, tựa đầu vào vai Phạm Đông Ly.

"Phạm Đông Ly." Tôi nhẹ nhàng gọi tên anh ấy.

"Sao vậy?"

"Tôi nay em muốn đi đến chỗ kia."

Anh ấy kéo tay tôi đặt trên đùi mình, nắm ngón tay lần theo khe hở ở cúc áo tôi: "Anh sẽ chờ em ở dưới lầu."

Tôi cong khóe miệng, gật đầu.

Ngồi thật lâu trong phòng ngủ, sau khi thấy bên ngoài hoàn toàn yên lặng. Tôi mới khóa kĩ cửa phòng mình, đứng một hồi bên một căn phòng khác, sau đó yên lặng ra ngoài.

Phạm Đông Ly tựa vào xe hút thuốc, khi tôi đến đó thì anh ấy nhìn tôi, sau đó tắt thuốc đi.

Lái xe được một chút thì anh ấy rẽ góc, tôi ngoái đầu nhìn ra cửa sổ, khi nhìn thấy rõ thì xe cũng dừng lại.

"Xuống xe."

Tôi khó hiểu tháo dây an toàn ra, hơi nghi ngờ nhìn anh ấy.

Anh ấy vỗ đầu tôi, cười nói: "Đi thôi."

Tôi đi theo sau lưng anh ấy, nhìn anh ấy đi vào khách sạn, lấy thẻ phòng, rồi cầm chìa khoá.

"Tôi nay ở đây sao?" Tôi nhìn anh ấy trong thang máy.

"Nơi này gần chỗ em ở, sáng mai em có thể ngủ trễ một chút."

Tôi nghiêng đầu cười, kéo tay anh ấy.

Chờ sau khi chúng tôi tắm xong, nằm trên giường.

Tôi nghiêng đầu nhìn Phạm Đông Ly, sau đó từ từ tiến lại hôn anh ấy, cả người nhồm lên ngồi lên người anh ấy. Anh ấy không nói gì, chỉ dùng một tay nâng cằm tôi lên, một tay khác lần theo lưng tôi, từ từ vuốt xuống.

Tôi dừng lại, hai tay ôm lấy mặt anh ấy, rèm cửa sổ không đóng, ánh trăng chiếu vào làm căn phòng sáng rực, tôi nhìn ánh mắt của anh ấy, có sự dịu dàng và nhẹ nhàng. Tôi vùi mặt mình vào vai anh ấy, ôm thật chặt.

"Tết nguyên đán này anh đi Macao, anh dẫn em đi cùng nha."

"Có làm trở ngại công việc của anh không?" Giọng của anh ấy nghe hơi ồm ồm.

"Không phải là chuyện quan trọng gì, sẽ xong rất nhanh thôi." Anh ấy vỗ hông tôi, hôn vào trán tôi, nhẹ giọng nói: " Ngủ đi."

Tôi nhắm mắt lại, ~lqđ~nỗi lo lắng của tôi nay, bình tĩnh lại.

Vào ngày đó, ba tôi tới trường. Buổi chiều thứ tư không có lớp. Khó có lúc ông hằng hái muốn đi dạo Đại Học Thành.

Tôi biết ông ấy có chuyện, cũng không hỏi gì, chỉ làm hết phận sự của một người hướng dẫn viên du lịch.

"Tiểu Cẩn à."

Tôi gật đầu, nhìn ông, nét mặt của một người nghe nghiêm túc.

"Nếu con có nghe được lời nghe tiếng vào nào, thì cũng đừng tin."

"Ránh rồi? Chuyện gì? Từ gì?" Tôi lặp lại từng từ.

"Đặc biệt là mẹ con, con cũng biết mẹ con là người tôi ngày cứ nghi ngờ nghi quỷ. Người nhà quê, không có ánh mắt nên mãi không thể làm nên chuyện gì, không thích người khác may mắn hơn mình, sau khi khích bác người ta xong, mẹ con sẽ nói y như thật."

Nhìn ông tôi vẫn yên lặng không tỏ thái độ gì, ông vỗ vỗ bả vai của tôi, thờ dài nói: "Làm người, chính là phải có tiếng nói, không để cho người khác xem thường. Ba làm tất cả chỉ vì con và mẹ con thôi, chỉ vì để cho con có cuộc sống tốt, cho nên ba mỗi ngày đều đi xã giao với người ta, mặt dày lấy lòng người ta, nhưng chỉ cần nghĩ tới con, bất kể ba làm việc gì đều sẽ có động lực. Ba bây giờ còn vài năm nữa sẽ tới 40 tuổi, thừa dịp mấy năm này phấn đấu thêm, cũng có một chút tiếng tăm! Tất cả những phấn đấu của ba, đều để dành cho con. Tiểu Cẩn, con phải ủng hộ ba, tin tưởng ba nha."

Tôi kéo tay ông, không nói gì, tâm trạng hơi phức tạp.

Ba tôi đã già rồi, khi tôi lớn lên, không hay không biết đã có dấu vết thời gian in hằn trên mặt ông.

Sau khi nói tới chuyện của tôi, ba tôi hơi thờ dài, hình như là ông mệt mỏi: "Nếu như con thật sự thích đứa con trai của nhà họ Phạm vậy thì quen anh ta cho tốt, anh ta là người đàn ông không tệ, ánh mắt của con cũng không tệ."

Tôi hơi kinh ngạc vì ba tôi đã thay đổi thái độ và lời nói bây giờ của ông.

Tôi cong khóe miệng: "Con biết mà."

Ba tôi cười ha ha mấy tiếng, trêu ghẹo nói: "Rốt cuộc con cũng cười rồi? Ai, con gái lớn....."

Tôi bất đắc dĩ cong môi, ba tôi cũng càng ngày càng hớn hờ.

"Tiểu Cẩn à, con phải cười nhiều hơn, ba thích nhìn con cười, lúc con cười rất đẹp." Ba tôi nhẹ nhàng nói.

Tôi ngẩn ra, cúi đầu nhìn mặt đất.

Cơm tôi ăn cũng không nhiều, sau khi ngây ngẩn một hồi ở kí túc xá của Phạm Đông Ly, tôi mới chuẩn bị đi khỏi.

Phạm Đông Ly nói muốn đưa tôi về.....tôi từ chối. Anh ấy lại tiếp tục nói nữa, tôi bèn tức giận với anh ấy một cách không thể giải thích nổi.

"Thật xin lỗi." Tôi nhú mày.

Anh ấy sờ mặt tôi, sau đó nhìn vào mắt tôi, nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Tôi lắc đầu: "Phạm Đông Ly, ôm em đi."

Anh ấy thờ dài, ôm tôi vào ngực mình, vuốt tóc tôi.

Tôi ôm hông anh ấy, tựa đầu vào vai anh ấy.

Qua một hồi lâu, tôi mới thả anh ấy ra: "Em có dự cảm xấu."

"Cái gọi là giác quan thứ sáu của phụ nữ sao?" Anh ấy vỗ đầu tôi.

Nhìn tôi hé miệng, anh ấy dịu dàng vuốt ve của tôi, ánh mắt sáng quắc: "Có chuyện gì không tốt thì còn có anh ở đây, nhớ, em không phải chỉ có một mình."

Đồng Minh Chiêu xuất hiện, ba tôi can thiệp vào chuyện nhà cửa của tôi, giống như cuộc sống hằng ngày bị giám sát.....Những cảm xúc tôi tệ gần đây, tích tụ và ngày càng tăng lên, tâm trạng của tôi bị mất thăng bằng.

Tôi nhìn Phạm Đông Ly mỉm cười đứng ở đó, đứng vậy, tôi không phải chỉ có một mình.

Coi như có xảy ra chuyện gì không tốt, tôi còn một người có thể chia sẻ với mình, còn có người để tôi giận dữ, còn có người để tôi ôm khóc.

Mẹ tôi nửa đêm gọi điện tới, tôi cũng không thấy bất ngờ. Âm hiệu buổi chiều của ba tôi, đã làm tôi chuẩn bị tinh thần đầy đủ.

Chỉ là lần này còn nghiêm trọng hơn suy nghĩ của tôi, mẹ tôi ở đầu bên kia điện thoại khóc đến vô cùng thương tâm. Tôi từ đoạn nói chuyện oán hận của

mẹ tôi mà đoán ra, và sắp xếp lại các thông tin.

Chuyện của ba tôi và người đàn bà kia, vốn trong thôn cũng có người bàn tán. Mẹ tôi chỉ mắt nhắm mắt mở, bịt tai lại. Chỉ là lần này tận mắt nhìn thấy, bà không nhìn được.

Tôi hơi nhũn mảy, kéo màn cửa sổ ra, nhìn màn đêm yên tĩnh bên ngoài.

Mẹ tôi chỉ trích hết, nên một số chuyện cũng khá mơ hồ. Nhưng thật ra tôi đã biết đầu đuôi chân tướng, trước khi tôi sống lại thì chuyện đó đã xảy ra, ở nhà của tôi, mẹ tôi lúc đó đi ra ngoài, người đàn bà kia cầm một xấp hình khóa thân của ba tôi, ông ấy coi như hơi kiêng kị, nên che đậy, không có làm to chuyện.

Ba tôi biết tôi ở căn phòng bên cạnh, vốn định giải quyết nhẹ nhàng, nhưng cuối cùng lại xảy ra cãi vã, sau đó ba tôi hỏi tôi có nghe được gì không, tôi nói mình ở trong phòng nghe nhạc, ông rất lúng túng, vừa bảo tôi về, vừa nói quanh co để tôi không tiết lộ chuyện này cho ai khác.

Tôi không nói gì, chỉ gạt đầu rồi đi về phòng, ông cũng không giải thích, nhưng phải giải thích như thế nào? Làm sao giữ mặt mũi cho ông.

Cuối cùng chuyện này cũng im hơi lặng tiếng, tôi cũng không biết ông giải quyết như thế nào, cũng không phải là dùng tiền uy hiếp, bắt được nhược điểm của ông, là phải vạch trần chuyện dơ bẩn của ông, nên tìm cách ngăn nhược điểm.

Ba tôi làm việc rất độc ác, để ý rất nhiều, để uy hiếp người khác giảng hòa với ông, ông sẽ không lưu tình. Chuyện này ảnh hưởng đến ông, nên nhất định ông sẽ không từ bỏ ý đồ.

Sau đó như thế nào, tôi cũng không biết rõ lắm, nhưng tôi cũng không muốn biết. Cũng không nên chọc thủng mảnh giấy này, xé ra không chừng thấy được giun đũa trong phân người làm người ta nôn mửa.

Kiếp này, tôi cũng nhớ chuyện này rất rõ, suy nghĩ một thời gian, chính là chuyện này.

"Cần à, con hãy nghĩ đi, con theo mẹ hay là theo ba."

"Mẹ...."

"Lúc này mẹ rất nghiêm túc, ha ha, cả đời đều nói muốn ly hôn, về sau, chắc không ai tin nữa rồi." Chợt giọng nói của bà ngang bệch, tự giễu nói: "Con cũng lớn rồi, con quen con trai nhà họ Phạm, mẹ rất yên tâm, không có gì để nói. Ba con ở đây nói với mẹ rất nhiều, nói chỗ ở của mấy đứa trẻ, không có lỗi. Bây giờ ông ta mới lộ cái bản chất xấu xa của mình ra, chỉ biết giữ nhà cửa, tài sản. Mẹ còn sợ con còn dính dáng với ông ta đấy....Con gái, tìm không đúng người, thì cả cuộc đời đều bị hủy hoại.....Cần à, con phải cầu xin chúa trời, thượng đế, người sẽ giúp con."

Tôi không biết nên nói gì, phản đối? Hay là ủng hộ?

Không có đứa con nào mong cha mẹ mình ly dị, nhưng mẹ tôi cả đời, nước mắt nhiều hơn nụ cười, chỉ biết cầu trời.....

Có lẽ khi bà chia tay với ba tôi, sẽ sống tốt hơn.

Như vậy, có phải chúng tôi sẽ hạnh phúc hay không? Tôi ngẩng đầu nhìn trời đêm, khoảng không gian đen kịt, không có tiếng động.

Thế giới Đại Thiên, không biết có cây cỏ nào trị thương, có thể chữa trị thân thể và tâm hồn của con người, làm cho trái tim và tâm hồn trở nên tự do và giải thoát.

Thượng đế có nói: "Người có bệnh tật, lòng có thể kiên trì. Tâm hồn bị thương, ai có thể chữa trị."

Như vậy, tôi cầu xin: Đem những thứ đau buồn này tặng hết cho tôi, để tôi gánh vác, để cho tâm hồn mẹ tôi được bình an, vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18-1

Phạm Đông Ly hỏi tôi tính khi nào đi làm thủ ~diễn đàn lễ quý đôn~ tục xuất cảnh, tôi mới đi lần đầu, nên cần báo trước mười ngày để làm thủ tục. Tôi biết anh ấy biết tôi gần đây tâm trạng không tốt, tôi không giải thích, anh ấy cũng không hỏi tôi nguyên nhân.

Lần này, anh ấy muốn mang tôi đi Macao chung, hy vọng tôi có thể vui vẻ hơn.

Tôi có thể tưởng tượng được tình hình trong nhà tôi bây giờ, ba tôi nhất định sẽ không đồng ý ly hôn. Ông là người sống trên đầu sóng ngọn gió, vốn trong thôn đã phân ra hai phe lớn, ông làm sao có thể để bản thân bị người khác chê cười, mất mặt.

Nhưng nhìn thái độ của mẹ tôi lần này, bà quyết tâm muốn rời bỏ ba tôi.

Trận chiến không khói lửa này, có thể tưởng tượng được.

Tôi sẽ không về nhà, tham gia vào quyết định cuối cùng của bọn họ, cái gia đình này, mặc dù tôi cũng có quyền phát ngôn trong gia đình. Nhưng đúng như lời nói của mẹ tôi, tôi đã lớn tới mức có thể tự lo cho cuộc sống của mình.

Tôi không hy vọng cha mẹ vì tôi, mà ảnh hưởng đến ý muốn thật sự của họ.

Mặc kệ cuối cùng họ quyết định gì, tôi đều sẽ chấp nhận, cũng sẽ hiểu.

Chúng tôi tới Thâm Quyến trước, chuẩn bị ngồi thuyền đi qua Châu Hải, đến cảng Cửu Châu thì đổi thuyền ra bắc. Tôi không quen đi mấy cái này, nên giao cho Phạm Đông Ly quyết định hết. Anh ấy làm, tôi rất yên tâm.

Còn chưa lên thuyền, thì tôi đã nhận được hai cuộc điện thoại.

Tôi nói một tiếng với Phạm Đông Ly, bảo muốn đi toilet.

Từ bên trong ra ngoài, đến khi ngồi lên thuyền, tôi vẫn đeo kính mát.

Mấy ngày nay, không khí lạnh lẽo xuôi về phương Nam. Tôi hơi bị cảm.....được bọc bởi cái áo khác của Phạm Đông Ly.....tôi hơi say tàu, một tiếng trôi qua, tôi đều nằm trên đùi Phạm Đông Ly lịm đi.

Khi xuống thuyền, thì bên ngoài trời đổ mưa phùn, bầu trời trở nên âm u. Chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm khác biệt, gió lạnh như băng thổi vào mặt tôi, khiến tôi còn chưa tỉnh ngủ rùng mình một cái, Phạm Đông Ly ôm tôi vào ngực mình, đội mũ giúp tôi.

Sau khi qua cửa khẩu Bắc, ngồi xe buýt thì rất nhanh đã tới khách sạn đặt trước.

Chỉ là sau khi đi thuyền ngồi xe, cũng không động tay động chân. Sau khi về phòng, tôi cảm thấy bản thân còn chưa thăng bằng lại.

"Anh đã pha nước nóng rồi, em tới tắm đi, em sẽ không khó chịu nữa."

Tôi mở va li ra, cầm quần áo vào phòng tắm.

Lúc cởi đến khi chỉ còn lại một cái áo, tôi quay đầu lại nhìn Phạm Đông Ly còn đang tựa vào bồn rửa mặt.

"Sao?" Anh ấy nhướn mày hỏi tôi.

"Em muốn tắm."

Anh ấy tiến lên ngồi trên thành bồn tắm, tay đẩy đẩy nước nóng: "Nếu em không tắm, nước sẽ lạnh mất."

Nhìn tôi phồng mặt, anh ấy buồn cười vỗ đầu tôi, sau đó kéo tôi tới trước mặt anh ấy, cởi quần áo tôi ra.

"Phạm Đông Ly....." Tôi bất đắc dĩ.

Anh ấy vứt quần áo sang một bên, nhanh chóng ôm tôi vào bồn tắm: "Tắm cho tốt đi, anh đi ra ngoài một chút, sẽ về nhanh thôi, sau đó chúng ta cùng ra ngoài ăn cơm."

Sau khi thấy tôi ngoan ngoãn gật đầu, anh ấy nâng cầm tôi lên, hôn môi tôi một cái, sau đó mới ra ngoài.

Tôi nghe tiếng cửa đóng xong, trong phòng yên tĩnh lại. Tôi từ từ nhúng chìm cơ thể, đắm mình trong dòng nước nóng, sự ấm áp thoải mái làm cho người ta thoải mái.

Tôi nghiêng đầu, có thể nhìn thấy khuôn mặt tôi trong nước, đôi mắt tôi còn hồng hồng, chắc vừa này anh ấy cũng nhìn thấy.

Hồng Kông là một hòn đảo nhỏ, trong dòng chảy lịch sử đã từng oanh liệt phân chia với Trung Quốc. Tuy là cùng một nước, nhưng mà đối với người Trung Quốc mà nói, vượt qua biển rộng, đặt chân tới nơi này, đi tới đi lui, tôi vẫn có cảm giác không tốt.

Mà ấn tượng của tôi đối với Macao, rất thiện cận, chính là đánh bạc.

Phạm Đông Ly dường như rất quen thuộc Macao, ngày thứ hai đưa tôi đi dạo, cũng sẽ giải thích cho tôi về một số thứ.

Ba khu vực đảo của Macao, cộng tới không tới 30 cây số, ở Châu Giang hình thành thế chân vạc.

Đi dạo ở phố phường lớn ở Macao, theo xếp hạng của phương Đông, qua nghị sự đình Bắc Hành, ~diễn đàn lễ quý đôn~chính là Đường Hoa Hồng. Phạm Đông Ly thấy tôi có hứng thú, nên dắt tôi đến con đường nổi tiếng này.

"Em mệt sao?" Anh ấy kéo tôi ngồi xuống cái ghế dài.

Ánh mắt tôi nhìn tới sắc màu tươi mới trên đường, màu sắc tươi trẻ, mới mẻ, tôi tựa đầu vào vai Phạm Đông Ly, nhìn vào vườn hoa trước mặt.

Khách trên đường cũng không nhiều, ngồi im lặng như vậy một hồi, tôi mở miệng gọi tên anh ấy: "Phạm Đông Ly."

"Sao vậy?"

"Cha mẹ em ly hôn rồi." Tôi thản nhiên nói.

Anh ấy không nói gì, chỉ kéo tay tôi, đặt vào lòng bàn tay anh ấy.

"Tình cảm của ba mẹ em vẫn không tốt, lúc em còn nhỏ thường suy nghĩ về một chuyện, thầy giáo nói: "Các em đều là kết tinh tình yêu của cha mẹ, trong nhà, có ba, có mẹ, có con, mới là gia đình. Nhưng em không thấy tình yêu đó, bộ dạng của ba mẹ em, là yêu sao? Còn cái gọi là nhà, trong nhà vĩnh viễn chỉ có mình mẹ và em, vậy không phải nó là một ngôi nhà không đầy đủ sao?" Tôi từ từ nói bên tai anh ấy: "Ba em đi làm ăn thường không ở nhà, lúc tết, khi em đang ngồi ăn cơm với mẹ, em hỏi: "Ba con đâu rồi?" Bà nói: "Cần à, ba con ở bên ngoài có rất nhiều nhà, không phải chỉ có nhà mình đâu." Lúc đó, em rất sợ, tại sao ba em lại có nhiều nhà? Nếu theo lời của thầy giáo, như vậy không phải trong một căn nhà khác của ba, cũng có một người mẹ, cũng có một đứa con gái ư?... ..Em không biết tại sao mẹ em mỗi ngày đều nấu phần cơm của ba người, dù rõ ràng ba em sẽ không ăn. Em nhớ mỗi lần mẹ em nghe ba sẽ về ăn cơm, bà sẽ nấu rất nhiều món, nhưng ba đi họp thường không giữ lời hứa, em phải nhìn mẹ vừa khóc vừa vớt hết thức ăn đi, sau đó gọi điện thoại cho ba, nói ông đừng bao giờ về nhà nữa, nhưng lần tới bà lại nấu vô số món ăn nữa. Mẹ em nói coi như nấu ăn ngon, mà không có người ăn, không giữ chân được người ta, thì nấu ngon hơn nữa có ích gì.....Sau khi lớn lên, em cũng không thường về nhà, bởi vì căn nhà đó luôn u ám, lạnh lùng, im lặng, không có ba, mẹ cũng không thích nói chuyện với em.... .."

Mắt tôi dần dần mờ đi bởi nước mắt, tôi cảm thấy Phạm Đông Ly đang nhẹ nhàng hôn trán tôi, hôn mắt tôi.

Tôi lại tiếp tục nói: "Bọn họ thường cãi nhau, đôi lúc còn có thể đánh nhau, em thường ngồi ở chân cầu thang nhìn họ, cũng không nói gì. Lúc mẹ em gây gổ có lúc sẽ nói: "Nếu không phải vì tiểu Cần, tôi đã sớm ly dị với ông rồi!" Ba em cũng nói: "Nếu không phải vì con, bà nghĩ tôi sẽ đồng ý cưới bà sao?"... ..Như vậy em, có phải là gánh nặng của họ hay không? Nếu như không có em trên đời, có phải mọi chuyện sẽ thay đổi? Em đúng là không phải, không nên đến với thế giới này....."

Tôi nói rất lâu, sau đó mệt rồi, nằm trên ngực Phạm Đông Ly.

Anh ấy vuốt tóc tôi, từng phát từng phát, vuốt ve an ủi tôi, giống như đối xử với con nít: "Nhớ kỹ, em rất đặc biệt, bởi vì anh yêu em, mà anh không bao giờ nhìn lầm người."

"Ai nói?"

Anh ấy cười nheo mắt tôi: "Thượng Đế."

"Trong kinh thánh, em chưa bao giờ đọc được những dòng này." Tôi cong khóe miệng.

"Vây, anh nói lại lần nữa....." Anh ấy vuốt ve gương mặt tôi, nhìn vào mắt tôi, nói từng lời từng chữ: "Nhớ, em rất đặc biệt với anh."

"Phạm Đông Ly."

Anh ấy chau mày, cười.

"Cái người này mở miệng toàn nói lời ngon ngọt, những lời này, không biết em là người thứ mấy được nghe."

Anh ấy cười ha ha: "Được, để anh tính."

Tôi vỗ vỗ cánh tay của anh ấy, sau đó kéo anh ấy, cuối cùng nhìn vào tượng thánh nói: "Đi thôi."

Mấy ngày nay, chúng tôi đi dạo rất nhiều nơi, đi du lịch như du khách, trước đình đài, thư viện Hà Đông, tám đền thờ ở đại học năm 3, miếu Thánh Mẫu....."

Chỗ cuối cùng là miếu thánh mẫu, mặc dù mẹ tôi là tín đồ cơ đốc giáo, mưa dầm thấm đất, nhưng tôi không phải vì đức tin của gia đình, liền tự nhiên cho mình là tín đồ cơ đốc giáo. Chỉ là đối với Thượng Đế, đối với Thần linh, rất kính sợ.

Miếu Thánh Mẫu luôn mở cửa, các điện thờ, đều đan xen hợp lý, nhìn sông dựa núi.

Chùa cổ luôn luôn có hương khói quanh quẩn, nhìn từ xa, như là có dòng sương trắng dọc lối vào miếu, luôn có cảm giác thanh tịnh, không thuộc về cuộc đời trần tục này.

Tay tôi chấp trước ngực, lay một cái.

Tối về khách sạn, Phạm Đông Ly đi tắm, tôi nhận được điện thoại của di.

Di hỏi tôi có biết nhà mình đang xảy ra chuyện gì không, tôi ừ một tiếng. Giọng của di mang theo oán giận~diễn đàn lê quý đôn~: "Tại sao con không khuyên họ, đều lớn tuổi rồi, còn làm chuyện như vậy." Tôi không trả lời, chỉ hỏi một câu: "Bọn họ bây giờ thế nào?" Di thờ dãi một hơi rồi nói: "Cũng không phải chuyện lớn gì, dù ba con có cho mẹ con căn nhà đang ở bây giờ, nhưng mẹ con buồn bĩnh, chỉ về nhà cũ ở."

Căn nhà đang ở bây giờ, là chung cư mới xây, cũng chính là chỗ đầu tư địa ốc của người đàn bà kia, ba tôi cũng coi như có cổ phần trong đó, năm ngoái mới chuyển nhà. Phòng cũ trước kia, thật ra thì cũng không cũ quá, cha mẹ cũng không bán, chỉ là nhà cũ có một số đồ không mang đi được, nên vẫn để ở nhà cũ.

Sau đó di tôi lại lục tục kể một số chuyện, thật ra thì lúc tới Macao, tôi đã nhận được hai cuộc điện thoại, của mẹ tôi và ba tôi gọi.

Giọng mẹ tôi ở trong điện thoại, nghe rất bình tĩnh, bà nói bà đã làm thủ tục ly hôn với ba tôi, bây giờ cô muốn đi giáo đường vùng khách học bỏ tức âm nhạc.

Giọng của ba tôi, hơi mệt mỏi, ông ấy cũng không nói gì, chỉ là muốn tôi đi học vui vẻ, lúc rảnh rồi thì về nhà, cũng đi thăm mẹ tôi nhiều hơn.... ..

Tôi không biết mẹ tôi làm sao có thể thuyết phục cho ba tôi đồng ý ly dị, nhưng tôi cũng không hỏi nguyên nhân.

Lúc Phạm Đông Ly tắm xong, tôi vẫn còn đứng ngăn người bên cửa sổ.

Anh ấy ôm tôi từ phía sau.....tôi nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể dựa vào người anh ấy.

"Tôi nay đi ngủ sớm một chút, ngày mai đi máy bay sớm" Anh ấy thân thiết sờ vào tóc tôi, sau đó kéo tôi xuống giường.

Tôi gật đầu, mấy ngày nay thật là mệt, trong đầu xuất hiện rất nhiều thứ.

Anh ấy tắt đèn, tôi tự động chui vào ngực anh ấy làm tổ, ôm hông anh ấy, sẽ ngủ say rất nhanh.

Sáng sớm ngày thứ hai, chúng tôi thu xếp đồ xong xuôi, trả phòng. Tôi còn hơi buồn ngủ, những chuyện này đều là Phạm Đông Ly làm, tôi đi theo anh ấy, híp mắt.

Sau khi an ổn ngồi trên tàu, cả người tôi cũng chẳng còn chút sức nào.

Phạm Đông Ly hơi buồn cười, vỗ đầu tôi, sau đó đưa cho tôi một ly sữa đậu nành và mấy bịch bánh bao đậu.

Tôi lấy một bịch, sau đó đem mấy bịch dư để trên bàn, Phạm Đông Ly đã ăn sáng xong, đang nhâm nhi một ly instant coffee, anh ấy có thói quen mỗi sáng đều uống một ly cà phê, trước khi ra khỏi nhà, nói chung cũng có thể chấp nhận được.

Tôi nhìn anh ấy mở tờ báo ra xem, tôi liếc sang, là báo Macao, thật khác so với mấy tờ báo Đại Lục thường thấy. Mùi mực in lẫn vào mùi thơm của buổi sớm mai, tôi bỗng cảm thấy không đói lắm.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18-2

Tôi lại nằm xuống đùi anh ấy một cách miễn cưỡng, ~diễn đàn lê quý đôn~nhắm mắt hồi tưởng. Những cảnh vật trước mắt là kí ức của mấy hôm nay, các tòa nhà khác nhau, màu sắc ấm áp, xen kẽ nhau, quanh quẩn trong đầu tôi.

Không hay không biết lại quay lại giáo đường, miếu thờ, cuối cùng là một đám khói mờ, lượn lờ quanh quẩn, hình như trong đám khói ấy hình như còn có mẹ tôi, ba tôi và tôi, đang nắm tay nhau, khuôn mặt tươi cười....

Mơ mơ màng màng, tôi lại ngủ thiếp đi.

;

Một tháng được nghỉ, tôi đều ở nhà. Ba tôi thường không về nhà ăn cơm, nên đến giờ cơm, tôi sẽ về nhà cũ ăn với mẹ.

Sau khi hai người họ chia tay, tính tình của mẹ tôi ngày càng bình tĩnh. Ngược lại, ba tôi dù đã trải qua chuyện như vậy, ông vẫn đi xã giao bên ngoài, chuyện trò, nói cười vui vẻ.

Nhưng tôi lại có cảm giác như ba tôi già đi nhanh chóng, giống như một bức tượng trước đây còn cao lớn, chợt thấy nó xuất hiện chấm xanh, bức tượng cũng chậm chậm nứt ra vì không chịu nổi gánh nặng nữa.

Đêm giao thừa, lâu lâu mới được thấy tuyết rơi, pháo hoa nổ lộp bộp ngoài cửa, tôi nhìn pháo hoa đang tỏa ra rực rỡ ngoài cửa sổ, giống như đủ loại khuôn mặt tươi cười khác nhau.

"Cần à, có gì để mai làm, tám giờ rồi." Từ xa truyền tới giọng ba tôi.

Tôi đáp lại, vỗ vai mẹ tôi, kéo bà đi tới phòng khách.

"Cần à, để mẹ làm xong mấy cái này đã, con đi trước đi, mẹ đi sau cho."

Tôi thấy bà kiên trì, nên cũng nghe theo. Tối nay tôi gọi điện kêu mẹ tới, để ăn cơm chung, bà cũng không từ chối.

Tới phòng khách, ba tôi đang ngồi xem tiết mục cuối năm, tôi ngồi xuống kế ông.

"Mẹ con đâu?"

"Mẹ nói sẽ lên liền."

Ba tôi nhìn tôi, rồi lại nhìn ra ngoài cửa, sau đó vắn ti vi nhỏ lại, nói: "Cần à, cái này khi nào con thấy được, thì đưa cho mẹ nha."

"Đây là cái gì?" Tôi nhìn cuốn sổ tiết kiệm mà ba đưa cho mình.

"Ồ trong có ít tiền, thật ra ba vốn muốn cho mẹ con căn nhà này, nhưng bà ấy kiên quyết không nhận.~diễn đàn lê quý đôn~" Khi ông nói tới đây, vẻ mặt có hơi u buồn: "Căn nhà cũ mặc dù không tệ lắm, nhưng con biết mà, mỗi khi đông tới, dù nó có gắn máy sưởi, cũng không được ấm áp. Mẹ con là người sợ lạnh, lúc sinh con ra xong, bà ấy bệnh triền miên, con tìm cách khuyên bà ấy, gọi thợ sửa nhà lại, nếu bà ấy đồng ý, thì con nói cho ba biết, công ty Khang cũng được lắm, tới lúc đó, ba sẽ gọi mấy người thợ tới giúp đỡ."

"Mẹ ngay cả nhà cũng không cần, thì sao có thể nhận số tiền này."

"Bà ấy muốn làm ba áy náy mà, mà ba nói cho con mấy thứ này làm gì." Ông thở dài, vỗ vỗ tay tôi: "Mẹ con vẫn nghe lời con, bây giờ con cũng thường qua bên kia, thì sửa lại chỗ đó chút cũng không sao mà."

Tôi gật đầu, chần chờ mãi, mới mở miệng: "Ba, khi con đi học rồi, ba nhớ thuê một người giúp việc tới dọn dẹp nhà cửa, chuẩn bị quần áo cho ba, dù sao nhà cửa cũng phải có người coi sóc."

Ông nghe thấy thì chỉ cười: "Ba thường không ở nhà, gọi người giúp việc theo giờ tới là được rồi, trong nhà có một người xa lạ, ba không yên tâm."

Tay tôi nắm chặt cuốn sổ tiết kiệm, trong lòng hơi chua xót, chuyện tình cảm thật phức tạp.

Ai đúng ai sai, cũng không phải vấn đề để truy cứu, tất cả đều có nguyên nhân cả.

Ba tôi lúc đó chỉ vì mẹ tôi mang thai, mới kết hôn với mẹ tôi.

Loại hôn nhân ngẫu nhiên này, vốn là một mối tai họa ngầm rất lớn.

Thật ra ngay từ đầu hôn nhân của bọn họ đã là một sai lầm, kể từ sau khi họ kết hôn chưa bao giờ cho đối phương sắc mặt tốt.

Mẹ tôi ngày càng chua ngoa, tính khí ngày càng nóng nảy, mà ba tôi thì đã mất hết kiên nhẫn, chút ít tình cảm mỏng manh lúc đầu, đến cuối cùng chỉ còn lại sự chán ghét, nhìn nhau mà chẳng biết nói gì.

Coi như bọn họ có mấy lần muốn vì tôi mà sống tốt với nhau, nhưng nói chung cũng đã có khoảng cách.

Mỗi cuối cuộc cãi vã, mẹ tôi đều lôi chuyện cũ ra nói, biến thành một chị Tường Lâm kể khổ.

Nhiều năm không ngừng lặp lại, mâu thuẫn giữa bọn họ đã không thể nào giải quyết triệt để nữa.

Cho dù cha mẹ tôi không li dị, ba tôi không có người đàn bà khác, chẳng lẽ tất cả đều vui vẻ trở lại? Tất cả vẫn là trị ngọn không trị gốc.

"Cần à, con còn nhớ nhà họ Đồng lần trước chúng ta ăn cơm chung không?" Ba tôi lại khôi phục giọng điệu bình thường, mỉm cười.

Mặt tôi không chút biểu cảm: "Nhà họ Đồng?"

"Ba cũng không có ý gì, chỉ nghe nói là thằng nhóc kia rất thích con, ba anh ta cũng hỏi thăm số của con suốt." Mặt ông hiện lên vẻ hả hê.

Tôi hơi bất đắc dĩ: "Ba không có.... .."

"Ai, lần trước lờ con dự tiệc, con đã không nói chuyện với ba một tuần." Ba tôi chộc ghẹo nói: "Lần này làm sao có thể làm bảo bối Tiểu Cần tức giận đây?"

Tôi chu mỏ nhìn ông, ba tôi thì cười híp cả mắt.

"Nhưng mà thằng bé này cũng là người tốt."

Tôi biết ba tôi có điều ám chỉ, nên không trả lời. Thấy bóng mẹ tôi đứng ở cửa, tôi đứng lên gọi: "Mẹ, tới đây ngồi đi."

Ba tôi không nhắc tới chuyện đó nữa, mẹ tôi đi tới, ngồi bên cạnh tôi.

Giao thừa năm nay, của cả nhà chúng tôi trôi qua một cách rất bình thản, vui vẻ, và hài hòa.

Trước khi bà về, tôi ngồi lại nói chuyện rõ ràng với bà một lần.

Nhiều năm qua, thật ra thì mẹ tôi cũng tích góp được không ít tiền riêng, ba tôi đồng ý ly hôn với bà, bà cũng không đòi ba tôi một đồng nào, chỉ giữ lại căn nhà cũ.

Trước kia, khi ba tôi còn làm thư kí, cùng mẹ tôi đồng cam cộng khổ. Nếu tính, thì mẹ tôi thật sự đúng với tên gọi "người vợ tào khương".

Ba tôi lúc cưới mẹ tôi thì chỉ là một người thợ sửa đồng hồ. Sau khi cưới ông mới cùng mẹ tôi mở một cửa hàng vàng bạc đá quý, khi đó đồ trang sức vàng bạc đang là mốt, vào ngày sinh nhật con nít muốn đánh một cái vòng vàng, kết hôn thì dùng nhẫn vàng, dây chuyền vàng, trâm vàng. Ba tôi và mẹ tôi thức khuya dậy sớm mấy năm, thì người mẹ cứng cỏi của tôi cũng đen đi nhiều.

Thật ra thì gia cảnh của mẹ tôi rất tốt, dù bà và ba tôi là tự do yêu đương, không bị chuyện mai mối trói buộc, tuy có thể tự mình tìm được tình yêu thật sự của bản thân, nhưng nếu người mình thích không tốt, thì nỗi khổ đó quả thật không thể chia sẻ cùng ai, chỉ có thể giữ trong lòng.

Mẹ tôi là một người có tính tình kiêu ngạo, chuyện bà chưa kết hôn mà đã có con đủ để chứng tỏ tình cảm của bà dành cho ba tôi rất sâu đậm, nhà ngoại tôi cũng không giàu có, nhưng đều là người có học thức, ông ngoại tôi lúc đó rất không thích ba tôi. Nhưng vì mẹ tôi đấu tranh quyết liệt, nên cuối cùng ông ngoại cũng phải đồng ý.

Chỉ là sự cố chấp của mẹ tôi cuối cùng lại biến thành sự dễ tâm vào những chuyện nhỏ, khi đó ông ngoại vẫn luôn nói mẹ tôi là đứa con lì lợm, cố chấp. Bây giờ ba tôi và mẹ tôi đã chia tay, cũng khó trách một số người cười nhạo bà.

Có lẽ có thể nói mẹ tôi cố chấp, nhưng thật ra sự cố chấp và dừng cảm, khác nhau ở đâu đây?

Một người cố gắng hết sức làm một việc nào đó, cuối cùng lại bỏ, người khác sẽ nói họ cố chấp, nhưng nếu kết quả tạm được, thì họ sẽ không chụp cái mũ cố chấp vào người đó.

Tại sao? Chỉ là kết quả khác nhau thôi, nhưng lại có cách khen chê khác nhau.

Đi học lại, tôi quét mắt nhìn căn phòng một lượt, một tháng không có ai ở, trên bàn đã có một tầng bụi mỏng.

Người giúp việc tôi đã tự ý sa thải, ba tôi cũng biết rồi, nhưng không nói gì.

Sau khi sửa sang lại, tôi mới gọi một cuộc điện thoại cho Phạm Đông Ly. Thật ra thì cả kì nghỉ, tôi cũng chưa liên lạc với anh ấy nữa.

Cuối học kì, anh ấy đang chuẩn bị trở thành phó giáo sư, lúc đó tôi mới biết anh ấy là thạc sĩ. Tôi biết tháng này anh ấy rất bận, phải lôi kéo quan hệ, phải sắp xếp lại tất cả tài liệu, phải đề người ta nhận xét.

Nói chuyện điện thoại không bao lâu, điện thoại di động lại rung, Phạm Đông Ly kêu tôi xuống lầu, anh ấy đã lái xe tới trước cửa chung cư.

Chúng tôi vào nội thành ăn cơm, anh ấy biết tôi thích ăn lẩu nên một tiệm lẩu Macao được cho đậu vớt.

Về nhà thì đã hơn một giờ chiều, tôi thấy anh ấy không có vẻ gì là vội vã, mới nói anh ấy vào nhà ngồi một lát.

Trà năm ngoái còn dư một ít, nên tôi làm một ly trà lúa mạch bùng ra.

Anh ấy nhìn mấy túi đồ bên sofa, nhúm mày.

"Đó là ba mẹ bảo em mang đi." Tôi hơi bất đắc dĩ nói.

"Em nên gọi cho anh ấy." Anh ấy kéo tôi ngồi xuống ghế salon.

"Không sao, nhanh mà, em chỉ sợ anh bận quá thôi."

Anh ấy vỗ đầu tôi: "Trên căn bản đã quyết định rồi."

"Hả?" Tôi nháy mắt: "Đã chọn rồi sao?"

"Phải đợi tựu trường rồi mới bắt đầu xét duyệt, chỉ là cũng coi như chọn xong rồi." Anh ấy không nói gì nhiều, chỉ hơi lướt qua.

Tôi biết tiêu chí đạt giáo sư ở trung quốc cũng không nặng chuyện phải nghiên cứu khoa học, có kinh nghiệm giảng dạy, nhưng có cả khối giáo viên không đạt được danh hiệu giáo sư.

Tôi cũng không phải là chỉ trích họ, chỉ là bình luận thôi. Trung Quốc là một quốc gia quan hệ, mặc dù trường học thì sạch sẽ hơn so với xã hội, nhưng người có chỗ đứng, không thể không có quan hệ.

Phạm Đông Ly không giống tôi không thích giao tiếp với người khác, anh ấy chỉ không vui thôi, cũng không tỏ vẻ mình không biết. Dù tôi không phải rất hiểu anh ấy, nhưng cũng đủ để biết được anh ấy khá thân thiết với cấp trên, thường xuyên đi dự tiệc.

"Mãn chiêu tôn, khiêm thụ ích." Đây là câu nói ba tôi thường nói với tôi, cũng là kinh nghiệm qua bao nhiêu năm ông đúc kết.

Thật ra thì tôi cảm thấy câu này rất đúng với Phạm Đông Ly, anh ấy luôn giả bộ ôn hòa, khiêm tốn, ai cũng đối xử rất lịch sự, khiêm tốn cẩn thận.

Nhưng mà tôi biết, anh ấy và tôi giống nhau, đều là người lạnh lùng.

Thậm chí trong lòng tôi còn có cảm giác anh ấy giống ~diễn đàn lê quý đồn~như Trương Dương, dù không nói tiếng nào cũng rất có khí thế, khác với biểu hiện bên ngoài của anh ấy.

Chỉ là lấy lui làm tiến, thì càng được nhiều lợi ích hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Một tháng được nghỉ, tôi đều ở nhà. Ba tôi thường không về nhà ăn cơm, nên đến giờ cơm, tôi sẽ về nhà cũ ăn với mẹ.

Sau khi hai người họ chia tay, tính tình của mẹ tôi ngày càng bình tĩnh. Ngược lại, ba tôi dù đã trải qua chuyện như vậy, ông vẫn đi xã giao bên ngoài, chuyện trò, nói cười vui vẻ.

Nhưng tôi lại có cảm giác như ba tôi già đi nhanh chóng, giống như một bức tượng trước đây còn cao lớn, chợt thấy nó xuất hiện chấm xanh, bức tượng cũng chầm chậm nứt ra vì không chịu nổi gánh nặng nữa.

Đêm giao thừa, lâu lâu mới được thấy tuyết rơi, pháo hoa nổ lộp bộp ngoài cửa, tôi nhìn pháo hoa đang tỏa ra rực rỡ ngoài cửa sổ, giống như đủ loại khuôn mặt tươi cười khác nhau.

"Cần à, có gì để mai làm, tám giờ rồi." Từ xa truyền tới giọng ba tôi.

Tôi đáp lại, vỗ vai mẹ tôi, kéo bà đi tới phòng khách.

"Cần à, để mẹ làm xong mấy cái này đã, con đi trước đi, mẹ đi sau cho."

Tôi thấy bà kiên trì, nên cũng nghe theo. Tối nay tôi gọi điện kêu mẹ tôi, để ăn cơm chung, bà cũng không từ chối.

Tới phòng khách, ba tôi đang ngồi xem tiết mục cuối năm, tôi ngồi xuống kế ông.

"Mẹ con đâu?"

"Mẹ nói sẽ lên liền."

Ba tôi nhìn tôi, rồi lại nhìn ra ngoài cửa, sau đó vắn vỏi nhíu mày, nói: "Cần à, cái này khi nào con thấy được, thì đưa cho mẹ nha."

"Đây là cái gì?" Tôi nhìn cuốn sổ tiết kiệm mà ba đưa cho mình.

"Ở trong có ít tiền, thật ra ba vốn muốn cho mẹ con căn nhà này, nhưng bà ấy kiên quyết không nhận.~diễn đàn lê quý đồn~" Khi ông nói tới đây, vẻ mặt có hơi u buồn: "Căn nhà cũ mặc dù không tệ lắm, nhưng con biết mà, mỗi khi đông tới, dù nó có gắn máy sưởi, cũng không được ấm áp. Mẹ con là người sợ lạnh, lúc sinh con ra xong, bà ấy bệnh triền miên, con tìm cách khuyên bà ấy, gọi thợ sửa nhà lại, nếu bà ấy đồng ý, thì con nói cho ba biết, công ty Khang cũng được lắm, tới lúc đó, ba sẽ gọi mấy người thợ tới giúp đỡ."

"Mẹ ngay cả nhà cũng không cần, thì sao có thể nhận số tiền này."

"Bà ấy muốn làm ba ấy nấy mà, mà ba nói cho con mấy thứ này làm gì." Ông thở dài, vỗ vỗ tay tôi: "Mẹ con vẫn nghe lời con, bây giờ con cũng thường qua bên kia, thì sửa lại chỗ đó chút cũng không sao mà."

Tôi gật đầu, chần chờ mãi, mới mở miệng: "Ba, khi con đi học rồi, ba nhớ thuê một người giúp việc tới dọn dẹp nhà cửa, chuẩn bị quần áo cho ba, dù sao nhà cửa cũng phải có người coi sóc."

Ông nghe thấy thì chỉ cười: "Ba thường không ở nhà, gọi người giúp việc theo giờ tới là được rồi, trong nhà có một người xa lạ, ba không yên tâm."

Tay tôi nắm chặt cuốn sổ tiết kiệm, trong lòng hơi chua xót, chuyện tình cảm thật phức tạp.

Ai đúng ai sai, cũng không phải vấn đề để truy cứu, tất cả đều có nguyên nhân cả.

Ba tôi lúc đó chỉ vì mẹ tôi mang thai, mới kết hôn với mẹ tôi.

Loại hôn nhân ngẫu nhiên này, vốn là một mối tai họa ngầm rất lớn.

Thật ra ngay từ đầu hôn nhân của bọn họ đã là một sai lầm, kể từ sau khi họ kết hôn chưa bao giờ cho đối phương sắc mặt tốt.

Mẹ tôi ngày càng chua ngoa, tính khí ngày càng nóng nảy, mà ba tôi thì đã mất hết kiên nhẫn, chút ít tình cảm mỏng manh lúc đầu, đến cuối cùng chỉ còn lại sự chán ghét, nhìn nhau mà chẳng biết nói gì.

Coi như bọn họ có mấy lần muốn vì tôi mà sống tốt với nhau, nhưng nói chung cũng đã có khoảng cách.

Mỗi cuối cuộc cãi vã, mẹ tôi đều lôi chuyện cũ ra nói, biến thành một chị Tường Lâm kẻ khổ.

Nhiều năm không ngừng lặp lại, mâu thuẫn giữa bọn họ đã không thể nào giải quyết triệt để nữa.

Cho dù cha mẹ tôi không li dị, ba tôi không có người đàn bà khác, chẳng lẽ tất cả đều vui vẻ trở lại? Tất cả vẫn là trị ngọn không trị gốc.

"Cần à, con còn nhớ nhà họ Đồng lần trước chúng ta ăn cơm chung không?" Ba tôi lại khôi phục giọng điệu bình thường, mỉm cười.

Mặt tôi không chút biểu cảm: "Nhà họ Đồng?"

"Ba cũng không có ý gì, chỉ nghe nói là thằng nhóc kia rất thích con, ba anh ta cũng hỏi thăm số của con suốt." Mặt ông hiện lên vẻ hả hê.

Tôi hơi bất đắc dĩ: "Ba không có.... .."

"Ai, lần trước lừa con dự tiệc, con đã không nói chuyện với ba một tuần." Ba tôi chọc ghẹo nói: "Lần này làm sao có thể làm bảo bối Tiểu Cần tức giận đây?"

Tôi chau mày nhìn ông, ba tôi thì cười híp cả mắt.

"Nhưng mà thằng bé này cũng là người tốt."

Tôi biết ba tôi có điều ám chỉ, nên không trả lời. Thấy bóng mẹ tôi đứng ở cửa, tôi đứng lên gọi: "Mẹ, tới đây ngồi đi."

Ba tôi không nhắc tới chuyện đó nữa, mẹ tôi đi tới, ngồi bên cạnh tôi.

Giao thừa năm nay, của cả nhà chúng tôi trôi qua một cách rất bình thản, vui vẻ, và hài hòa.

Trước khi bà về, tôi ngồi lại nói chuyện rõ ràng với bà một lần.

Nhiều năm qua, thật ra thì mẹ tôi cũng tích góp được không ít tiền riêng, ba tôi đồng ý ly hôn với bà, bà cũng không đòi ba tôi một đồng nào, chỉ giữ lại căn nhà cũ.

Trước kia, khi ba tôi còn làm thư kí, cùng mẹ tôi đồng cam cộng khổ. Nếu tính, thì mẹ tôi thật sự đúng với tên gọi "người vợ tào khang".

Ba tôi lúc cưới mẹ tôi thì chỉ là một người thợ sửa đồng hồ. Sau khi cưới ông mới cùng mẹ tôi mở một cửa hàng vàng bạc đá quý, khi đó đồ trang sức vàng bạc đang là mốt, vào ngày sinh nhật con nít muốn đánh một cái vòng vàng, kết hôn thì dùng nhẫn vàng, dây chuyền vàng, trâm vàng. Ba tôi và mẹ tôi thức khuya dậy sớm mấy năm, thì người mẹ cứng cỏi của tôi cũng đen đi nhiều.

Thật ra thì gia cảnh của mẹ tôi rất tốt, dù bà và ba tôi là tự do yêu đương, không bị chuyện mai mối trói buộc, tuy có thể tự mình tìm được tình yêu thật sự của bản thân, nhưng nếu người mình thích không tốt, thì nỗi khổ đó quả thật không thể chia sẻ cùng ai, chỉ có thể giữ trong lòng.

Mẹ tôi là một người có tính tình kiêu ngạo, chuyện bà chưa kết hôn mà đã có con đủ để chứng tỏ tình cảm của bà dành cho ba tôi rất sâu đậm, nhà ngoại tôi cũng không giàu có, nhưng đều là người có học thức, ông ngoại tôi lúc đó rất không thích ba tôi. Nhưng vì mẹ tôi đấu tranh quyết liệt, nên cuối cùng ông ngoại cũng phải đồng ý.

Chỉ là sự cố chấp của mẹ tôi cuối cùng lại biến thành sự đề tâm vào những chuyện nhỏ, khi đó ông ngoại vẫn luôn nói mẹ tôi là đứa con lì lợm, cố chấp. Bây giờ ba tôi và mẹ tôi đã chia tay, cũng khó trách một số người cười nhạo bà.

Có lẽ có thể nói mẹ tôi cố chấp, nhưng thật ra sự cố chấp và dũng cảm, khác nhau ở đâu đây?

Một người cố gắng hết sức làm một việc nào đó, cuối cùng lại bỏ, người khác sẽ nói họ cố chấp, nhưng nếu kết quả tạm được, thì họ sẽ không chụp cái mũ cố chấp vào người đó.

Tại sao? Chỉ là kết quả khác nhau thôi, nhưng lại có cách khen chê khác nhau.

Đi học lại, tôi quét mắt nhìn căn phòng một lượt, một tháng không có ai ở, trên bàn đã có một tầng bụi mỏng.

Người giúp việc tôi đã tự ý sa thải, ba tôi cũng biết rồi, nhưng không nói gì.

Sau khi sửa sang lại, tôi mới gọi một cuộc điện thoại cho Phạm Đông Ly. Thật ra thì cả kì nghỉ, tôi cũng chưa liên lạc với anh ấy nữa.

Cuối học kì, anh ấy đang chuẩn bị trở thành phó giáo sư, lúc đó tôi mới biết anh ấy là thạc sĩ. Tôi biết tháng này anh ấy rất bận, phải lôi kéo quan hệ, phải sắp xếp lại tất cả tài liệu, phải đề người ta nhận xét.

Nói chuyện điện thoại không bao lâu, điện thoại di động lại rung, Phạm Đông Ly kêu tôi xuống lầu, anh ấy đã lái xe tới trước cửa chung cư.

Chúng tôi vào nội thành ăn cơm, anh ấy biết tôi thích ăn lẩu nên một tiệm lẩu Macao được cho đậu vớt.

Về nhà thì đã hơn một giờ chiều, tôi thấy anh ấy không có vẻ gì là vội vã, mới nói anh ấy vào nhà ngồi một lát.

Trà năm ngoái còn dư một ít, nên tôi làm một ly trà lúa mạch bùng ra.

Anh ấy nhìn mấy túi đồ bên sofa, nhíu mày.

"Đó là ba mẹ bảo em mang đi." Tôi hơi bất đắc dĩ nói.

"Em nên gọi cho anh ấy." Anh ấy kéo tôi ngồi xuống ghế salon.

"Không sao, nhanh mà, em chỉ sợ anh bận quá thôi."

Anh ấy vỗ đầu tôi: "Trên căn bản đã quyết định rồi."

"Hả?" Tôi nháy mắt: "Đã chọn rồi sao?"

"Phải đợi tựu trường rồi mới bắt đầu xét duyệt, chỉ là cũng coi như chọn xong rồi." Anh ấy không nói gì nhiều, chỉ hơi lướt qua.

Tôi biết tiêu chí đạt giáo sư ở trung quốc cũng không nặng chuyện phải nghiên cứu khoa học, có kinh nghiệm giảng dạy, nhưng có cả khối giáo viên không đạt được danh hiệu giáo sư.

Tôi cũng không phải là chỉ trích họ, chỉ là bình luận thôi. Trung Quốc là một quốc gia quan hệ, mặc dù trường học thì sạch sẽ hơn so với xã hội, nhưng người có chỗ đứng, không thể không có quan hệ.

Phạm Đông Ly không giống tôi không thích giao tiếp với người khác, anh ấy chỉ không vui thôi, cũng không tỏ vẻ mình không biết. Dù tôi không phải rất hiểu anh ấy, nhưng cũng đủ để biết được anh ấy khá thân thiết với cấp trên, thường xuyên đi dự tiệc.

"Mãn chiêu tổn, khiêm thụ ích." Đây là câu nói ba tôi thường nói với tôi, cũng là kinh nghiệm qua bao nhiêu năm ông đúc kết.

Thật ra thì tôi cảm thấy câu này rất đúng với Phạm Đông Ly, anh ấy luôn giả bộ ôn hòa, khiêm tốn, ai cũng đối xử rất lịch sự, khiêm tốn cẩn thận.

Nhưng mà tôi biết, anh ấy và tôi giống nhau, đều là người lạnh lùng.

Thậm chí trong lòng tôi còn có cảm giác anh ấy giống như Trương Dương, dù không nói tiếng nào cũng rất có khí thế, khác với biểu hiện bên ngoài của anh ấy.

Chỉ là lấy lui làm tiến, thì càng được nhiều lợi ích hơn.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Ngoại truyện hai của Phạm Đông Ly.

Sau khi thay quần áo xong, tôi đã ngửi thấy mùi thơm của thức ăn. ~diễn đàn lê quý đông~Cô ấy đi từ phòng bếp ra ngoài, đặt hai cái chén lên bàn.

Thật ra thì tôi không bị cảm, chỉ bị chút triệu chứng thôi. Lúc trước dù hơi có triệu chứng, tôi cũng không thích đi thăm bệnh viện.

Tôi nhìn cô ấy nghiêm túc nghe bác sĩ nói, chân mày đôi lúc còn nhíu lại, thật đáng yêu.

Về phòng ngủ, cô ấy lại tiếp tục vùi đầu vào mấy quyển sách, tôi kéo cô ấy vào lòng ngực, tay của cô ấy lạnh lạnh.

Trước kia sống một mình thì không sao, bây giờ bên cạnh có thêm một người, nhà cửa chắc phải mua thêm một số đồ gia dụng rồi.

Tôi cầm cuốn sách của cô ấy lên, bắt chợt nhíu mày.

Năm thứ hai đại học tôi cũng chọn chuyên ngành tài chính kế toán, nên biết rõ khi học năm nhất, còn chưa tới lúc học tới mấy quyển sách này.

Tôi mới nêu một số ví dụ nhỏ nhỏ thử cô ấy, cô ấy phản ứng rất nhanh, hơn nữa còn suy một ra ba, cũng không phải kẻ tay mơ.

Vừa rồi nhìn cô ấy thất thần, tôi còn không biết kiến thức nghiệp vụ của cô ấy lại vững vàng như vậy.

Chẳng lẽ khi cô ấy học cấp 3, đã bắt đầu tự học môn này sao?

Tôi ôm cô ấy vào lòng, sau đó hôn cô ấy, đặt tay cô ấy vào hạ bộ* của tôi, không ngoài dự đoán mặt cô ấy chuyển từ trắng, xanh, sang đỏ.

Tôi cười cười, mặc kệ người khác suy nghĩ gì, em là của anh.

Một kì nghỉ hè đã trôi qua, ở trạm xe tôi thấy cô ấy vẫn trầm từ đầu đến chân, chỉ lộ ra hai con mắt.

Tôi kéo tay cô ấy, đã lâu không gặp nhau, tôi rất muốn cô ấy.

Cha cô ấy ám chỉ tôi quan tâm nhiều hơn vấn đề cá nhân của cô ấy ở trường, tôi tất nhiên đồng ý, bảo vệ cô ấy trong vòng tay của mình, để người khác không thể đụng tới.

Thời gian là gió, thổi từ ngày này qua ngày khác.

Chung sống nửa năm với cô ấy tôi cũng hiểu cô ấy hơn so với mấy năm trước không hề quan tâm tới.

Cô là người rất tự lập, không có mùi mồm như những sinh viên mới nhập học khác, tự mình lo liệu cho tất cả chuyện của bản thân, chưa từng làm phiền tôi.

Cô ấy rất được đàn ông thích, lần đó ở trên xe, dù cậu nhóc kia vẫn trò chuyện với tôi, nhưng ánh mắt cậu ta vẫn nhìn cô ấy.

Tôi cũng không lo lắng gì, cô ấy còn quá nhỏ, không có nhiều bạn bè, hơn nữa tính tình không hướng ngoại, rất dễ giữ gìn.

Bọn nhóc trong lớp gần đây, vô cùng hăng hái.

Lần trước bụng cô ấy không thoải mái, tôi công cô ấy một đoạn đường, bị nhóc Mao thấy được. Thứ hai lên lớp, vỗ bàn ồn ào bắt tôi phải giải thích rõ ràng chuyện này.

Những lúc nghỉ ngơi, tôi tựa đầu vào vai cô ấy, cười cười.

Cô ấy mặc một chiếc áo len màu xanh biển, làm nổi bật làn da của cô ấy. Bộ áo sơ mi hôm qua cô ấy mua cho tôi, tôi rất thích.

Cô gái này, hôm qua khóc như mưa, cảm xúc buồn rầu như thế, lại vội vàng hôn tôi, như đang muốn nhận định thứ gì.

Tôi thích cô ấy mềm yếu như vậy, nhưng cũng không thích tính lo được lo mất của cô ấy, rất cẩn thận, cho dù ngủ thiếp đi, đôi tay vẫn còn ôm eo tay rất chặt.

Tôi bế cô ấy lên, lấy cuốn sách trên tay cô ấy xuống, sau đó hôn cô ấy.

Không phải muốn "yêu", chỉ đơn thuần là muốn ôm hôn cô ấy.

Mắt cô ấy hơi sưng, tôi hôn vào hai hàng lông mày của cô ấy.

Nếu điều đó có thể làm cô ấy yên tâm, vậy tiếp tục ôm cô ấy, không phải là không thể.

Cách đối nhân xử thế vốn là oan gia nên gỡ không nên kết, có thể mỉm cười trước mọi chuyện trong đời, cũng không nên vạch mặt kẻ địch của mình, dùng cái giá thấp nhất để lấy được lợi ích lớn nhất.

Được thăng lên làm phó giáo sư, thầy của tôi cũng ngoài sáng trong tối nói tôi. Ông bây giờ đã là viện trưởng học viện, lúc trước khi ông còn chưa lên chức thì tôi đã đưa những trang bản thảo lổm đổm cho ông đọc.

Nhiều năm qua quan hệ cũng được củng cố, ngày lễ ngày tết tôi cũng nhất định phải tới nhà thăm. Bây giờ cuốn sách đồng tác giả giữa tôi và ông ấy cũng đã xong phần bản thảo, sắp xuất bản.

Ông ấy vẫn rất quan tâm tôi, thật ra thì chuyện phê bình đối xử trong học viện, người già đời lại không có đầu óc, có khối người. Những năm gần đây bình chọn chức vụ trong trường, những người lãnh đạo tranh thủ chỉ tiêu, phần lớn sẽ rơi vào những người này.

Nếu đã xong, vậy hai năm này tôi không cần vội, phải tỏ vẻ luôn luôn làm. Tôi cũng cần ông đề cử, ông ấy vừa mới nhậm chức, cũng cần nhanh chóng đào tạo người của mình cho thật nhiều.

Cũng không phải là dối trá, đây gọi là lời đời.

Tôi cũng thật bất ngờ vì cô ấy chỉ nói với tôi một tiếng mà đã tới Thượng Hải rồi, đã gần kết thúc lớp học bổ túc, ~diễn đàn lê quý đôn~ thật ra mấy tuần này tôi chỉ đi thăm nom rồi được giới thiệu cho quen biết các vị giáo sư. Tính ra, đã hơn một tháng tôi không gặp cô ấy.

Đến trạm xe, tôi đã nhìn thấy cô gái ngồi co ro ôm cái túi đeo lưng to. Lúc cô ấy thấy tôi, thì nghiêng đầu cười, mắt cong cong, giống như hai mảnh lưỡi liềm.

Tôi hỏi cô ấy: "Sao lại tới đây?"

Thấy cô ấy nghiêm túc suy nghĩ, tôi nắm cầm cô ấy, nhìn vào mắt cô ấy, thấy bên trong nó chỉ có mình tôi.

Cô ấy nói cô ấy nhớ tôi, lúc nói ra, mặt của cô ấy đỏ ửng.

Ha ha, thật là muốn chọc ghẹo quá đi.

Đêm hôm đó, chúng tôi chỉ làm một lần. Cô bé này một đến chết đi sống lại, nên ngủ mất rồi.

Tay cô ấy vẫn ôm em tôi, tựa đầu vào ngực tôi.

Tôi cười rồi nhẹ nhàng hôn xuống trán cô ấy, ôm lấy cô gái đang ngủ say trong ngực mình, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất thỏa mãn.

Tờ Hoa biết tôi có bạn gái, nhưng biểu hiện không giống cô ấy.

Cô ấy hình như không thích Tờ Hoa, dù cô ấy không biểu hiện ra, nhưng buổi tối sẽ đòi lại tôi mọi thứ.

Tôi cảm thấy hơi buồn cười, nhưng vui mừng nhiều hơn.

Ban ngày tôi ra ngoài, cô ấy ở một mình trong khách sạn.

Trước kia dù đi công tác hay là đi học, chẳng qua cũng chỉ là nhiệm vụ mà thôi, lần này khi vừa kết thúc công việc, tôi chỉ muốn về sớm một chút.

Cùng một căn nhà, nhưng có thêm một người, lại cảm thấy hơi khác.

Tôi nhìn cô ấy nghiêm túc đeo nhẫn cho tôi, vẻ mặt rất nghiêm túc. Tôi kéo tay cô ấy, nắm tay cô ấy.

Cô ấy cong mắt cười với tôi, lòng tôi chợt trở nên mềm mại.

Tôi thật rất may mắn, lúc đó bất luận là cái gì làm cô ấy có được sự dũng cảm, đi quyến rũ tôi. Ban đầu hợp mắt lại có duyên, bây giờ lại rất hợp lòng tôi.

Tôi mặc kệ ước muốn ban đầu khi cô ấy muốn quyến rũ tôi là gì, khi cô ấy trêu chọc, tôi không nhúc nhích. Dù cô hơi hơi tính toán một chút, nhưng không làm cho tôi ghét, còn rất thích thú.

Cô ấy rất giống con mèo nhỏ mà tôi nuôi lúc trước, sợ cô đơn lại ghét ồn ào. Tính đề phòng rất cao, đây là bản năng tự vệ mình.

Yêu thương quá mức hay là lạnh nhạt, thì đều có ảnh hưởng tới cô ấy. Ấm nước sôi lên, tôi không gấp gáp, có rất nhiều thời gian.

Tôi không phải người quá kiên nhẫn, nhưng mà khi đối mặt với cô ấy, tự nhiên tôi lại sinh ra một loại cảm xúc gọi là thương tiếc. Tuổi của cô ấy, lại dùng lớp mặt nạ lạnh lùng độc lập che đậy.

Ở nước ngoài nhiều năm, đã làm cho tôi có chút tài nấu nướng, cũng không phải là một người không thích xuống bếp. Nấu nướng lại lần nữa, có người ăn, lại còn là cô ấy, khi ăn ngon, cô ấy sẽ hí hóp mặt lại, thật là một cô bé dễ thỏa mãn.

Cô ấy không cười, làm cho người ta có cảm giác cao ngạo, tâm trạng lo lắng, ít nói.

Nhưng trên thực tế cô ấy lại là người rất dịu dàng, cô ấy không thích nói chuyện, nhưng sẽ dùng những hành động vụng về để đáp trả, người khác đối xử tốt với cô ấy một chút, cô ấy sẽ luôn ghi nhớ.

Tôi thích uống cà phê, không biết cô ấy lúc nào học được cách pha, tôi nói muốn uống..., cô ấy sẽ rất vui. Cô ấy nấu nướng không tốt, nhưng cũng cố gắng tìm thực đơn, tốn cả buổi chiều trong nhà bếp. Khi học được một bài đàn cổ mới, cô ấy sẽ gảy cho tôi nghe.....

Tôi thích cô ấy làm nũng với mình, giận dỗi mình. Biết rõ chỉ là giả bộ, vì khi cô ấy xem ti vi còn khóc rào rào. Mỗi lần chúng tôi 'yêu', cô ấy luôn ngượng ngừng, mặt mũi cũng hồng lên. Tôi thích chọn tư thế làm cô ấy ngượng ngừng để làm, lúc này nhìn cô ấy quỳ rũ đến mức làm tôi không thể buông tay được.

Trong lòng thật sự muốn thương yêu một người, cho nên phải nhường nhịn, yêu thương, dõi theo cô ấy.

Cô ấy là người tôi cảm thấy thoải mái nhất, muốn cuộc sống cứ tiếp diễn như vậy, có cô ấy làm bạn cả đời.

Thật ra thì cô gái của tôi à, tôi cũng đang quỳ rũ em.

Tôi hưởng thụ đáng về từ từ bước khỏi lãnh địa của em, cẩn thận, ánh mắt của em chỉ hướng về một mình tôi.

Tôi muốn cuộc sống của mình hoàn hảo thì phải có em, dục vọng dưới đáy lòng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Quyển Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Ta bày cho Phạm Đông Ly đưa mấy bình rượu cho ~diễn đàn lê quý đôn~chú Phạm, nói thật ra, tôi cũng chỉ là người môi giới. Là mẹ tôi đưa tôi đến nhà họ Phạm, tôi biết bà nghĩ gì, mặc kệ là vì tình cảm trước kia hay là tương lai sống chung, những chuyện này đều rất cần thiết.

Chú Phạm rất thích rượu, tôi đã biết từ lâu. Về phần thím Phạm, người tặng quà cho bà trước tết hay sau tết đều rất nhiều, trong đó cũng có rất nhiều loại thủy sản mới lạ, đặc sản ở quê, mọi thứ tôi đều mua một ít, tôi vẫn bảo Phạm Đông Ly mang qua như cũ.

Về phần vị phó giáo sư này thì miễn chút cực khổ, tôi còn chưa tỏ thái độ gì, anh ấy cười tươi như hoa hỏi tôi muốn quà năm mới là gì. Tôi vỗ vào tay anh ấy một cái bộp, nhủ mày hỏi anh ấy có cần tiền mừng tuổi hay không.

Về phần kết quả một kẻ giả heo ăn thịt hổ như anh ấy, kẻ hèn nộ khí giới giao động chính là tôi, tôi bị ăn sạch sành sanh từ trong ra ngoài.

Dù Phạm Đông Ly nói với tôi là cuộc tuyển chọn đã kết thúc, nhưng tài liệu vẫn chưa thật sự được công bố, cũng đã bốn tháng rồi, vừa đúng lúc tôi thi chứng chỉ kế toán.

Đây không phải một lần thi thử, chủ nhật này tôi phải ngồi xe buýt một mình đến chỗ thi, Phạm Đông Ly cũng có xe, nếu tôi bảo anh ấy tặng cho tôi, chắc anh ấy sẽ không từ chối đâu nhì.

Gần đây anh ấy đi xã giao rất nhiều, mấy lần tôi tới chỗ anh ấy cũng thấy rất nhiều người, chỉ là mọi người thường nói cuộc sống có bốn chuyện vui lớn -- hạn hán đã lâu lại gặp mưa, đi nước ngoài gặp người quen cũ, đêm động phòng và được đề tên trên bảng vàng.

Chức danh giáo sư của anh ấy dù vẫn còn treo chữ phó, nhưng cũng chỉ là chuyện nhỏ trong tên gọi thôi.

Kết thúc cuộc thi, ra khỏi trường thi, thời gian vẫn còn sớm, môn pháp lý kinh tế và kế toán cơ sở cũng chỉ là lựa chọn thêm, cho nên cũng không tốn nhiều thời gian.

Một mình tôi cũng không có chuyện gì làm, nên tìm đại một quán cà phê ngồi uống.

Ngồi ở đó nửa tiếng, tôi chuẩn bị ra về.

Thì thấy chiếc bàn gần cửa ra vào nhất, hai người ngồi đó đều là người tôi quen.

Giang Tá và Tường Phong.

Tôi chau mày, cũng không định tới chào hỏi, tôi cong khóe miệng ra về.

Com tôi ăn đại ở đâu đó, rồi mới về chung cư.

Dù hôm nay thi hai môn, nhưng cũng rất mệt. Tôi đi ngủ hơi sớm hơn bình thường một chút, gần đây cũng không có chương trình TV nào hay, hơn nữa khi vừa đọc sách vừa xem ti vi thì không tập trung được.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, tôi đột nhiên cảm giác có thứ gì đó chặn trước mặt mình, làm tôi khó thở, mở mắt, như là bị bóng đè.

Còn chưa phản ứng được gì, tay tôi đã bị người ta giữ chặt.

Bên tai truyền tới hơi thở ẩm ướt "Là anh"

Tôi tỉnh táo lại, nheo mắt, đẩy anh ấy một cái "Sao anh lại tới đây?"

Phạm Đông Ly cũng có chìa khóa ở đây, chỉ là lúc trước có người giúp việc sống ở đây, nên anh ấy hơi ngượng, nên không đến thường xuyên.

Ban đầu, là hai người chúng tôi cùng về, chỉ thi thoảng là anh ấy ở ngoài.

Cho dù bây giờ người giúp việc không còn ở đây nữa, nhưng chúng tôi vẫn tự giác ai về nhà này, trời vừa tối, anh ấy sẽ về nhà mình.

Rõ ràng là anh ấy đã uống rượu, tôi hơi nhức đầu.

"Phạm Đông Ly....."

Tôi nhẹ nhàng gọi tên anh ấy.

Anh ấy đã rời khỏi người tôi, nhưng đôi tay vẫn còn ôm chặt eo tôi "Đừng động đây, đầu anh hơi choáng váng."

"Đi tắm thôi." Tôi lần theo tay anh ấy từ từ vuốt ve xuống dưới.

"Được." Anh ấy đáp, nhưng không động đây gì.

Tôi hơi bất đắc dĩ nằm trên người anh ấy, ngón tay nhẹ nhàng xoa huyết thái dương cho anh ấy.

"Có tốt hơn không?"

"Ừ." Anh ấy nhắm mắt lại, nhưng chân mày vẫn còn nhíu.

Tôi rút tay lại, đang chuẩn bị vén chăn lên. ~diễn đàn lê quý đôn~Nhưng đã bị anh ấy kéo lại "Đi làm gì?"

"Mở đèn." Anh ấy nắm tay tôi rất chặt, tôi đành thở dài.

Trong nhà có mở máy điều hòa không khí, chờ khi tôi mở đèn xong, Phạm Đông Ly đã ngồi dậy, đang dùng một tay chống đầu, nhìn tôi không chớp mắt.

Đèn mở, tôi thấy mấy cái cúc áo trên áo sơ mi của anh ấy cũng đã cởi.

Tôi nhìn theo ánh mắt anh ấy, mới phát hiện bản thân chỉ mặc một cái váy dây, hành động vừa rồi của hai người, đã làm một cái dây rớt xuống.

Ánh mắt của anh ấy rất nóng bỏng, một người sâu sắc, lạnh lùng, chợt bỏ lớp mặt nạ ra, hiện ra vẻ không kiềm chế được, sẽ làm cho người khác có cảm giác kinh ngạc và sợ hãi.

Tôi đứng chân trần trên thảm lông, nên nhất thời hơi bối rối.

Tôi nhặt cái áo khoác anh ấy vứt dưới sàn, chuẩn bị máng lên móc treo quần áo.

"Lại đây." Giọng anh ấy hơi trầm

Tôi nháy mắt, chỉ vào toilet "Em đi trước."

Tôi còn chưa đi, đã bị anh ấy ôm eo, cả người tôi lập tức căng thẳng.

Cả tuần này chúng tôi cũng chưa qua đêm cùng nhau, một là vì anh ấy bận, hai là vì tôi cũng muốn đọc sách.

"Xấu hổ sao?"

Bị anh ấy hỏi vậy, mặt tôi lập tức đỏ bừng. Tôi hơi ưỡn ẹo nhìn anh ấy.

Phạm Đông Ly cười ha ha, vỗ đầu tôi, nâng cằm tôi lên "Đã làm nhiều lần như vậy, mà em vẫn thích đỏ mặt như thế."

Thấy tôi giận, anh ấy kéo tôi lên người mình, rồi tiến lại gần hôn tôi.

Nụ hôn của anh ấy kéo dài từ môi đến vành tai tôi, thờ hờn hờn nói "Cởi quần áo giúp anh."

Tôi thở phào nhẹ nhõm, dựa vào ngực anh ấy, từ từ cởi từng nút áo cho anh ấy.

"Ừ...." Tay tôi hơi dừng lại, cơ thể cũng cứng lại, lưỡi anh ấy đang xoáy vào tai tôi.

Anh ấy thấy tôi dừng lại, khẽ cười, rồi thay tôi tự cởi nút áo của bản thân ra.

Thời gian như đang trôi chậm lại, tối nay anh ấy rất có kiên nhẫn, sau khi kết thúc, tôi vui mặt trong ngực anh ấy.

"Em có muốn đời qua sống với anh không?"

Tôi lắc đầu "Em rất thích nơi này."

"Vậy thì anh chuyển."

"À?" Tôi ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt đang tìm tìm cười của anh ấy.

Phạm Đông Ly siết móng tôi, tay di chuyển theo eo tôi: "Cuối cùng cũng nhìn anh rồi."

Tôi liếc anh ấy, kéo chăn che lại cơ thể mình.

Sáng thứ hai, anh ấy thức dậy rất sớm. Một hai tiết đầu tôi không có lớp, tối hôm qua anh ấy làm từ trên giường ra phòng tắm, làm cả người tôi vô cùng bần rần.

Tôi mơ màng mở mắt, trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt.

Ở chung với nhau đã lâu, càng ngày anh ấy càng lộ ra những mặt khác nhau. Có lúc lại như một đứa trẻ con, còn cần tôi nhắc nhở anh ấy.

Tôi hí hóp, kéo dài giọng nói "Thầy.....giáo.....Phạm "

"Tĩnh chưa?" Anh ấy cười hí hóp kéo tôi vào chăn bông, ôm đùi mình.

"Ngài có chuyện gì gấp vậy ạ?" Giọng tôi khá khó chịu.

"Ở đây có kim chi không?" Về mặt anh ấy hơi xấu hổ.

Anh ấy kéo tay tôi, chỉ lên trên áo mình. Tôi mở to mắt, bất giác hơi bật cười, nhìn từ trên xuống dưới đánh giá anh ấy mấy lần.

Tôi bảo anh ấy mở cái tủ dưới ti vi, tìm thấy một cái hộp gỗ nhỏ.

Tôi xòe tay ra, nhìn mấy cái nút trong lòng bàn tay mình. Tối hôm qua khi anh ấy mở nút áo, cuối cùng anh ấy không chịu nổi nữa, liền bãi công.

Tôi dựa vào người anh ấy, cẩn thận may lại mấy cái nút. Anh ấy hôn lên đỉnh đầu tôi tôi đung khủy tay vào người anh ấy: "Đừng động đây."

Cái áo sơ mi này là quà tôi mua cho anh ấy, không nghĩ tới anh ấy thích mặc nó như vậy.

"Cái áo này hơi nhỏ đúng không?" Tôi vòng chỉ lại,~diễn đàn lê quý đôn~ cắn đầu sợi chỉ, ngẩng đầu nhìn anh ấy.

"Không nhỏ đâu, rất vừa."

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21-2

Tôi gạt đầu, cắt kim chỉ đi, thấy anh ấy đang cười như không cười nhìn vào ngực tôi, giờ tôi mới hiểu được ý nghĩa câu nói vừa rồi của anh ấy.

Tôi nhét cái hộp vào tay anh ấy, rồi vui đùa vào trong chăn, không để ý tới anh ấy nữa.

Chúng chỉ kế toán chỉ còn cần thi một môn, thi viết hai môn đến cuối tháng là có thể vào mạng tra kết quả, chuyện này, chắc chỉ cần tốn ít tiền đi học bổ túc thêm thôi.

Cái gọi là bổ túc, chỉ tốn tiền thêm thôi, kho đề làm rất nhiều đề khác nhau, không bảo đảm sẽ trúng 100%

Trừ chuyện này, cuộc sống của tôi vẫn không nhanh không chậm như cũ, còn Phạm Đông Ly qua một thời gian ngắn đi xã giao, cũng đã khôi phục quy luật sáng chín chiều năm, mặt trời mọc thì làm việc, mặt trời lặn thì về nhà.

Chờ sau khi biết tôi đã đậu ba môn, đã là ngày quốc tế Lao động, tôi nên trở về nhà một chuyến.

Hộ khẩu của tôi cũng chưa dời đến thành phố, nên khi có chứng chỉ kế toán, tôi vẫn cần trở về quê.

Tôi nhờ một người bạn của ba tôi giúp đỡ, để có chứng minh nhân dân. Sau đó chờ công chứng, khoảng chừng một tuần, là có thể lấy được rồi, đó cũng là một trong số nhiệm vụ của tôi.

Lần về nhà này, có Phạm Đông Ly đưa tôi về. Dù tôi không chuẩn bị về nhà lâu, nhưng thế nào, có vị này đi theo, ba tôi cũng đã biết, nên cuối cùng liền biến thành tôi mang theo một người đàn ông ra mắt gia đình.

Bữa cơm này cũng không lớn, tới giờ cơm, cũng không có nhiều người.

Ba tôi, mẹ tôi, tôi, à còn có thêm Phạm Đông Ly.

Tôi liếc người bên cạnh, anh ấy vẫn luôn cười híp mắt, đối với những câu hỏi "thăng thẩn" mà mẹ tôi đưa ra, anh ấy đều trả lời.

Theo các câu trả lời chắc chắn của Phạm Đông Ly, độ hài lòng của mẹ tôi với anh ấy cũng ngày càng tăng lên, vốn ấn tượng với anh ấy đã rất tốt rồi, bây giờ lại như hoa trên gấm, giống y như câu mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thuận mắt.

Cuối cùng mẹ tôi kéo tay tôi, nói với Phạm Đông Ly "Con bé Cẩn nhà bác, còn nhỏ tuổi, chắc chắn sẽ có nhiều lúc không hiểu chuyện, con phải chỉ bảo cho nó nhiều. Nhưng đứa bé này, từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng làm cho bác lo lắng, thật là, mới chớp mắt một cái, nó đã trở thành một cô thiếu nữ rồi, bác còn nhớ lúc còn nhỏ nó rất thích gây, khi đó nó....."

Mẹ tôi nói rất nhiều, nhưng đều nói về chuyện của tôi, từ nhỏ đến lớn, bà đều nói từng chuyện một, tôi lại giống như nghe chuyện cũ của người khác, chuyện rất xa xưa rồi, nhưng mẹ tôi lại cần nhớ rất rõ.

Sau khi ăn xong, ba tôi và Phạm Đông Ly vẫn còn uống rượu cùng nhau, mẹ tôi thì kéo tôi ra ngoài.

"Cẩn à, tối nay đừng để nó ra khách sạn ngủ, nhà ba con bên kia còn nhiều phòng trống, đi khách sạn ở chỉ tốn tiền. Tối nay con cũng qua chỗ ba con ngủ đi. Người như ba con, con cũng biết mà, ông ấy uống rượu xong về nhà thế nào cũng không biết...." Mẹ tôi ngừng lại, vỗ tay tôi "Con phải chăm sóc tốt cho nó, đừng để người ta chê cười."

"Con biết rồi." Tôi gật đầu.

"Mẹ thấy nó rất tốt, rất chừng mực." Mẹ tôi cười nói tiếp với tôi: "Nhưng Cẩn à, dù thấy nó tốt đấy, nhưng khi chưa kết hôn, cái gì cũng không được, con còn chưa tốt nghiệp, tuyệt đối không nên học theo người ta sống thử nghe chưa, biết không?"

Tôi nhìn khuôn mặt tươi cười của mẹ tôi, ở một mức độ nào đó coi như bà cũng hài lòng với Phạm Đông Ly nhỉ.

Chỉ là phàm người làm mẹ nào, cũng hi vọng con cái có cuộc sống tốt, đặc biệt là con gái, họ luôn lo lắng cho chuyện hôn nhân của con. Chỉ là chữ "người" một nét tròn, cấu tạo đơn giản, nhưng thật sự khó có thể hiểu được.

Lòng người khó dò, lúc quen biết, có lẽ chỉ là giả tạo, nam nữ yêu nhau chia tay cũng không biết bao nhiêu mà đếm.

Mẹ tôi là vì tốt cho tôi, nên mới nói vậy để tôi biết bảo vệ mình. Tôi cũng sẽ không nói với bà, mình đã cùng Phạm Đông Ly chung giường chung gối.

Nếu tôi nói ra, bà sẽ có thành kiến với chuyện tôi và Phạm Đông Ly quen nhau, ấn tượng tốt với Phạm Đông Ly cũng sẽ giảm xuống.

Sau khi về trường, có lần khi đã kết thúc tiết học, tôi đang thu xếp sách vở chuẩn bị về, thì bị một người đàn ông ngăn lại.

Tôi ra hiệu cho Giang Tá và Chương Tiểu Hữu về trước, hai người bọn họ liền nháy mắt với tôi.

"Trần Cẩn....." Anh ta hơi rụt rè.

Tôi nhún mày, nhìn anh ta với vẻ khó hiểu. Anh ta là bạn cùng lớp với tôi học kì này, người khác thường gọi anh ta là A Đông, tôi cũng không biết họ tên anh ta, vì trong lớp anh ta cũng không xuất sắc lắm.

Khoa tài vụ chỉ có ba ban, trong đó phần lớn là nữ sinh, lớp chúng tôi cũng chỉ có mười nam sinh, tỷ lệ là 6:1.

Mà người chọn tài vụ kế toán, tính tình cũng bình tĩnh hơn người bình thường, năm thứ nhất tôi học lớp công thương, nam sinh ở đó đã sớm tổ chức tiệc tùng để giao lưu tình cảm.

Nhưng lớp tôi bây giờ cũng chẳng phải là một đoàn thể nhỏ nữa, khi đi học thì là bạn chung lớp, hết giờ học thì đường ai nấy đi, cũng chưa có tình cảm sâu sắc gì.

"Có chuyện gì sao?" Thật ra thì mấy tuần này, anh ta hay mượn cớ để ngồi kế tôi. Vốn phòng học mỗi tiết khác nhau, nên không quy định chỗ ngồi cho từng người.

"A, là thế này....." Mặt anh ta hơi đỏ lên, mắt cũng không dám nhìn thẳng tôi, tránh phải tránh trái "Hôm nay là sinh nhật mình, à.....là, tối nay mình có một buổi tiệc, mình muốn mời bạn muốn tham gia....."

Tôi còn chưa trả lời, anh ta lại nói tiếp "Mình đã mời rất nhiều bạn tới, bạn chỉ là một trong số đó thôi."

Tôi liếc mắt nhìn đám nam sinh đi chung với anh ta, đang ở khúc quanh không xa kia, thỉnh thoảng họ nhìn về phía chúng tôi, châu đầu ghé tai.

Tôi cười với anh ta, nhìn lỗ tai anh đỏ dần lên, tôi mím môi, bình thản nói "Thật xin lỗi, có mấy người bạn ở tỉnh tới, tối nay mình phải đi đón họ rồi."

Về mặt anh ta hơi thất vọng "Dù sao cũng đông, nếu được, bạn dẫn họ cùng tới luôn, không sao đâu."

"Đã đặt bàn rồi, xin lỗi bạn, chúng bạn sinh nhật vui vẻ." Sau khi gật đầu với anh ta, tôi nhìn đồng hồ, mỉm cười nói "Đã sắp trễ rồi, vậy mình đi trước nhé."

Anh ta gật đầu, tôi vòng qua người anh ta đi ra ngoài, đi thoáng qua đám bạn của anh ta.

"Hẹn được không nhì." "Nhìn bộ dạng đơ đơ của A Đông, chắc là không được rồi~" "Đó là Bể sơn mỹ nhân, xem kia~ Titanic đụng phải núi băng rồi!" "Ta - mẹ nó! Giả bộ thanh cao cái gì! Còn không phải đã bị đàn ông coi lên rồi..."

Giọng bọn họ càng nói càng lớn, tôi nhú mày, nhanh chóng ra khỏi phòng học.

Đi tới đầu hành lang, tôi đã gặp được hai thần giữ cửa vui vẻ đi về phía tôi.

Tôi hơi bất đắc dĩ nhìn bọn họ "Đi trước đi."

"Được...." Chương Tiểu Hữu nói.

Xuống tầng dưới, Chương Tiểu Hữu liền không nhịn được mà nói "Ngại sao? Trần Cần, bạn trai vừa rồi hẹn bạn.....bạn thật sự không đi à."

Thì ra vừa nãy họ đi ra ngoài, tôi cười cười "Tối nay mình bận."

"Có thể có chuyện gì, bạn lừa gạt ai đây ~ chị đây không phải tên Tiểu Chính Thái vừa rồi đâu nhá. Bạn đó, cả ngày đều nhìn thầy giáo của bạn, cũng không biết ngán. Thỉnh thoảng buông thả một chút, trao đổi tình cảm với bạn học, cũng đâu phải chuyện gì xấu." Cô ấy đi tới bên cạnh tôi.

Giang Tá đến gần tôi "Lần này mình đồng ý với cách nói của tiểu Hữu, đi chơi nhiều hơn, quen thêm ít bạn bè, cả ngày bạn đều ở nhà, chỉ đọc sách thôi, sắp thành con một sách rồi! Thỉnh thoảng bạn phải dùng ít hành động, làm cho người kia lo lắng. Như gần như xa, đó mới là cách giữ tình yêu luôn tươi mới, mình đã nói với bạn rồi....."

Tôi gật đầu, nhìn bộ dạng vui vẻ của Giang Tá, cất lời "Thật sự có hiệu quả sao?"

"Dĩ nhiên, mình....." Cô ấy nói tiếp, nhưng hình như ý thức được cái gì nên ngậm miệng lại.

Tôi cảm thấy hơi buồn cười, nhưng cũng không nói gì, chỉ kéo tay hai người "Đi thôi, hai bạn không thấy đói bụng sao?"

"Đói." Chương Tiểu Hữu kéo tay tôi, cảm xúc dâng trào nói: "Trần Cần, có phải bạn dụ dỗ thiếu niên đó không?"

"Này! Bạn đừng nói lung tung, mình đâu thể nào làm chuyện như vậy được, khi nào bạn cũng tham gia trò chơi này hả?" Giang Tá đẩy tôi ra.

Tôi biết rõ Tiểu Hữu dù rất đáng yêu và tôi biết rõ cô ấy, thật ra bề ngoài cô ấy mạnh mẽ đầy, nhưng thật ra cô ấy rất nhát gan. "Tiểu Hữu?"

"Được rồi, đám người kia cũng không phải tốt lành gì, vừa nãy bạn không nghe họ nói về Trần Cần như thế nào sao?"

"Đừng nói nữa, bọn họ ăn nói rất khó nghe, lại còn đem chuyện đó ra đánh cược, xem nữ sinh như chúng ta là loại người gì! Cuối cùng đánh cược thua, còn lên lút chữ bôi, mẹ nó! Rảnh thật."

"Đánh cược." Tôi suy nghĩ, sau đó liền hiểu ra "Thì ra là vậy."

"Bạn biết sao?" Chương Tiểu Hữu nói.

"Thì họ đánh cược về mình chứ gì." Tôi bình thản đáp.

"Mấy thằng đàn ông khôn nạn đánh cược với nhau, trong một tháng sẽ theo đuổi bạn thành công. Tên tiểu chính thái đó, lớn lên cũng tứ chi phát triển. Bọn họ nói, nếu tên đó theo đuổi được bạn, bọn họ sẽ bao một bữa, hơn nữa còn kiếm thêm thuê phòng giúp anh ta.... Thần kinh, mình ghét nhất là loại người đem loại chuyện như vậy ra nói giỡn."

Tôi giật nhẹ khoe miệng, thật ra thì chuyện này thường xuyên xảy ra lắm, trước kia lúc cấp 2 cấp 3 cũng đã xảy ra rồi, cũng không phải nhân phẩm bọn họ xấu, chỉ là mấy tên nam sinh thích quậy phá, yêu một cách ồn ào.

Còn nữa, tôi không đề ý, chuyện như vậy cuối cùng cũng sẽ không giải quyết được gì, tức giận hay không cũng không có ý nghĩa.

Tháng năm, mùa xuân đã qua đi, ra ngoài phải mang áo khoác.

Nhiệt độ ban ngày tăng lên, sáng sớm còn hơi lạnh lẽo.

Phạm Đông Ly dẫn tôi đi gặp bạn anh ấy, vì là lần đầu tiên đi gặp bạn anh ấy, nên tôi hơi lo lắng. Chắc anh ấy biết, nên vẫn nắm tay tôi, đi vào phòng.

Lúc tới, anh ấy có nói với tôi. Hai người kia, là bạn rất thân của anh ấy, đây là anh ấy nói.

Lúc anh ấy nói chuyện này thì khuôn mặt cười vô cùng ấm áp.

Tôi nghĩ, hai người kia chắc chắn là tri kỉ của anh ấy rồi.

Khi Phạm Đông Ly kéo tôi ngồi xuống ghế, thì cũng là lúc nghe thấy tiếng cười ở phía đối diện.

Khó mà thấy được vẻ mặt bất đắc dĩ của Phạm Đông Ly, anh ấy sờ sờ sống mũi "Hầu Tử, bình tĩnh chút đi."

Người nở nụ cười kia, dáng người không cao, đã vậy còn rất gầy, thật sự giống với cái tên Hầu Tử của anh ta.

Người khác thì khuôn mặt rất đàn ông, tây trang trắng thơm, khuôn mặt cũng tươi cười.

"Rót cuộc cũng được thấy khuôn mặt của núi cao, xin chào, tôi tên là Lâm Sanh." Người kia rất đẹp trai, giọng nói cũng rất ấm áp.

Tôi nhìn Phạm Đông Ly, anh ấy vỗ vỗ đầu tôi "Trần Cẩm"

"Ồ, cuối cùng ~ lại kim ốc tăng kiêu rồi! Anh! Anh để chị dâu nhỏ tự mình nói đi." Người tên Hầu Tử, giọng nói chảnh mắng, nhưng tiếng lại to.

Tôi rót cho Phạm Đông Ly một ly trà, nhìn anh ấy nở nụ cười. Sau đó tôi tiếp tục rót hai chén nữa, đưa cho hai người đối diện.

"Không dám, không dám, làm sao dám phiền chị dâu nhỏ tự mình châm trà chứ." Người vóc dáng nhỏ nhắn đó ngoài miệng thì nói vậy, nhưng không có hành động gì, lời nói cũng chỉ nhắm vào Phạm Đông Ly.

Người tên Lâm Sanh mỉm cười nhận lấy trà trong tay tôi, sau đó đựng vào tên bên cạnh "Đủ mát mát rồi."

Tôi cong khoe miệng, biết anh ta không có ác ý, ngược lại như vậy sẽ dễ rút ngắn khoảng cách hơn.

Phạm Đông Ly vòng tay lên eo tôi, "Người đó tên Tô Hầu, mở công ty người mẫu ở Đông Hoa, còn Lâm Sanh là luật sư, hôm nay vừa mới trở lại Bắc Kinh."

Tôi gật đầu, bọn họ cũng cùng tuổi với Phạm Đông Ly, đối với cơ thể bây giờ của tôi, có thể được coi là người lớn.

Chỉ là quan hệ giữa tôi và Phạm Đông Ly, bọn họ cũng không phải là người không hiểu lý lẽ, ăn xong bữa cơm, cũng quen thuộc với nhau hơn.

Tô Hầu, tức 'Hầu Tử' là người làm ăn nên rất khôn khéo, miệng lưỡi rất ngọt. Mà Lâm Sanh thì không thích nói chuyện lắm, nếu không biết anh ấy là luật sư, tôi còn tưởng anh ấy là quân nhân.

Lúc gần về, Tô Hầu còn lớn giọng nói vọng theo "Anh à, để Trần Cẩm tới công ty em làm người mẫu đi. Muốn mặt bằng, hay tiền lương đều được. Người đẹp như vậy, không sử dụng hợp lý, thì rất lãng phí!"

Anh ta lại chuyển qua nói với tôi "Trần Cẩm, thỉnh thoảng đi chụp hình đi, cho em ra giá, anh đã nói với em, em.... ..."

Tôi không từ chối cũng không đồng ý, chỉ là mỉm cười nghe anh ta nói, sau đó bảo sẽ suy nghĩ thật tốt.

"Hầu Tử."

Phạm Đông Ly vỗ vỗ tôi, sau đó nhìn họ, cười nhạt nói: "Trễ rồi, ngày mai Trần Cẩm có tiết, chúng tôi đi trước."

Tô Hầu mỉm cười yên lặng, gật đầu, hình như còn chưa thỏa lòng, anh ta nhìn Phạm Đông Ly, sau đó móc một tấm danh thiếp đưa cho tôi, "Trần Cẩm, khi nào em nghĩ kĩ rồi thì gọi điện thoại cho anh, anh không nói chơi đâu, tốt nhất là em nên lo trước đi."

Đến lúc lên xe, tôi hơi do dự kéo quần áo Phạm Đông Ly, "Phạm Đông Ly....."

Anh ấy vỗ vỗ đầu tôi, sau đó dịu dàng nhìn, "Sao?"

"Có phải anh không thích em đi không?"

Anh ấy cười càng tươi hơn, "Đây là quyết định của em, em tự suy nghĩ đi, anh không có ý kiến."

Tôi nháy mắt, sau đó móc tấm danh thiếp Tô Hầu đưa từ trong túi ra, đưa cho Phạm Đông Ly, "Anh đi nói lại với anh ấy, em không muốn đi."

Anh ấy nhìn tôi chăm chú, đặt tấm danh thiếp vào hộc xe, sau đó hôn tôi, "Thất dây an toàn lại."

Thật ra thì đối với chuyện làm người mẫu, tôi chưa bao giờ nghĩ tới hoặc có thể nói là không muốn.

Tôi không biết tại sao Phạm Đông Ly không muốn tôi đi, nhưng tôi nghĩ anh ấy không thích cũng là chuyện tốt.

Tôi không muốn anh ấy buồn, chỉ đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Kết thúc khóa học, đã hơn chín giờ tối. Năm thứ hai không cần tự học buổi tối, hai buổi chiều và một buổi tối cuối tuần này tôi đều phải lên Sân Ba Mẫu, thật là tốn công.

Cuối tháng năm, gió đêm lạnh lạnh, rất thoải mái. Về chung cư, đứng dưới lầu có thể thấy một ai đài nhỏ nhỏ. Tôi cong khốe miệng, trong phòng có mở đèn, anh ấy đang ở đây.

Mấy tuần này, anh ấy đều ở nhà tôi, tôi cũng không còn ý nghĩ trả lại cái phòng này, một là vẫn muốn làm dáng trước mặt ba tôi, hai là thật lòng tôi rất thích chỗ này.

Sau khi tắm rửa xong, tôi thấy Phạm Đông Ly không làm việc trên máy vi tính, dựa vào ghế salon đọc sách. Tôi đi tới bên cạnh anh ấy, anh ấy để sách xuống, cười vỗ vỗ đầu tôi.

"Sao em không sấy tóc."

"Bây giờ em chưa muốn ngủ, để vậy cho nó khô." Tôi híp mắt nhìn anh ấy vuốt tóc tôi.

"Ngày mai có nhiều khóa không?"

Tôi suy nghĩ, "Buổi sáng thì có tiết hết, còn buổi chiều thì rảnh."

Thấy tôi cúi đầu nhìn vào cuốn sách anh ấy đang đọc, liền kéo tôi vào ngực mình.

Anh ấy nhìn tôi lật trang, chau mày nói, "Để anh đọc cho em nghe."

Tôi gật đầu, tìm vị trí thoải mái nhất trong lòng ngực anh ấy, tựa đầu vào cổ anh ấy.

"Howm - dollovetheeLet - mecount - the - ways. llovethee - tothedepthand - breadthand - height.

Tôi nhắm mắt lại, mười bốn dòng thơ của Browning phu nhân.

Em yêu anh như thế nào? Để em đếm đã. Lòng em yêu anh vô cùng sâu sắc, rộng lớn, cao cả---như sự tồn tại của Thượng Đế và Thần Ân mà em đang tìm kiếm.

Em yêu anh đến độ, như ánh nắng và ngọn nến mỗi ngày phải bỏ khuyết cho nhau. Em yêu anh mù quáng, như những người đàn ông đấu tranh vì chính nghĩa; em yêu anh chân thành, giống như bản thân đang cúi đầu trước những lời ca ngợi.

Em yêu anh như tín ngưỡng từ nhỏ của bản thân; em yêu anh với tấm lòng nhiệt tình, như những ngày thường trải qua nỗi chua cay.

Em yêu anh, như bù đắp lại sự ái mộ của em dành cho Thánh giả. Em yêu anh như hơi thở của bản thân, nụ cười và nước mắt --- nếu như Thượng Đế ban cho em cái chết, thì khi chết em vẫn muốn yêu anh.....

Quyển này là thơ của Browning phu nhân, là quyển sách lần trước mà tôi mua ở nhà sách.

Khẩu ngữ của Phạm Đông Ly giống với khẩu ngữ của người anh bản xứ, giọng rất thấp, giống như những lời thủ thi bên tai.

Khi anh ấy còn chưa đọc xong, tôi liền đến gần hôn anh ấy. Anh ấy chỉ ngán người một chút, nhưng lấy lại tinh thần rất nhanh.

Anh ấy vút sách qua một bên, sau đó một tay nâng mông tôi, tay còn lại thì nâng cổ tôi lên.

"Ừ....." Tôi nhíu mày, ngồi như vậy rất khó chịu, ngẩng cổ rất mệt.

Phạm Đông Ly khẽ cười, vỗ mông tôi, để hai chân tôi dangle ra trên đùi anh ấy.

Dưới ánh đèn, quần áo anh ấy bị gió đêm thổi nên hơi xốc xếch, cổ áo mở ra, sau khi hôn môi anh ấy hồng hồng, rất hấp dẫn.

Tôi ngán cánh tay anh ấy đang lằn mào vào trong áo bra, "Cửa sổ còn chưa đóng "

"Anh biết." Anh ấy ngừng lại, hôn tôi một cái rồi mới đứng dậy.

Tôi nhìn anh ấy đi đóng cửa sổ, suy nghĩ một chút, sau đó cởi hết quần áo ra, chui vào chăn.

Sau một lúc ồn ào, một cơ thể ấm áp đến gần tôi, Phạm Đông Ly để tôi nằm trên người anh ấy, bàn tay di chuyển xuống sống lưng, vuốt ve mông tôi, cắn tai tôi, "Thật biết nghe lời."

Mặt tôi nóng lên, hai tay chống lên ngực anh ấy, tóc hơi ướt, tán trên hai bả vai.

Gần đây Phạm Đông Ly rất thích gặm tai tôi, chơi trò đếm số. Lần đầu tiên anh ta đề nghị thì tôi không hiểu. Cuối cùng anh ấy nỗ lực thực hiện, kiên nhẫn dạy dỗ, làm hết trách nhiệm của người thầy.

"Hôm nay là ngày 26 tháng 5, vậy thì 2, 5, 6, nhớ."

Nước quệt vào mặt anh ấy, ướt hơn cả lúc đầu. Anh ấy vén tóc tôi lên, nhìn vào mắt tôi.

Tôi để hai chân mình vòng qua hông anh ấy, không nói gì, sau khi hôn môi tôi, anh ấy lần nữa di chuyển trong cơ thể tôi.

Đến cuối cùng không biết đã đếm tới số bao nhiêu, anh ấy ngày càng tiến vào sâu hơn.

Anh ấy lên đỉnh làm cho tôi nói không ra tiếng, chỉ biết ôm cổ anh ấy thật chặt, thở dốc thật mạnh.

Ngủ trong xe của Phạm Đông Ly một chút, xe đã tới lớp.

Anh ấy vỗ đầu tôi, "Đến rồi."

Hôm nay anh ấy không có tiết, sáng nay không phải là chuông báo thức điện thoại đánh thức tôi, mà là anh ấy.

Tầng hầm dưới đất có rất nhiều học sinh, phần lớn là người đi xe đạp.

Tôi đang chuẩn bị mở cửa xe thì bị anh ấy kéo lại, anh ấy mỉm cười nhìn tôi. Tôi bất đắc dĩ phải ôm cổ anh ấy, hôn vào mặt anh ấy.

"Tan học thì gọi cho anh."

"Được." Tôi cười cười, xuống xe.

Bốn tiết buổi sáng đều là những tiết có liên quan tới tài vụ và kế toán, mặc dù đối với tôi bây giờ, cũng không khó, nhưng cũng có một số vấn đề cần quan tâm.

Tôi để bút xuống, day day trán. Tóc còn đang để xõa, tối hôm qua hồ đồ như vậy, ướt hết cả tóc, buổi sáng tôi phải vội vã gội đầu.

Ngồi kế tôi là một người bạn tự học, tiết này cũng là tiết Human Resource, Đại Nhất ngủ chung phòng với bốn bạn nữ, ngoại trừ Giang Tá và Chương Tiểu Hữu, thì một người khác bây giờ đã phân ban, không còn liên lạc với chúng tôi nữa.

"Trần Căn, bây giờ bạn ở đâu đây?"

Tôi chau mày, tôi với người bên cạnh này bình thường cũng không quen biết gì, tôi cười cười, "Bây giờ mình ra ngoài ờ."

Cô ta tỏ vẻ hiểu ra, sau đó tìm đề tài để nói chuyện với tôi.

Chỉ là tôi hơi nhạy cảm, cảm giác như cô ta cố ý đi vòng vèo để hỏi chuyện gì đó.

Kết thúc hai tiết học, tôi còn đang làm bài, thì nghe được có người gọi mình.

Ngẩng đầu, đã thấy Chương Tiểu Hữu và Giang Tá đang ngoắc mình.

Tôi bị hai người họ kéo tới một nơi vắng vẻ, "Gi?"

"Bạn có nghe cái gì chưa." Giang Tá nghiêm túc nói.

Tôi nhú mày, lắc đầu.

Chương Tiểu Hữu nhìn tôi, sau đó nói rõ đầu đuôi. Nghe xong....., tôi cúi đầu giật nhẹ khóe miệng, hóa ra là như vậy.

Tôi cũng không biết thời gian này, danh tiếng của tôi lại truyền xa như vậy.

Cũng không biết là ai đồn đại, câu "ba người họp lại thành một cái chợ." lời đồn được nói đi nói lại nhiều lần thì người nghe sẽ tin là thật? Hoặc là nghĩ lời đồn bậy bạ.

Thiếu nữ vị thành niên quyến rũ anh trai mình, tình yêu loạn luân, quan hệ nam nữ bậy bạ, giả bộ thanh cao, ngây thơ, kiêu ngạo, xấu xa.....Các loại bình luận khen chê đều có.

"Cần à, bạn có trêu ghẹo ai không vậy?" Tiểu Hữu khoanh tay, như Holmes trá hình.

"Mình cũng muốn biết." Tôi cười cười.

"Bạn còn cười được sao, bạn không biết chứ, mấy ngày hôm nay mình phiền chết đi được! Một đám con gái dối tin tức, cả ngày không có chuyện gì làm, không biết nghe ai nói, cũng không biết mình có gặp bạn hay không, cứ tới tìm mình hỏi thăm tin tức của bạn, mình phải mượn gió của bạn, nói chuyện với Tiểu Hồng."

Tôi nhìn Trương Tiểu Hữu nói không dứt miệng, thật ra thì tôi biết hai người bọn họ không muốn tôi buồn.

"Các bạn cũng tin sao?"

"Chửi thế! Trần Cần, bạn có xem mình là chị em nữa không! Giáo sư nhà bạn là anh trai thế nào của bạn, mặc dù anh ta không tệ, nhưng cũng đâu tới mức làm bạn phải đi quyến rũ anh ta, muốn quyến rũ cũng phải tìm đại gia chứ!"

Tôi bật cười, thật ra Phạm Đông Ly đúng thật là do tôi quyến rũ, chỉ là ai truyền tin tức này ra, tôi suy tư.

Lời đồn đại bên ngoài, thật ra tôi không quan tâm lắm.

Thứ nhất, tôi và Phạm Đông Ly quang minh chính đại, nam chưa cưới nữ chưa gả. Thứ hai, chúng tôi là họ hàng xa bán đại bác ba ngày cũng không tới, cũng chẳng phải người thân trong dòng họ, nói cũng chẳng ai biết. Ba là có cần phí thời gian quan tâm chuyện này không, chuyện của Phạm Đông Ly mới là chuyện tôi cần quan tâm, đâu có liên quan gì tới người ngoài.

Còn nữa, người trong cuộc vẫn bình thường, không bị ảnh hưởng gì, thì lời đồn đại đến một lúc nào đó cũng tan thành mây khói, sau khi con người hết tò mò, thỏa mãn miệng lưỡi, mệt rồi sẽ bình yên lại.

Sau khi chia tay với các cô ấy, tôi gặp Trương Phong, anh ta không nói gì, chỉ là nhìn tôi với vẻ lo lắng. Tôi cười với anh ta, anh ta chính là bạn đại học khác phái tốt nhất của tôi ở đại học, tôi cũng không hy vọng anh ta lo lắng.

Trở lại lớp học, thấy những ánh mắt nhìn mình, tôi mới biết được mình không hay không biết đã trở thành mục tiêu chú ý của người khác.

Tôi bất giác bật cười, rồi cúi đầu tiếp tục làm bài, hiệu ứng 'danh nhân' sao?

Lúc tan học đã hơn mười hai giờ, Phạm Đông Ly sợ tôi đói, nên tôi đi một tiệm ăn nhỏ trong trấn ăn đại cho xong.

Tôi nghĩ là buổi chiều chắc anh ấy rất bận rộn, nên chuẩn bị về nhà ngủ. Nhìn dáng vẻ anh ấy rất mệt mỏi, nhưng vẫn hạ thấp ghế xuống, để cho tôi nghỉ ngơi.

"Ngủ đi, tới nơi anh sẽ gọi em." Trên xe có áo khoác, anh ấy khoác lên người cho tôi.

"Đường không xa lắm mà."

"Buổi chiều anh dẫn em tới chỗ này." Anh ấy không nói gì nữa, tôi gật đầu, sau đó đắp áo khoác lìm dìm ngủ.

Sau khi tỉnh lại, xe vẫn còn chạy, tôi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, từ xa thấy được cột mốc chỉ đường, tôi hơi kinh ngạc "Đi về nhà anh sao?"

"Đi về nhà của chúng ta." Anh ấy thấy tôi tỉnh nên mỉm cười vỗ vỗ tay tôi.

Là tôi nghĩ sai rồi sao? Tôi mở to mắt nhìn chằm chằm anh ấy.

Phạm Đông Ly chỉ mỉm cười bí ẩn, cong môi lên.

Đến nơi đã hơn hai giờ chiều, vòng qua con phố của nhà họ Phạm, tôi đi thẳng tới khu vực Cửu Long, mới thấy một kiến trúc nhà ở rộng lớn.

Sau khi Phạm Đông Ly dừng xe xong, thấy tôi còn nhìn quanh bốn phía, anh ấy kéo tôi tới đứng bên cạnh mình, "Nhà ở phía trước, anh dẫn em đi xem."

Chung cư Á Long Vịnh Cảnh Thái Hoa Uyển, cửa chung cư rất rộng rãi, an ninh cũng rất tốt. Tôi đi theo anh ấy vào tòa nhà, thang máy còn đang sửa chữa, trên tấm bảng gỗ ghi số tầng.

"Ồ lâu chín, xem ra chúng ta chỉ kém leo núi một chút thôi." Anh ấy cười cười kéo tôi leo thang bộ.

Nhưng cũng không mệt lắm, trong hành lang cũng gặp được mấy đôi leo lầu giống chúng tôi, họ đều lễ phép thân thiện gật đầu.

Lầu chín rất yên tĩnh, Phạm Đông Ly đưa tôi đến cuối hành lang, sau đó móc chìa khóa ra mở cửa.

Tôi không nói gì, cầm trong tay chiếc chìa khóa mà anh ấy đưa cho mình, đi theo sau lưng anh ấy. Anh ấy vẫn nắm tay tôi, khi đi qua mỗi một căn phòng, đều tỉ mỉ nói cho tôi nghe.

Diện tích phòng là 149.55 mét vuông, diện tích sử dụng thực tế là 134.45 mét vuông, một phòng ngủ có phòng tắm, một ban công, hai phòng khách, một phòng ăn kiêm nhà bếp, một phòng khách, một phòng vệ sinh.

Nhìn nam dựa bắc, lấy ánh sáng rất tốt, còn có một cái hồ nhân tạo bao quanh chung cư, giao thông và vị trí cũng rất thuận lợi.

"Bao nhiêu tiền vậy." Căn nhà rất lớn, loại tòa nhà này một là bán một là cho thuê, khu vực Cửu Long mấy năm nay cũng được chính phủ khai phá và quan tâm rất nhiều. Cũng không phải nhà second hand, vị trí nhà thì rất tốt, nhất định là rất mắc.

Tôi thấy anh ấy chau mày, vỗ đầu tôi, "Em không thích chỗ này sao?"

"Phạm Đông Ly....."

Anh ấy kéo tôi vào ngực mình, nhẹ nhàng nói, "Em không cần lo lắng, sau này không cần vay thế chấp mỗi tháng, anh đã thanh toán xong một lần rồi."

Tôi ngẩng đầu nhìn anh ấy, "Ba mẹ anh biết không?"

Anh ấy hôn lên môi tôi, "Chờ sửa sang xong anh sẽ nói với họ."

"Anh.... .."

Tôi còn chưa nói xong, anh ấy đã chậm rãi lên tiếng....., "Em còn chưa nói cho anh biết em thích chỗ này hay không?"

Tôi gật đầu, đôi mắt hơi đỏ lên.

Anh ấy thờ dài, cúi đầu nhìn vào mắt tôi, nhẹ giọng nói, "Anh muốn em vui vẻ, sao mắt lại đỏ ngầu thế này, sau này không muốn cùng anh ở đây sao?"

Tôi bấu môi, khóe miệng cong cong.

"Sau khi mua nhà, anh cũng sẽ nuôi em mà, bé con của anh, em còn lo lắng vớ vẩn gì đây." Anh ấy trêu ghẹo nói.

Nếu Phạm Đông Ly đã không nói, vậy tôi cũng không hỏi nữa, nói thật tôi rất thích nơi này, tuy phòng ốc còn chưa lắp đặt bất cứ vật dụng gì, nhưng anh ấy cũng đã gọi công ty đến lắp đặt.

Hôm nay anh ấy dẫn tôi đến đây là để xem tôi có thích chỗ này hay không, sau đó mới bắt đầu trang trí, anh ấy hi vọng tôi có thể cùng anh ấy chọn vật liệu trang trí, sắp xếp cùng nhau.

Đã mua nhà, nhà này chính là căn nhà sau này của tôi và Phạm Đông Ly sao?

Tôi quay đầu lại nhìn người đàn ông đang đứng ở ban công, dưới ánh hoàng hôn anh ấy đang mỉm cười ngoắc tay gọi tôi.

Tôi nhin không rơi nước mắt, ~ diễn đàn lê quý đôn ~ mỉm cười đi tới chỗ anh ấy, trái tim chợt như bị đụng rớt xuống, thật là âm áp.

Nhà của hai chúng ta.....tôi nắm thật chặt cái chìa khóa, lỗ mũi hơi ề ầm.

Phạm Đông Ly, em muốn bắt đầu cuộc sống với anh, nấu cơm, giặt quần áo, sinh con cho anh, sau đó sống bên nhau đời đời kiếp kiếp, sống những ngày hạnh phúc.

Phạm Đông Ly, thật ra em rất yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23

Phạm Đông Ly nói muốn thuê người, nhưng thật ra tôi vẫn cảm thấy rườm rà, mặc dù nó tiết kiệm đấy, nhưng thuê người lắp đặt thiết bị cho căn nhà mới mua, mà bọn họ chưa có kinh nghiệm về lắp đặt gì cả, không biết chuyện gì, nên không thể mặc cả, mọi thứ phải nghe theo lời công nhân. Nếu xảy ra tình huống ăn bớt vật tư, thì chắc chắn tôi cũng không biết được.

Căn nhà nhất định đã làm tốn không ít tiền tiết kiệm của Phạm Đông Ly, tôi biết dù anh ấy không giàu có, nhưng nhìn cách ăn mặc hằng ngày của anh ấy, ra xã hội thì cũng không phải là kẻ không có tiền, chẳng qua tôi vẫn muốn cái gì tiết kiệm được thì tiết kiệm.

Phạm Đông Ly thấy dáng vẻ suy tư của tôi mấy ngày nay, đã vậy còn tìm anh ấy hỏi về chuyện sửa sang. Sau khi biết được suy nghĩ của tôi, anh ấy liền cười to.

Anh ấy ôm tôi vào lòng, chậm rãi nói với tôi: cũng không phải là mắc, chúng ta cũng đâu có thời gian đi mua đèn, ống nước, dây điện, hay xi măng....

Chuyện lắp đặt thiết bị chúng tôi đều giao cho một người được bạn của Phạm Đông Ly giới thiệu, lúc trước anh ta đã vẽ bản vẽ lắp đặt, sau lại nhận được sự giới thiệu của đám bạn Phạm Đông Ly.

Lần lắp đặt thiết bị này chính là giao cho anh ta làm, bằng kinh nghiệm trang trí nội thất nhiều năm của anh ta, kèm theo thợ sửa ống nước, thợ gạch, công nhân sơn sửa ban công, nên chắc chắn biết nên mua cái gì, mua ở đâu.

Chúng tôi cũng không cần lo lắng mình bị hớ, đều là bạn bè, sau khi xong việc chỉ cần họ liệt kê một cái hóa đơn là được.

"Còn có chuyện gì làm em nặng lòng hay không, bà quản gia nhỏ của anh, anh đều sẽ thật lòng báo cáo." Anh ấy trêu ghẹo nói.

Tôi thấy hơi có lỗi, Phạm Đông Ly làm việc luôn có sự chuẩn bị, tôi lo lắng thái quá rồi.

"Chờ hết tuần này, anh dẫn em đi chọn gạch men nha?" Phạm Đông Ly vỗ đầu tôi.

Tôi gật đầu, tháng sáu không có chuyện gì làm, cũng khá rảnh, nghĩ đến nhà mình đang được lắp ráp cẩn thận, trong lòng tôi rất vui mừng.

Lời đồn ngày càng ít đi, hình như là thấy người trong cuộc không quan tâm tới.

Sau này, chuyện này chuyển thành chuyện: cô ấy rốt cuộc là không có thật? Hay là cô ấy làm thật?

Cơm nguội nấu hồi chiều đã gần thiu, nhưng không có người nào nấu lại, truyền mùi tới trước cửa.

Hình như Giang Tá còn rất có tinh thần trinh thám, suy nghĩ cẩn thận thì đúng thật là có manh mối.

Phần lớn học sinh của Phạm Đông Ly đều biết được quan hệ của tôi và anh ấy, chỉ là còn một phần nhỏ chưa biết.

Cái gọi là tình bạn vượt cấp, chắc không phải là cố ý, những người rảnh rỗi không có chuyện gì làm, đặc biệt là nữ sinh, khi ngồi chung với nhau, thường sẽ nói đủ thứ chuyện, bạn, tôi, anh ta, chuyện có thể nói được đều tám hết.

Quan hệ giữa tôi và Phạm Đông Ly, chầm chậm truyền tới lớp tôi, người nghe được cũng chỉ biết sơ sơ, một phần nhỏ trong mớ tin tức đó thôi.

Cũng không biết thêm bớt thế nào, mà cuối cùng biến thành điều cảm kích nhất ở Trung Quốc này.

Cụ thể là người nào đổi trắng thay đen, bây giờ đã không thể nói rõ ràng rồi, chỉ là cuối cùng cũng xác định được đại khái là do đâu truyền tới.

Mấy người Giang Tá, đều là người dứt khoát, nghĩ chắc chắn là mấy tên mà các cô ấy gọi là mấy xiên côn trùng, nhất định là tên thanh niên xấu hổ lúc trước, cầm đầu bang tiền nam.

Chỉ là bọn họ cũng không phải là Thu Lư, cũng không phải là bạn bè thân quen của tôi, hơn nữa chuyện này cũng không ảnh hưởng gì tới tôi.

Hơn nữa bị chó cắn một cái, chẳng lẽ bạn phải cắn lại con chó sao?

Chủ nhật, tôi theo Phạm Đông Ly đi chọn gạch men, sứ, từ tường gạch đến nền gạch.

Tôi suy nghĩ thật lâu mới quyết định, tường thì dùng gạch men, còn sàn thì làm bằng gỗ.

Phạm Đông Ly theo sở thích của tôi, sau lại đổi lại phòng khách và nhà bếp dùng gạch, phòng ngủ thì dùng sứ.

Sàn gỗ làm người ta cảm thấy thân quen, nhưng gạch men lại tạo cảm giác lạnh giá.

Nhưng nếu so sánh, thì sàn gỗ cũng có khuyết điểm, khi lau hoặc quét dọn thì nó tốn công hơn gạch men.

Phạm Đông Ly nói ở phòng khách, cửa hàng sẽ khuếch đại diện tích viên gạch, nên cũng sẽ không tạo cảm giác lạnh lẽo.

Chân không ngồi dưới đất cũng sẽ ấm áp, tôi gật đầu đồng ý.

Kiến trúc sư mà Phạm Đông Ly mời tới, dù đã là một chủ thầu danh tiếng, nhưng lần trang trí này anh ta rất tận tâm, cả tuần đều chạy đôn chạy đáo tự mình giám sát, cũng đi qua cửa hàng vật liệu rất nhiều lần.

Phạm Đông Ly gọi anh ta là anh Đồng, hình như anh ta lớn hơn Phạm Đông Ly mấy tuổi, nên tôi cũng gọi theo, anh ấy cũng chào hỏi với tôi rồi.

Sau khi chọn được gạch men mà tôi và Phạm Đông Ly thích, anh ta cũng nhiệt tình giúp thương lượng giá cả, nên tiết kiệm chỗ nào, tiệm nào rẻ và đẹp hơn, anh ta đều một mình gánh hết.

Giống như khi chọn mua gạch men và bồn rửa mặt, anh ta đều bớt đi hai đồng với ông chủ.

Lần trang trí này thật sự tôi phải cảm ơn anh ta, rất chăm chỉ và tận tâm.

Điện nước vẫn chưa làm xong, Phạm Đông Ly kéo tôi ra ban công phòng ngủ, lần trước không nhìn kĩ, bây giờ tôi mới thấy cái ban công này lớn hơn cái ban công phòng tôi hiện tại một chút, có nhiều góc cạnh hơn.

Từ đây nhìn ra có thể thấy một khu rừng sau hồ nhân tạo, dưới ánh mặt trời, phong cảnh càng thơ mộng hơn, tâm trạng tôi cũng trở nên thoải mái.

Phạm Đông Ly vỗ đầu tôi, "Ở đây em có muốn gắn kính không?"

"Anh cảm thấy sao?" Tôi hỏi ý kiến anh ấy.

"Lo lắng, đến lúc đó chuẩn bị cho em một cái xích đu có được không?"

"Trồng thêm một số cây nữa." Tôi nghiêng đầu cười với anh ấy.

"Tùy em thôi."

Tôi quay đầu nhìn căn phòng trống rỗng, sau tiến tới hôn anh ấy.

Khi trở lại đại học thì đã khuya rồi, tôi hơi đói bụng, dù bình thường không ăn khuya, nhưng thỉnh thoảng ăn một chút, cũng không sao mà.

Phần lớn quán ăn đều đã đóng cửa, đi xe một vòng quanh thành phố, tôi cũng không muốn vào khách sạn ăn, nên đành vòng qua siêu thị mua mấy gói mì gói mang về.

Sáng ngày thứ hai có ba bốn khóa ở trên lầu chín. Cách chỗ ở của Phạm Đông Ly tương đối gần, nên tối nay tôi không trở về chỗ ở mà ở lại chỗ anh ấy.

Mỳ ăn liền nấu trong nồi thì ngon hơn, tổng cộng tôi nấu ba gói mì, phần lớn đều cho Phạm Đông Ly ăn.

Anh ấy thích ăn lạt, nên không để dầu và gia vị. Trong nhà còn trứng muối, nên tôi lấy một quả, cắt ra cho mỗi người một nửa.

Chiều tháng sáu cũng không nóng lắm, mở cửa sổ thông gió ra, thật là mát mẻ.

Tôi đang cầm cái chén ngồi xem ti vi, gần nửa đêm cũng chẳng có phim truyền hình gì hay, nhưng có một số tiết mục giải trí, gần đây mấy tiết mục nóng mắt rất phổ biến.

Mặt tôi rất nóng, tôi ngao mạn bấm chọn đài, thỉnh thoảng lại nghiêng mắt nhìn màn ảnh mấy lần.

Phạm Đông Ly cầm đĩa gỗ dọc theo chén của tôi, "Ăn xong lại xem."

"Em không muốn ăn." Tôi nghiêng đầu le lưỡi với anh ấy, của tôi còn hơn phân nửa, còn anh ấy đã ăn xong từ lâu rồi.

Anh ấy vỗ đầu tôi, thở dài, nhận lấy cái chén tôi đưa cho anh ấy.

Tôi thoải mái gói đầu lên đùi anh ấy, mở âm lượng lớn lên, chương trình trên ti vi thấy cũng hay hay.

Hình như Phạm Đông Ly nói cái gì đó, tôi không nghe rõ, nên ngẩng đầu lên nhìn anh ấy, nháy mắt.

"Nam diễn viên kia rất đẹp trai." Anh ấy mỉm cười hôn lên trán tôi.

Tôi nhìn lên TV, lắc đầu, nói, "Không đẹp trai bằng anh."

Anh ấy bật cười, ôm tôi đứng lên, để tôi ngồi lên đùi mình, dịu dàng nhìn tôi, "Này, trả lời chuyện vừa nãy anh hỏi đi."

"Cái gì?"

"Chúng ta đính hôn đi, được không."

Vừa rồi câu Phạm Đông Ly dùng là câu trần thuật, tôi nhất thời đứng hình, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm anh ấy.

Anh ấy vươn tay vuốt ve khuôn mặt tôi, cười bình lặng nói, "Chúng ta đính hôn đi."

Tôi không nói gì, chỉ nhìn vào cổ anh ấy rồi vui mặt vào cổ anh ấy.

"Cảm ơn....." Tôi cũng không biết rốt cuộc mình đang cảm ơn cái gì, có lẽ là cảm ơn ông trời đã cho tôi cơ hội được sống lại một lần nữa chẳng.

"Em đang đồng ý sao, nếu em không nói, anh sẽ cho là thật đấy." Anh ấy nói nhẹ bên tai tôi.

Tôi ngẩng đầu mỉm cười với anh ấy, sau đó gật đầu.

"Vây, chúng ta làm chút chuyện đi." Anh ấy vỗ mông tôi ám chỉ.

Tôi lấy tay ngăn môi anh ấy lại, liếc anh ấy, "Mới ăn xong mà."

Phạm Đông Ly nắm tay ta, hơi bất đắc dĩ nói, "Được, chúng ta đi chỗ khác."

"Còn chưa xem xong mà." Tôi chỉ vào chương trình TV, đang tới khúc hấp dẫn.

"Kê hèn này từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều nghe theo lời tiểu thư."

Sau khi anh ấy không chút xấu hổ nào nói ra câu ấy, liền bế tôi đi vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Nghi hè về nhà, thân phận chính thức của tôi đã trở thành vị hôn thê của Phạm Đông Ly. Thật ra chúng tôi đã nói trước với nhau rồi: quyết định trước, tục lệ hôn lễ của người Mãn rất phiền phức và hơi kì quái.

Cũng không làm gì nhiều, chỉ mời người lớn hai nhà ăn chung bữa cơm, sau đó đặt sinh lễ, những thứ sinh lễ này cũng là cho chúng tôi dùng thôi. Mẹ tôi cũng không đòi hỏi nhiều, chỉ nói một số thứ. Sau khi bà biết Phạm Đông Ly đã mua nhà và đang sửa chữa, thì càng hài lòng với anh ấy hơn.

Hai tháng hè này, bà đều qua nhà họ Phạm chơi, thỉnh thoảng còn đi trông coi nhà mới giúp chúng tôi, yêu cầu một số thứ với anh Đông. Giống như cửa nhà phải ng mu đỏ, vì phong tục của Trung Quốc là 'khai môn hồng', còn cửa phòng thì dùng màu đen.

Nhìn công nhân sơn sửa trước mặt mình, bà còn có thể kiểm tra xem trần nhà có phải một góc 90 độ không, cầm cây thước ước lượng mặt tường có phẳng hay không, hay chỗ lồi chỗ lõm.

Ngày càng thấy bà cười nhiều hơn, tâm trạng cũng bình thản hơn trước. Bà còn biết kéo tôi đi dạo phố mua quần áo, thậm chí còn muốn uốn tóc, ngày càng trẻ ra.

Người lớn của nhà họ Phạm vẫn đối xử với tôi rất tốt, chỉ là khi đính hôn, thì tôi đã trở thành con dâu của nhà họ Phạm, nên họ thật sự đối đãi với tôi như người trong nhà, hơi khác hơn trước kia một chút thôi.

Nhà mới lắp đặt thiết bị, chờ sơn tường, lắp đường dây điện xong, để nhà ở thoáng mát hơn, chúng tôi chuẩn bị chuyển về đây sống.

Trước khi kết thúc học kì tôi đã trả căn phòng ở trên thành phố. Bây giờ đối với chuyện tôi sống chung với Phạm Đông Ly, ba mẹ tôi đã không còn ý kiến gì nữa.

Nhưng mẹ vẫn nhắc nhở tôi: bây giờ còn đang đi học, phải chú ý một chút.

Thật ra mẹ tôi cũng không cần lo lắng, vì ở phương diện này Phạm Đông Ly luôn tuân thủ các biện pháp an toàn.

Sách kế toán sơ cấp tôi đã xem kỹ rồi, tháng mười sẽ đăng kí, sau đó tháng năm năm sau sẽ bắt đầu thi, còn dư thời gian cho tôi củng cố kiến thức.

Trình độ đánh đàn cổ của tôi đã lên cấp 8, cô giáo đã lên nói với tôi, nói tôi không cần đến câu lạc bộ học nữa.

Lúc rảnh rỗi có thể tới tìm cô ấy, cô ấy cho tôi mượn đàn, có thể tiết kiệm một phần chi phí rất lớn.

Mặc dù đàn cổ có tác dụng tĩnh tâm, nhưng tôi thỉnh thoảng tôi cũng sẽ tìm nghe các ca khúc cổ điển được yêu thích, nhờ giáo viên giúp tôi đánh, sau đó tự mình đàn lại, Phạm Đông Ly cũng rất thích nghe.

Chức anh ấy cao lên, nhưng giáo trình lại được giảm bớt, buổi chiều cũng không cần dạy nữa, chỉ thỉnh thoảng dạy trên lớp.

Có lúc tôi tan học sớm, anh ấy vẫn còn giảng bài, tôi sẽ lên đi từ cửa sau vào lớp, im lặng ngồi ở cuối lớp.

Anh ấy dạy tiếng nước ngoài, hình thức chỉ chênh lệch nước ngoài, trong một tiết hầu như ai cũng đã từng bị gọi, hoặc mấy đối thoại với nhau, hoặc nói về một chủ đề nào đó, nội dung rất gần với bài thi.

Một phần học sinh của anh ấy cũng biết tôi nên lúc tan học, tôi đứng chờ Phạm Đông Ly ở cửa, dù bọn họ tấp nập ra ngoài, cũng sẽ gật đầu chào hỏi tôi.

Sau khi nghỉ học, bình thường tôi đều phải đợi một lúc lâu, vì mỗi lần ra ngoài anh ấy đều sẽ bị vây quanh bởi một toán nữ sinh riu ra riu rít, tìm anh ấy hỏi một số thứ.

"Thầy Phạm, bây giờ thầy có rảnh không ạ?" Tôi nhìn anh ấy, cố ý giả giọng nữ sinh vừa nãy.

"Thời gian tiếp theo của thầy đều thuộc về vị bạn học này." Anh ấy làm lễ của một thân sĩ với tôi.

Tôi nhìn anh ấy, sau đó buồn cười ôm anh ấy, nhỏ giọng nói: "Anh chỉ được cái đeo mồm."

Anh ấy không để ý, cầm túi của tôi, rồi tự nhiên kéo tay tôi.

Năm ba đại học giáo trình rất trống, rảnh rỗi không có chuyện gì làm, tôi liền đăng kí đi học yoga ở một câu lạc bộ ở thành phố.

Lịch học là một tuần hai buổi, mỗi buổi một tiếng.

Lần đầu tiên, là Phạm Đông Ly đưa tôi đi cùng, anh ấy không nói gì, chỉ hỏi rất nhiều chuyện về câu lạc bộ này, còn tôi thì cười thầm trong lòng, anh ấy sợ chỗ đó là lừa xanh sao?

Mặc dù tôi gầy, nhưng xương rất cứng, cũng không đủ kiên nhẫn.

Đi học buổi đầu, mỗi lần về, đều rất đau lưng, nằm trên sofa không nhúc nhích nổi.

Phải nhờ Phạm Đông Ly giúp tôi xoa bóp, nhiều lần, riết rồi kĩ thuật xoa bóp của anh ấy ngày càng tốt lên.

Chỉ là anh ấy không đồng ý chuyện tôi đi tập yoga không ăn cơm tối, nên mỗi lần về, anh ấy đều làm đồ ăn khuya cho tôi.

Tôi trách anh ấy rằng tôi sẽ mập ra mất, anh ấy lại nói: mềm mại, như vậy ôm mới thoải mái.

Chuyện ngoài ý muốn, là tôi gặp Đồng Minh Chiêu ở câu lạc bộ này.

Chỉ gặp thoáng qua, tôi vốn định giả vờ không biết, nhưng anh ta đã gọi tôi lại.

Tôi lịch sự nói chuyện xong rồi, liền muốn đi. Vốn là người bận rộn, nên nói chuyện với nhau rất nhanh.

Anh ta nói câu lạc bộ này là do bạn anh ta mở, hình như đây cũng không phải là do.

Tôi cũng không tự cho là qua lâu như vậy, anh ta vẫn sẽ có tình cảm tốt với mình, cũng đã đi hai hướng khác nhau rồi.

Một người đi bên trái, một người đi bên phải.

Bên ngoài có cơn mưa nhỏ, tối nay Phạm Đông Ly lại phải đi dự tiệc, bên ngoài cũng không có xe kéo, hay taxi gì cả.

Đội nón lên, đợi một hồi, thì một chiếc xe dừng trước mặt tôi.

"Để anh đưa em về, chẳng lẽ lúc này em còn muốn từ chối anh." Anh ta nói giọng: "Anh cũng đâu phải người xấu."

Người nói mình không phải người xấu, thường là người rất xấu.

"Đợi lát nữa sẽ có người đến đón em, cảm ơn." Tôi nhả nhặn từ chối.

Đồng Minh Chiêu, là tiêu chuẩn của phái nữ, cũng được coi như hạng A. Tính cách anh ta rất hướng ngoại, linh hoạt, và khá hỗn hợp.

Kiếp trước, đó cũng là một trong những nguyên nhân tôi chọn anh ta, chính là vì tính cách đó có thể hỗ trợ cho tôi trong giao tiếp, có thể giao chuyện ngoại giao cho anh ta được.

"Bạn trai em sao?" Anh ta nhú mồm.

Cùng một động tác, nhưng hai người khác nhau lắm, cũng sẽ cho cảm giác khác nhau.

Quen Phạm Đông Ly đã lâu, nên khi nhìn thấy đàn ông, tôi đều lấy anh ấy làm tiêu chuẩn để so sánh.

Thường thường người khác so sánh sẽ thấy, Phạm Đông Ly tốt hơn.

Không hay không biết, tôi toàn thấy ưu điểm của anh ấy thôi.

"Không phải, là chồng em." Tôi nhẹ nhàng nói.

Sau cái gật đầu của Đồng Minh Chiêu, tôi cảm giác rõ ràng rằng vẻ mặt anh ta đã gần xệ xuống.

Đồng Minh Chiêu không phải phải là người không biết điều, bị tôi ba lần bốn lượt từ chối như thế, anh ta không thể không biết được.

Tôi suy nghĩ: một, Đồng Minh Chiêu hiểu lầm tôi đang lạt mềm buộc chặt, kích anh ta. Hai, anh ta cho rằng tôi chán. Ba, anh ta cảm thấy tôi không biết điều.

Như vậy, bây giờ, dù anh ta suy nghĩ gì đều tốt cả.

Tôi đã tỏ rõ thái độ, tôi là hoa đã có chủ, anh làm ơn tránh xa tôi ra.

Ngồi trong sảnh lớn một hồi, đi ra ngoài thì trời đã bớt mưa, chỉ còn mưa bụi, bị mưa dính trúng, cũng không cảm thấy lạnh.

Đi tới nửa đường, thì tôi nhận được cuộc gọi của Phạm Đông Ly.

Bên anh ấy cũng không ồn lắm, thỉnh thoảng chỉ nghe được một giọng tiếng Anh nhẹ nhàng.

"Em còn ở đó sao?"

"Em về rồi, đang trên đường về." Tôi cười, chợt nhớ tới những lời vừa rồi tôi nói với Đồng Minh Chiêu.

Chồng, tôi hé miệng, rất đúng.

"Bên ngoài trời mưa, sao em không gọi điện cho anh?"

"Được rồi, thầy Phạm, giáo sư Phạm, em muốn đi bộ trong mưa, cho nó lãng mạn, hài lòng chưa." Tôi khề lăm nững.

"Vậy người bạn nhỏ của anh, có người làm hộ hoa sứ giả cho em không?"

"Có....." Tôi kéo dài tiếng ra.

Giọng anh ấy chứa nụ cười, "Xem ra, anh có nguy cơ rồi."

Tôi quay đầu lại, hí hí mắt, sau đó mỉm cười.

Xe của Phạm Đông Ly đang từ từ chạy về phía tôi, đèn lóe lên mấy cái.

Tôi cong khóe miệng, người này.....

Lên xe, anh ấy nắm tay tôi, "Có lạnh không?"

Tôi lắc đầu, "Còn thoải mái lắm."

Anh ấy buồn cười vỗ vỗ đầu tôi, cởi áo khoác của tôi ra, sau đó đưa áo của anh ấy cho tôi.

Tôi xõa tóc ra, trong xe có lò sưởi, nên cơ thể tôi ấm lên nhanh chóng.

"Muốn anh tiếp tục lãng mạn với em, hay là về nhà đây?"

"Về nhà đi."

"Được, về nhà."

Năm nay không khí lạnh lẽo tràn lên lục địa rất sớm, nhiệt độ đột đầu tiên hạ xuống khá thấp.

Mỗi ngày Phạm Đông Ly đều pha nước nóng, nước đường đỏ, trà lúa mạch, trà hoa cúc thay phiên mỗi ngày.

Thời gian này ngày nào tôi cũng mang bình giữ nhiệt lên lớp, lúc trước thì chân tay đều lạnh, bây giờ thì cả ngày chân tay đều ấm áp.

Phạm Đông Ly nói với tôi, tết nguyên đán, có một chuyến du lịch Phúc Kiến do học viện tổ chức.

Anh ấy hỏi tôi muốn đi không. Tôi suy nghĩ, cuối cùng vẫn không đồng ý, dù người ta nói có thể mang theo người thân, nhưng mấy người thầy giáo trong trường cũng không có gia đình.

Hơn nữa Phạm Đông Ly chỉ đi có ba ngày, tôi muốn về thăm ba mẹ một chuyến, ba tôi hình như bị cảm rất nặng.

Trong nhà mặc dù đã mời người làm thêm giờ, nhưng tôi vẫn muốn về nhà để cảm thấy an tâm hơn.

Thiết bị trong nhà đã được lắp đặt hoàn tất, vì anh Đồng làm hết sức mình, nên thời gian thi công đã được rút ngắn hơn phân nửa.

Nhà cửa đã ổn định hơn, có lúc tôi đi dạo phố trong trấn nhỏ, thấy thú vị thì sẽ mua chút đồ mang về.

Lục tục mấy tháng này, tôi đi mua nội thất với Phạm Đông Ly, rèm cửa sổ, bàn ghế, và ghế salon.

Phạm Đông Ly nhớ lúc trước, trần phòng ăn có một cái quạt trần nhỏ, rất đẹp.

Tôi thích nhất là cửa sổ chính ở phòng ngủ, ở dưới đất, tôi cũng không thích bắc thang.

Màn La Mã để mở một nửa, một cái bàn nhỏ, hai cái ghế, pha một ấm trà để nhâm nhi nữa, thì đúng là cực kì vừa lòng.

Bệnh cảm của ba tôi cũng không nghiêm trọng như tôi tưởng, nhà cửa cũng sạch sẽ, xem ra người làm thêm giờ cũng đã làm hết nhiệm vụ của mình.

Tôi ủi đồ ba mình lại lần nữa, rồi đem phơi.

Ở nhà hai ngày, suy nghĩ nhiều hơn, chiều nay chắc Phạm Đông Ly đã lên đường từ Phúc Kiến về trường rồi.

Ba tôi còn vội hơn, ông lấy có thuận đường, sau đó đi mua cho tôi một tờ vé xe về trường học, ước chừng tiết kiệm một lượng thời gian không nhỏ cho Phạm Đông Ly.

Tôi muốn chờ đến khi Phạm Đông Ly kết thúc ngày nghỉ tết về nhà, sau đó cùng nhau đi thành Bồ Nghê và quảng trường.

Salon phòng khách lần trước chúng tôi mua, đã được chuyển đến.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ xong, tôi thấy trên điện thoại di động có rất nhiều cuộc gọi nhờ.

Là số lạ, tôi nhúu mày, nhưng vẫn gọi lại.

"Trần Cẩn, là em sao?"

"Đúng là tôi, anh là?" Giọng nói hơi quen tai.

"Anh là Lâm Sanh, Đông Ly gặp chuyện rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Ba tôi lái xe cả đêm đưa tôi tới Phúc Kiến, thím Phạm và chú Phạm biết tin, cũng lái xe tải xuôi nam.

Trên xe, mấy phút đầu, tôi đều im lặng.

Ba tôi cầm tay tôi, "Cậu ta sẽ không có chuyện gì đâu."

Tôi gật đầu, quay mặt ra nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Sẽ không có chuyện gì, tay tôi nắm thật chặt chiếc nhẫn trước ngực.

Đến nơi, cũng là lúc trời vừa rạng sáng.

Lâm Sanh đang ở bệnh viện chờ chúng tôi, thật ra thì anh ấy vốn có một vụ án cần thụ lý nên hôm nay phải đến bệnh viện lấy khẩu cung của nguyên cáo, lúc ra ngoài mới gặp được Phạm Đông Ly đang được đưa vào bệnh viện.

Vừa đi tới hành lang lầu chín, tôi đã nghe thấy một tiếng khóc đứt ruột đứt gan, lòng tôi căng thẳng co lại, tay hơi run run.

"Mới từ phòng giải phẫu ra ngoài, đã qua cơn nguy kịch rồi." Khi Lâm Sanh thấy tôi, câu nói đầu tiên chính là, anh ấy đã qua cơn nguy kịch rồi.

Cảm giác lúc đó như nén lấy một hơi thở ra, mặc kệ Phạm Đông Ly có thể nào, chỉ cần anh ấy vẫn còn sống là tốt rồi, tim tôi đang treo lơ lửng trên không trung cuối cùng cũng hạ xuống, vẫn còn may mắn.

"Bây giờ có thể đi thăm cậu ta không?" Ba tôi đứng sau lưng tôi hỏi.

Lâm Sanh lắc đầu, "Vẫn còn đang hôn mê, bây giờ không nên đi vào phòng bệnh, tình huống của anh ấy vẫn chưa ổn định, cần quan sát tiếp."

Tôi gọi điện thoại cho chú Phạm, vì bọn họ có thể sáng sớm mới tới nơi được, tôi nói họ đừng có gấp, Phạm Đông Ly đã không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa.

Cả lầu đều ồn ào, bốn phòng cấp cứu và các phòng giải phẫu khác đều mở toang, tiếng khóc và tiếng bước chân nối liền nhau, y tá chuyển bệnh nhân chạy nhanh như đi ngựa.

Chúng tôi ngồi ở hàng ghế dài bên ngoài phòng chăm sóc đặc biệt, Lâm Sanh miêu tả đơn giản cho tôi nghe về sự cố xảy ra.

Trời tối, đoạn đường cao tốc đi về Chiết Giang ngập sương mù, tầm nhìn rộng nhất chưa tới 15 mét, mặt đường vì lạnh quá cũng kết thành các mảnh băng vụn, gần mười km trên đường thường xuyên xảy ra tai nạn giao thông.

Đường cao tốc cũng không có gió, xe du lịch của Phạm Đông Ly bị một chiếc xe chở hàng tông vào đuôi, xe hàng đó chạy rất nhanh, còn đụng phải ba xe ở phía sau.

Sau khi chiếc xe du lịch của bọn họ bị đụng xong, nó nghiêng về phía bên phải, đụng thẳng vào mặt đường bên phải, ngã xuống, cuối cùng trượt về phía trước 100 mét mới dừng lại.

Chuyện này cũng làm mấy chiếc xe con đối diện, cũng lần lượt tung vào đuôi xe, nhập luôn vào đồng sự cố đó.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25-2

Lúc chú thím Phạm tới, thì xung quanh đã xuất hiện rất nhiều phóng viên tới bệnh viện để phỏng vấn, may có Lâm Sanh là luật sư, với cha tôi cũng là người biết được sự tình, cung cấp cho bọn họ một số tin tức mới nhất.

Đến tám giờ sáng, đã xác định được có hai người tử vong sau vụ tai nạn, nhiều người bị thương, và một số người bị thương nhẹ.

Một số người bị thương nặng, ai cũng bị thương vô số chỗ khác nhau, người thì bị thương ở đầu, người thì xương bị gãy vụn, nát bấy, người thì bị sốc còn phải đợi xem tình trạng.

Phạm Đông Ly ở chung với ba người tài xế, xương chậu bị gãy, ruột cũng nát bấy, huyết áp không ổn định, đến bây giờ mới được đẩy từ phòng giải phẫu ra ngoài.

Tổng cộng có sáu người bạn đi chung với Phạm Đông Ly, Phạm Đông Ly cũng không phải người bị thương nặng nhất, một giáo viên nữ cùng trường bây giờ mới được chuyển tới khu giải phẫu, trị liệu thần kinh, cả người cô ấy bị thương rất nhiều, xương trán bị lõm xuống, có thể là bị gãy xương.

Phạm Đông Ly phải giải phẫu cắt bỏ tử tạng, tay trái bị nát bấy được chẩn đoán là gãy xương, bây giờ đã cố định. Bác sĩ nghi mất cá chân và đầu gối của anh ấy bị gãy, bây giờ đang chờ kết quả X-quang để xem lại.

Ba tôi mua một ít đồ ăn sáng cho tôi, tôi cũng không muốn ăn, chỉ uống một ly sữa bò.

Mắt tím Phạm đỏ ngầu, không biết là vì khóc hay là vì thức khuya.

Lâm Sanh đã đến một cái khách sạn gần bệnh viện đặt mấy phòng, bây giờ chưa thể biết chắc được, hai người lớn này lại cả đêm không ngủ rồi, tôi rất vất vả mới khuyên được bọn họ đi nghỉ ngơi trước.

Đến gần trưa, Phạm Đông Ly được chuyển vào phòng bình thường, tình huống ổn định lại, chỉ là vừa tỉnh được một lúc, đã hôn mê.

Sau khi ba tôi xác định Phạm Đông Ly đã chuyển phòng xong, mới đi ra ngoài.

"Làm phiền anh rồi, anh Lâm Sanh."

Cả đêm này Lâm Sanh bận trước bận sau, còn nộp viện phí giúp. Vốn anh ấy còn phải xử lý chuyện riêng, vậy mà bây giờ phải giúp đỡ chúng tôi, cùng nhau bận rộn cả đêm.

"Chuyện này, cũng là một phần công việc." Anh ta đẩy đẩy mắt kiếng.

Tôi quay đầu nhìn Phạm Đông Ly đang nằm trên giường bệnh, mới mấy ngày không gặp, tôi không tưởng tượng được cuộc đời vô thường.

Tôi đi tới nhẹ nhàng cầm tay anh ấy lên, tay trái của anh ấy bị băng trắng toát, tay phải thì chỉ bị thương nhẹ.

"Trần Cẩm, anh nghĩ em hiểu rõ tình huống bây giờ, em có quyền lựa chọn."

Tôi đáp mền lại cho Phạm Đông Ly, quay đầu nhìn Lâm Sanh.

Ánh mắt anh ấy trở nên nghiêm túc, "Bây giờ ngoại thương của cậu ấy đã được chuẩn đoán chính xác, nhờ ơn trên phù hộ, tình huống của Đông Ly không coi là nặng. Nhưng tay trái của cậu ấy đã bị gãy, xương ống chân cũng bị gãy. Nhưng tay là nghiêm trọng nhất, vốn là anh nghĩ sẽ nặng hơn cơ."

Tôi gật đầu, trên đường từ Phúc Kiến tới đây tôi cũng nghĩ tới vô số tình huống khác nhau, thậm chí còn nghĩ tới tình huống xấu nhất.....

"Nhất định sẽ có di chứng, chỉ là nghiêm trọng hay không thôi. Bây giờ mặc dù mọi thứ đã ổn định, có lẽ sẽ khôi phục bình thường, nhưng không ai có thể bảo đảm tương lai, tình huống xấu nhất, chính là sự cố lần này sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạt hằng ngày của Phạm Đông Ly, thậm chí tới công việc của cậu ấy."

"Em biết rõ." Tôi trả lời rất nghiêm túc.

"Em là người thông minh, anh biết em hiểu ý anh." Anh ta cười cười, ánh mắt hướng về phía Phạm Đông Ly, im lặng.

Buổi tối tôi không ở khách sạn, mà trực đêm ở bệnh viện, bệnh viện cũng sắp xếp ghế nằm.

Phòng này là ba người nằm, hai bệnh nhân khác cũng không phải bệnh nhân của vụ tai nạn xe cộ này, bọn họ cũng có người thân gác đêm.

Lúc xế chiều Phạm Đông Ly tỉnh lại, chỉ là lúc đó tôi bị ba tôi gọi ra ngoài, chờ tôi về tới thì anh ấy đã hôn mê tiếp.

Sau khi trông nom anh ấy đi vệ sinh xong, vu đã đầy, tôi mới rửa ráy sạch sẽ, sau đó rón rén trở lại phòng bệnh.

Cũng không buồn ngủ, nên tôi ngồi trên ghế, cầm tay Phạm Đông Ly.

Ba tôi đã về rồi, ở nhà ông ấy cũng có rất nhiều chuyện cần làm. Nhưng trước khi đi, ông ấy có nói một chuyện với tôi.

Buổi trưa ông ấy đi ra ngoài, chắc là đi tìm bác sĩ. Sau đó thuật lại lời của bác sĩ cho tôi.

Câu cuối cùng ông hỏi, chính là con hiểu không?

Tôi gật đầu, ba tôi và Lâm Sanh đều hỏi tôi có hiểu hay không? Chỉ là điểm xuất phát của hai người khác nhau.

Lâm Sanh đứng ở góc độ của Phạm Đông Ly, còn ba tôi thì đứng ở góc độ của tôi mà nghĩ cho tôi.

Ba tôi không nói gì nữa, chỉ thở dài, vỗ bả vai của tôi, "Con gái, kiên trì nhất thời thì dễ dàng, nhưng ai có thể bảo đảm sau này không ảnh hưởng gì. Ngộ nhờ có di chứng đó là chuyện cả đời, con phải hiểu rõ ràng. Lời ba nói, tuy hơi nhẫn tâm, nhưng mà cũng vì tốt cho con thôi....."

Nhìn Phạm Đông Ly lúc ngủ, má trái anh ấy có mấy vết xước, lông mày cau lại.

Tôi đưa tay từ từ cẩn thận vuốt ve, âm ẩm. Ngón tay tôi đến sống mũi anh ấy, thăm dò hơi thở anh ấy.

Trên lòng bàn tay anh ấy có một vết máu kết khối ở bên trong. Tôi nhìn chiếc nhẫn vô danh đeo trên tay anh ấy, thì ra màu bạc ấy cũng phai rồi.

Tôi cởi sợi dây chuyền của mình xuống, lấy chiếc nhẫn ra, sau đó đeo lên ngón tay mình.

Tôi nhẹ nhàng luồn tay mình vào tay anh ấy, sau đó từ từ ấn xuống để mười ngón tay của chúng tôi đan vào nhau.

Ngày thứ hai Phạm Đông Ly đã đỡ hơn, chú Phạm và thím Phạm tới canh anh ấy thay tôi.

Tôi đi khách sạn tắm rửa sạch sẽ, sau đó tôi gọi điện thoại cho Lâm Sanh.

Chúng tôi hẹn nhau ở một quán cà phê cách bệnh viện không xa, anh ta vẫn luôn mặc tây trang, và mang một chiếc mắt kính.

"Em muốn uống gì?"

Tôi cười cười, "Giống anh thôi."

Cả đêm không ngủ, quả thật cũng hơi mệt một chút, thần kinh quá căng thẳng.

"Một số tài xế đang muốn hợp tác với nhau để kiện cục quản lý cao tốc."

Lâm Sanh đưa một số tài liệu cho tôi xem, tôi nhìn anh ta, sau cặp kính là một đôi mắt thâm quầng, chắc là anh ta cũng mất ngủ cả đêm hôm qua rồi.

Tôi nhìn Lâm Sanh, mà không mở số tài liệu đó ra: "Trạm thu phí trên đường cao tốc, ở một mức nhất định là phải phục vụ, trong đó bao gồm bảo đảm an toàn của tài xế và hành khách, bọn họ cũng nên nhận trách nhiệm nhất định trong chuyện này."

Đoạn đường xảy ra tai nạn xe cộ vì có vách che giữa đường, tài xế phía sau không thể thấy rõ được tình huống xảy ra phía trước. Hơn nữa khi sự cố đã xảy ra một lúc lâu, cũng không có bất cứ nhà chức trách nào biết được, thậm chí cũng không có bất kì biển báo nào, mới để cho nhiều chiếc xe khác đâm vào đuôi xe.

Thật ra thì chuyện lớn như vậy vốn nên báo trước cho người đi đường, đâu thể để khi xảy ra tai nạn, bị các tài xế bị thương kiện cáo, thì mới nghĩ cách?

Chuyện thu phí đi đường này, khi thời tiết khắc nghiệt, giống như dùng tiền mua mạng sống, cục quản lý đường bộ lần này nhất định phải cho người dân một câu trả lời hợp lý.

"Chỉ là kẻ đầu sỏ, nhất định không thể bỏ qua." Tôi nắm chặt xấp tài liệu, không thể để cho những đau khổ Phạm Đông Ly uống phí được.

Tiếp theo là tài liệu về người gây tai nạn, chiếc xe đụng phải xe của Phạm Đông Ly ở ngã ba là một chiếc xe tải, sau vụ tai nạn người tài xế cũng không bỏ chạy, anh ta cũng bị vài vết xước, nên cũng đã được đưa vào bệnh viện.

Người tài xế kia đã làm bản tường trình, anh ta nhận là xe của mình khi đến chỗ rẽ bị lắc lư.

Khi sự cố xảy ra, rõ ràng trên mặt đường có vết bánh xe ấn xuống. Có vết bánh xe là do chiếc xe kia chở hàng quá tải, mà đường cao tốc thì cấm xe chở quá tải trọng cho phép.

Nhưng rõ ràng là hai phe đều sai, vì luật pháp không nghiêm, nên tài xế mới làm theo ý mình.

Chiếc xe hàng gây tai nạn chở tới 30 tấn hàng, nhiều gấp đôi tải trọng cho phép. Hơn nữa xe còn chạy nhanh như ngựa, khi gần xảy ra vụ tai nạn, tài xế đã cố thắng xe, nhưng thắng lại không ăn.

Khi gặp tình huống khẩn cấp tài xế cũng chỉ có thể thắng gấp, nhưng bởi vì quán tính, nên đã đâm vào xa của Phạm Đông Ly.

Lần tai nạn xe cộ liên hoàn này, không có nghi vấn gì, đương sự gây chuyện tất nhiên phải gánh trách nhiệm nhưng bên cạnh đó cục quản lý cao tốc cũng phải gánh một phần trách nhiệm.

Sinh mạng con người, như ngọn cỏ lau yếu ớt.

Tôi trả tài liệu lại cho lâm này, "Em không hiểu nhiều về luật pháp. Dù không xem anh là người ngoài, nhưng cũng phải nói một tiếng làm phiền anh rồi."

"Nhân chứng vật chứng đã xong, nhưng xem như thiếu chứng cứ, thì quan tòa cũng phải xử thôi."

Tôi gật đầu, nói cảm ơn lần nữa, lại cảm giác bản thân có vẻ làm kiêu.

"Xem ra em đã quyết định rồi, vậy đừng hối hận, cuộc sống sau này mong em sẽ chăm sóc Đông Ly thật tốt, cảm ơn." Anh ấy nhìn tôi với vẻ mặt thành khẩn.

"Em hiểu rồi."

Tôi chưa bao giờ quyết định, vì từ đầu chí cuối tôi chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ rời xa Phạm Đông Ly, bất luận anh ấy bị thương nặng hay nhẹ.

Tôi chỉ vẫn, vẫn, đang không ngừng suy nghĩ:

Phạm Đông Ly có muốn rời xa tôi hay không.

Tôi gọi điện thoại xin nghỉ, trường đại học của tôi cũng rất quan tâm tới vụ tai nạn này, nên đã đặc biệt cho người tới thăm hỏi.

Tôi cũng chưa quen cuộc sống ở đây, may mà có Lâm Sanh, còn thủ tục chuyển viện thì ít nhất phải đợi tình hình của Phạm Đông Ly ổn định hơn đã.

Lúc tôi tới bệnh viện, thì trời đã gần trưa, y tá vừa đo huyết áp cho Phạm Đông Ly xong.

Tôi đứng ngoài cửa, thấy Lâm Sanh đang dán mắt vào lớp thủy tinh nhìn vào bên trong phòng bệnh.

"Anh nghĩ mình cũng được coi là người tinh táo, nhưng so ra thì anh kém hơn em rồi. Anh nghĩ em là một người có cảm xúc rất ổn định, còn là người rất biết kiềm chế bản thân?"

Mắt tôi khép hờ, "Kiềm chế cũng chỉ là một cách xử lý sự việc thôi."

Hai người lớn ở đây, đúng là tôi rất cực khổ, nhưng cho dù cực khổ hơn nữa, tôi cũng sẽ gánh vác.

Và điều quan trọng nhất là: Phạm Đông Ly vẫn còn ở đây.

Lúc vừa tới Phúc Kiến, tôi nhận được một cuộc điện thoại, nói bây giờ chúng tôi có thể đi nhận giấy tờ nhà rồi.

Các loại thủ tục, hóa đơn, vật tư, phí thi công, phí đo đạc còn phải bù tiền thêm.

Trên giấy tờ Phạm Đông Ly viết tên tôi và tên anh ấy, nhưng thật ra thì chúng tôi vẫn chưa đi đăng ký kết hôn, nếu anh ấy không viết tên tôi vào, thì căn nhà này vẫn là tài sản riêng của anh ấy, nhưng bây giờ thì chúng tôi đã có tài sản chung rồi.

Vốn khi đặt cọc người ta không nên dùng nhiều tiền, đợi khi chờ nhà cửa ổn định rồi, mới dọn vào ở, vì bây giờ nhiều người cam kết trả góp một năm nhưng không hoàn thành được.

Tôi cũng không nghĩ tới mình sẽ nhận được giấy tờ nhà nhanh như vậy, chắc anh ấy đã can thiệp một chút rồi.

Tôi rất muốn gọi điện thoại cho Phạm Đông Ly, nhưng điện thoại của anh ấy đã bị hư trong vụ tai nạn rồi.

Chuyện phòng ốc từ trước tới giờ đều do một tay Phạm Đông Ly lo liệu, anh ấy đã làm ổn thỏa mọi chuyện rồi.

Tôi nghĩ mấy ngày nữa mình phải tới đó, vì đây là nhà của tôi và Phạm Đông Ly, tôi muốn xử lý mọi chuyện thật tốt.

Lâm Sanh mang một số đồ của Phạm Đông Ly về, tôi mở điện thoại của Phạm Đông Ly ra, trong phần tin nhắn nháp của anh ấy có một tin nhắn chưa gửi.

Nhìn thời gian trên máy, là lúc trước khi xảy ra sự cố.

"Anh đã về rồi."

Khi đó, là lúc sắp được nghỉ tết Nguyên đán, tôi loay hoay trong căn nhà mới. Trên ban công có để một bồn trồng hoa nhỏ, mỗi lần tới tôi đều lục tục chuẩn bị mọi thứ, tôi đã chuẩn bị một cái xích đu, vừa đủ chỗ cho hai người ngồi.

Tôi ngồi trên xích đu nhẹ nhàng đu đưa, nhắn tin cho Phạm Đông Ly.

Tôi nói: "Tết năm nay tới sớm, sắp được nghỉ rồi, năm nay em ở lại với anh, có được không?"

Rất lâu sau Phạm Đông Ly mới trả lời: "Giao thừa em cũng không về sao?"

Tôi cười: "Đêm ba mươi em về nhà, mừng một lại về với anh."

Lần này anh ấy trả lời lại rất nhanh: "Sau này phải ngược lại, lúc đó nếu em lại nghỉ tới chuyện về nhà, anh sẽ không tha cho em đâu."

Vậy sao, tôi yên lặng mỉm cười: "Về nhanh nha, chúng ta sẽ cùng nhau đi xem ghế salon."

Anh ấy nhắn tin lại, bộ ghế salon lúc ấy cũng không phải là bộ chúng tôi mua bây giờ, nó là cái ban đầu mà tôi thích, nhưng lúc ấy giá mắc quá, nên tôi đã chọn một bộ khác: "Người ta đã chuyển tới rồi, chờ anh về, chúng ta sẽ cùng xem"

Anh này.....Tôi cười cười: "Phạm Đông Ly, khi nào anh về."

Điện thoại di động run lên: "Chờ anh."

Tôi chưa bao giờ nghĩ tới Phạm Đông Ly sẽ bỏ tôi đi, tôi chợt nhận ra rằng cuộc sống của mình đã không thể thiếu anh ấy nữa. Ngày càng thích anh ấy

nhiều hơn, một ngày kia phát hiện tim mình đã chứa đầy hình ảnh anh ấy, con tim này rất đau.

Cái này có phải là yêu hay không? Nếu quả thật như vậy, thì ra khi không hay không biết, tôi đã yêu anh ấy rất nhiều.

Tôi nắm chặt chiếc khăn trên cổ áo, Phạm Đông Ly anh nhất định sẽ không sao, nếu như đây là cái giá mà em phải trả khi sống lại, thì đây cũng là lần đầu tiên em oán trách ông trời.

Nếu như anh bỏ em đi...em thà mình chưa từng có khoảng thời gian sống lại quý báu này.

Ít nhất khi đó em không hiểu thế nào là tình yêu, nên không thể yêu nữa.

Em không chịu nổi kết cục đau buồn như vậy, em yếu đuối và không đủ dũng cảm, nên lúc bắt đầu em sẽ trốn tránh và từ bỏ.

Đó chính là những lời cầu khẩn của tôi trên đường từ Phúc Kiến tới đây, lúc đó mặt tôi tái nhợt, chỉ có thể cầu trời:

Phạm Đông Ly, anh nhất định phải khỏe mạnh, em sẽ chờ đợi anh về xem ghế salon với em, anh đã hứa rồi mà.....Cái mền lần trước anh muốn mua, em đã mua một cái trên web rồi, vốn em định khi anh về sẽ nói cho anh biết đây.....Nhà mới cũng đã sửa xong rồi, anh nói đó là nhà của chúng ta, căn nhà lớn như vậy, không có anh ở chung, em ở một mình sẽ sợ.....Thật ra lúc đính hôn, em đã rất muốn nói với anh, chúng ta kết hôn đi.....Em có thói quen ôm anh ngủ, sau này anh không có ở đây, em không ngủ được thì phải làm sao đây.... Anh nói sẽ đối xử với em thật tốt.....Anh còn chưa lấy em mà.... ..

Tôi im lặng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, gió thổi vào mặt tôi ào ào, rất đau.

Tôi không phải là người như vậy.....

Thím Phạm bị cảm nhẹ, nên tôi nói chú Phạm đưa thím đi mua một ít thuốc. Để tôi coi chừng ở đây là được rồi, bọn họ thấy tôi cố chấp, nên cũng đành chiều theo tôi.

Ngồi trên giường lìm đim một hồi, nửa tỉnh nửa mê, bỗng cảm thấy có gì đó chạm vào tay tôi.

Tôi tỉnh lại, "Phạm Đông Ly...."

Tôi ngẩng đầu nhìn vào mắt anh ấy, khóe miệng anh ấy hơi nhếch lên, ánh mắt nhìn tôi vẫn ôn hòa như cũ.

Tôi há miệng, thấy miệng mình rất khô, nước mắt không khống chế được rơi xuống.

"Đừng khóc.....bảo bối....." Giọng anh ấy rất nhẹ và đứt quãng, tiếng khàn khàn.

Cơ thể tôi run rẩy một cách không kiểm soát được, từ từ đứng lên, nhưng lại không dám đứng quá gần anh ấy, chỉ nhẹ nhàng áp gò má mình lên mặt anh ấy, nhẹ nhàng mà nheo.

"Phạm Đông Ly....."

"Anh ở đây."

"Phạm Đông Ly....."

"Anh ở đây."

Bạn đang đọc truyện *Về Đẹp Quyển Rũ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26

Lúc tôi đi vào lần nữa, tâm trạng tôi đã bình tĩnh hơn. Bác sĩ đã kiểm tra xong, y tá đang ở bên cạnh anh ấy thay nước biển.

Bác sĩ nói anh ấy sốt nhẹ, nhưng đó chỉ là nhiệt độ bình thường sau khi cắt bỏ tỳ, nhiệt độ cũng không cao. Hơn nữa huyết áp anh ấy rất ổn, vết thương cũng không có dấu hiệu nhiễm trùng.

Thật ra thì bác sĩ nói rất nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp, tôi cũng không hiểu lắm, giống như đàn gảy tai trâu vậy, nhưng cơ bản cũng hiểu đôi ba chỗ, phải quan sát xem vết thương có chảy máu không, bệnh có bị biến chứng không.

Nhưng tôi chỉ cần biết trước mắt thì bệnh tình Phạm Đông Ly đã ổn định, vậy là tốt rồi.

Tôi đứng ở cuối giường, chờ sau khi bác sĩ và y tá đi khỏi, mới ngồi bên mép giường.

Chợt tôi không biết nói gì, hỏi, "Anh có đau không?"

Phạm Đông lắc đầu, nhìn tôi chăm chăm.

"Anh có mệt không, ngủ thêm chút nữa đi?"

"Anh muốn nói chuyện với em..." Anh ấy nói rất chậm rãi và nhẹ nhàng.

Tôi kéo tay anh ấy, từ chuyện thím Phạm bị ho nhẹ, chủ Phạm đã đi mua thuốc với bà rồi. Đến chuyện mấy ngày nay Lâm Sanh đều giúp đỡ tôi một tay, sẽ có một số người ở trường tới thăm, mẹ tôi vốn muốn tới, nhưng lại bị tôi khuyên ở nhà. Bác sĩ nói nếu anh ấy đường bệnh tốt, sẽ khỏi rất nhanh...

Anh ấy vẫn cười, nghe tôi nói xong, cuối cùng nói một câu, "Anh làm cho em lo lắng rồi."

Vành mắt tôi đỏ lên, tôi không phải người thích khóc, lúc nghe được chuyện anh ấy bị tai nạn xe, tôi cũng không khóc.

Nhưng bây giờ khi anh ấy tỉnh lại, trong lòng tôi chợt ẽ ẩm.

"Anh phải nhanh chóng khỏe lên."

"Được."

Chờ khi Phạm Đông Ly có thể ăn cơm, thì đã là chàng vạng tối. Mấy ngày trước anh ấy chỉ có thể ăn qua ống dẫn truyền, đồ ăn trong bệnh viện cũng không ngon lắm nhưng phải ăn chút cháo trắng.

Tay anh ấy đang bị thương, nên khi cháo nguội, tôi đút anh ấy nghe một cái chén nhỏ.

Thím Phạm kêu tôi ra ngoài, và đưa cho tôi một bọc quần áo, "Tiểu Cẩn, tối nay để thím ở lại canh chừng, con về ngủ một giấc đi, mắt con đầy tia máu kìa, cơ thể con vốn yếu, chờ khi Đông Ly khỏe lại, thì con đã vừa mệt vừa bệnh rồi..."

Tôi gật đầu, cảm giác được điều thím Phạm lo lắng, tôi kéo tay bà, "Chờ khi anh ấy khỏe hơn, chúng con sẽ cùng nhau đi đăng kí."

Giọng bà hơi nghẹn ngào, "Con là người tốt, có câu, đại nạn không chết ắt có phúc, mọi chuyện sẽ ổn thôi."

Về khách sạn, tôi vệ sinh đơn giản, vừa đặt lưng xuống giường là đã ngủ rồi, chỉ là tôi ngủ cũng không yên, ngủ được một chút sẽ thức dậy, tự giác cầm điện thoại lên xem bây giờ là mấy giờ.

Lúc sáng sớm, tôi đang rửa mặt thì nghe điện thoại rung, tôi vội vàng lau mặt rồi chạy ra ngoài.

"Là mình đây, Trần Cẩn."

Tôi bình tĩnh lại, là giọng của Giang Tá, bây giờ chuyện này đã lan truyền trong trường, tất nhiên bọn họ cũng phải biết một chút tin tức.

Khi chuyện xảy ra, ngoại trừ lúc xin nghỉ, thì tôi cũng không liên lạc với các cô ấy.

"Thật sao? Thầy Phạm bây giờ sao rồi?"

"Ừ, anh ấy đã tỉnh lại, giờ không sao rồi!" Tôi kể đơn giản vụ tai nạn lại cho họ nghe.

Lúc đầu điện thoại truyền tới giọng của Chương Tiểu Hữu, "Cẩn à, bạn đừng quá lo lắng, người hiền sẽ có trời phù hộ, cổ nhân có câu, Tái ông mất ngựa họa phúc không lường."

Tôi cười, trong lòng cảm thấy rất ấm áp, thật ra từ khi chúng tôi quen biết nhau, hai người họ đều không ngừng muốn tiếp cận tôi hơn.

"Mình biết rồi, cảm ơn nhiều."

"...!...! Trần Cẩn, sau này bạn đừng khách sáo nữa, thì đừng xem mình là chị em." Giang Tá có ý lớn giọng.

Tôi bật cười, trả lời vâng dạ, tán gẫu mấy câu xong, tôi mới cúp điện thoại. Tôi nhìn đồng hồ, gần bảy giờ rồi.

Khách sạn có phục vụ bữa sáng, tôi ăn xong thì đi bệnh viện ngay.

Lúc tới nơi, thì bác sĩ đang kiểm tra định kì cho Phạm Đông Ly, bác sĩ nói phẫu thuật rất thành công, xương của anh ấy cũng chỉ bị thương nhẹ, chỗ xương ống chân bị gãy đã dùng thép cố định, hình chụp X - quang cho thấy chỗ xương bị nát, đã thay bằng một đoạn ống thép.

Nhất định sẽ có di chứng sau phẫu thuật, nhưng quan trọng nhất là phải tỉnh dưỡng thật tốt, sau khi gãy xương, thì thần kinh bắp thịt nhất định sẽ bị rút lại.

Chỉ là phần xương đùi bị nát cũng không được xem là gãy xương, chỉ cần trị liệu ổn thỏa thì nhất định sẽ không trở thành người què, bác sĩ nói rất chắc chắn, làm chúng tôi cũng yên tâm hơn.

Chỉ là trị liệu phần tay trái hơi khó, bác sĩ nói chỗ đó bị tổn thương thần kinh, sau khi chụp điện cơ đồ, mới xác định được mức độ tổn thương.

Tinh thần của Phạm Đông Ly hôm nay tốt hơn hôm qua, giường của anh ấy nằm kế cửa sổ, tôi kéo rèm cửa sổ, để ánh mặt trời chiếu vào phòng.

Tôi biết cuốn Lan Đồ Đằng này không phải mua ở Phúc Kiến, mà trên đường về anh ấy đã tới nhà sách Tân Hoa, mua mấy quyển sách.

Chú Phạm và thím Phạm đã về, tôi ngồi bên cạnh đọc sách cho anh ấy nghe.

"Anh nghe mẹ nói, em muốn đi đăng kí kết hôn sớm hơn dự định."

Tôi dừng lại, ngẩng đầu nhìn anh ấy, tai nạn giao thông lần này cũng không ảnh hưởng gì tới tâm trạng anh ấy, từ khi anh ấy tỉnh lại, bất luận là lúc kiểm tra định kì hay là lúc bị ốm, bị mệt, vẻ mặt anh ấy vẫn bình tĩnh như thường, tôi không biết đó là do anh ấy không biết chúng tôi lo cho anh ấy hay anh ấy vốn đã bình tĩnh như vậy rồi.

"Anh...không muốn sao?" Tôi bỗng hơi mất tự nhiên.

Tay phải anh ấy từ từ giơ lên, cầm tay tôi, anh ấy mỉm cười, thân nhiên nói, "Em muốn gả cho anh hả?"

Tôi nhìn vào mắt anh ấy, sau đó gật đầu, không nói gì nữa.

"Gọi anh là chồng thử xem"

Mặt tôi đỏ lên, cầm cuốn sách lên, cúi đầu, "Để em đọc tiếp cho anh nghe."

Anh ấy khẽ cười, không giỡn nữa, chỉ kéo tay tôi.

Người ta thường nói bị thương gân cốt thì dừng di chuyển một trăm ngày, sẽ nhanh khỏi, nhưng khi vừa động đậy hay là chạm tới vết thương, lại phải khôi phục lại từ đầu.

Tay trái của Phạm Đông Ly cũng không bị tổn thương thần kinh nặng, bây giờ mỗi ngày anh ấy đều truyền nước biển nằm nghỉ dưỡng.

Bác sĩ nói bây giờ đã có thể tập luyện với cường độ nhỏ, nhưng lúc mới bắt đầu rất khó khăn. Tay anh ấy vẫn đang phải bó bột, anh ấy đang từ từ tập co duỗi ngón tay, anh ấy đang cố gắng hết sức, tôi thấy ngón tay anh ấy run run, không kiểm soát được.

Mũi tôi cay cay, vội vàng nhắm mắt lại.

Chờ khi anh ấy tập luyện xong, tôi khẽ xoa bóp ngón tay anh ấy. Sau khi lau sạch sẽ xong, tôi lại tiếp tục đọc cuốn sách hôm qua cho anh ấy nghe, khi đọc xong cuốn Lang Đồ Đằng, tôi lại đổi một cuốn khác.

Mấy ngày nay Lâm Sanh cũng tới thăm tôi mấy lần, cũng nói sơ qua về tình hình tiếp theo của sự cố này.

Bởi vì nhiều người đã bị thương, và sự can thiệp của truyền thông, nên mức độ bồi thường và trừng phạt cũng mạnh hơn bình thường.

Mấy ngày trước hiệu trưởng và mấy vị lãnh đạo trường học đã tới thăm Phạm Đông Ly, bọn họ vừa xuống máy bay đã tới bệnh viện ngay. Xem tình hình, tình cảm của bọn họ với Phạm Đông Ly cũng khá sâu, nên cũng không chỉ an ủi.

Ở đây, mỗi ngày mẹ tôi đều gọi tới.

Bà nói mỗi ngày bà đều ở giáo đường nhờ anh chị em cầu nguyện cho Phạm Đông Ly, tôi nói với bà muốn sớm đăng kí với Phạm Đông Ly, mẹ tôi cũng không có ý kiến gì.

Còn về phần ba tôi, tôi cũng đã báo cho ông ấy biết tình huống hiện tại của Phạm Đông Ly, ông ấy cũng không nói gì, chỉ nói chờ khi Phạm Đông Ly khỏe lại hãy bàn.

Hai tuần sau Phạm Đông Ly đã chuyển viện về Phúc Kiến, lúc đến bệnh viện địa phương đã là 9 giờ sáng.

Phòng bệnh là do trường sắp xếp, là phòng đơn, dịch vụ chăm sóc cũng rất tốt.

Bây giờ Phạm Đông Ly đã có thể ngồi dậy, ngón tay trái đã cử động linh hoạt hơn trước, mỗi ngày anh ấy đều thả tay xuống, sau đó vẽ vòng tròn.

Dưới đùi anh ấy có để một cái gối, cũng không dám để cho anh ấy làm quá sức, chân anh ấy cũng không thích ứng được, trên đầu anh ấy cũng gác một cái gối, để dễ hoạt động hơn.

Ở bệnh viện này Phạm Đông Ly được làm kiểm tra thêm một lần nữa, kết quả rất tốt, xương đang từ từ hồi phục.

Còn tay trái bị tổn thương thần kinh thì hồi phục khá chậm, nhưng cũng chỉ là tụ máu bầm, còn dây thần kinh thì ổn, có thể khẳng định sau này có thể hồi phục lại bình thường.

Về trường, xin phép giáo viên, tôi lại đi học lại bình thường.

Gần thi cuối kì, may mà tôi nắm vững kiến thức, nên không quá lo lắng.

Gặp Giang Tá và Chương Tiểu Hữu trên lớp, thấy bọn họ thi thoảng tự dưng lại quay xuống nhìn tôi.

Hết giờ học, chúng tôi tìm một chỗ rồi cùng ngồi ăn cơm. Giang Tá hỏi, "Bạn cũng bị bệnh sao?"

Tôi lắc đầu, "Sao vậy?"

"Bạn gầy đi nhiều quá, sắc mặt cũng rất kém, mình còn tưởng bạn bị bệnh đấy."

Tôi cười cười, lấy tay sờ lên mặt, tôi cũng không phát hiện ra, "Không có gì đâu, chắc là do mình lạ chỗ nên không ngủ được."

"Thầy Phạm bây giờ sao rồi?" Chương Tiểu Hữu hỏi tôi.

Tất nhiên tôi tốt khoe xấu che, chỉ nói giờ Phạm Đông Ly đang nằm bệnh viện, và đang hồi phục.

"Lần sau bọn mình sẽ đi thăm thầy ấy với bạn, dù thế nào cũng phải đi thăm thầy ấy."

Tôi suy nghĩ, rồi lắc đầu, nếu có người tới thăm Phạm Đông Ly sẽ làm cho anh ấy mệt, nên trong khoảng thời gian này tốt nhất là không ai tới thăm cả.

Ba chúng tôi ngồi hàn huyên một số chuyện, họ kể lại cho tôi nghe một số chuyện xảy ra vào tuần vừa rồi, vì tôi không đi học, Phạm Đông Ly lại bị tai nạn, nên lời đồn đại cũng ít đi, tin tức mới lại xuất hiện.

"Bây giờ mọi người đều biết bạn là vị hôn thê của Phạm Đông Ly, bây giờ đến cả quan tòa cũng phải đồng tình với bạn rồi." Giang Tá nói với giọng trêu ghẹo.

Tôi đột nhiên cảm thấy buồn cười, lời đồn đại đúng là gió chiều nào theo chiều ấy.

Buổi chiều, sau khi tan học thì vẫn còn sớm, tôi ngồi hai chuyến xe buýt tới bệnh viện.

Tôi dừng chân trước cửa phòng bệnh.

Bên trong phòng có người, nhìn xuyên qua lớp kính, tôi thấy Tô Hàu.

Hình như hai người họ nói gì đó, Tô Hàu thì khoa tay múa chân, còn Phạm Đông Ly thì chỉ nhẹ mỉm cười.

Tôi suy nghĩ, rồi quyết định không vào, tôi xuống lầu, đi dạo trong vườn hoa bệnh viện, giết thời gian.

Bầu trời hơi âm u, tôi ngồi xuống một chiếc ghế đá khá sạch sẽ, tựa vào đó nhìn căn phòng bệnh ở xa xa.

Trong vườn hoa, thỉnh thoảng sẽ có vài bệnh nhân mặc đồ trắng và người thân của họ đi qua, từng đôi từng đôi đi nhau đi tản bộ. Trên mặt họ đều nở nụ cười nên tôi đoán có lẽ họ sắp ra viện rồi.

Tôi cười, ngẩng đầu nhìn trời. Một đám chim nhạn đang bay.

Kiếp trước, cuộc sống của Phạm Đông Ly bình thường an ổn, không ngờ kiếp này lại bị tai nạn.

Tôi sẽ không tự cho đó là lỗi của mình, tự trách bản thân lại chuốc thêm lo lắng, quan trọng nhất là phải chăm sóc cho anh ấy thật tốt.

Có lẽ, trời cao cho chúng tôi gặp tai nạn lần này, là để cho chúng tôi yêu nhau nhiều hơn chăng.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Tuyệt vừa rơi, ~diễn đàn lê quý đôn~ nhưng mặt trời lại tỏa nắng rất rực rỡ, tôi sắp xếp đồ đạc về nhà họ Phạm, lúc tới nơi thì trời đã gần tối.

Tôi xách hành lý, xe trên đường cũng không nhiều, tôi đi bộ dọc theo con đường, tuyết đọng dọc đường bị tôi đạp nghe ra tiếng, tôi không dám đi nhanh vì sợ trượt chân.

Mở cửa ra, một mùi thơm truyền tới, thím Phạm đang nấu ăn trong bếp, bà ấy nghe thấy tiếng mở cửa, nhìn thấy tôi, vội lấy khăn lông lau tay.

Tôi cười cười, để hành lý xuống, “Thím muốn con giúp một tay không?”

“Được! Thím đã làm nhân bánh rồi, con nặn sủi cảo đi.” Bà thân mật vỗ tay tôi.

Chú Phạm không ở nhà, tôi hỏi ra mới biết chú ấy đã đi chợ mua thức ăn rồi, hôm nay đường trơn, thím Phạm muốn đi chợ, chú Phạm không cho, nên cầm giấy đi một mình, nhìn đồng hồ chắc chú ấy cũng sắp về rồi.

Nhân bánh thím Phạm làm có tôm tươi, thịt heo, còn có bánh ngọt ở trong, thím Phạm nói có chút bánh ngọt thì ăn thịt mới không ngán, còn ngon hơn.

Khi chú Phạm về, tôi còn đang làm hoành thánh, thím Phạm đang nhắc nôi lên bếp.

“Tiểu Cẩn, con đến rồi à.” Chú Phạm cười ha hả chào tôi.

“Ông già, đi chợ về rồi à? Đưa tôi xem xem.”

“Mua theo giấy bà ghi mà, cũng đâu phải tôi chưa từng đi chợ, bà lo cái gì.” Chú Phạm nháy mắt với tôi, thím Phạm bĩu môi.

Tôi cong cong khoe miệng, thím Phạm và chú Phạm rất thích cãi nhau, thím Phạm rất thích càu nhàu, chú Phạm già rồi, mà lại như lão ngoan đồng vậy*.

*Lão ngoan đồng: Chỉ những người già rồi mà giống trẻ con.

Lúc tôi ra ngoài, trời đã tối, ngoài cửa, tuyết lại bắt đầu rơi, gió không lớn, nên tôi cũng không cảm thấy lạnh.

Thím Phạm sờ tay tôi, “Tiểu Cẩn, mặc thêm áo đi, coi chừng cảm lạnh.”

“Con đã mặc thêm rồi, thím biết tay con luôn lạnh mà.” Tôi cười nói.

“Oh, ngày mai thím đưa con mấy gói trà, đó là trà Thổ Phụng Tử, chữa chứng bệnh này rất hiệu quả...”

“Được rồi, trời tối rồi, bà còn nói nữa, thì thẳng nhóc kia nằm trong bệnh viện chờ mòn con mắt luôn đấy.” Giọng chú Phạm truyền từ đầu hành lang tới.

“Lão già này...” Thím Phạm sắc giọng, vỗ tay tôi, ý bảo tôi đi xuống.

Lúc xe của chú Phạm tới bệnh viện thì đã là bảy giờ tối. Tôi chào tạm biệt chú Phạm, bảo chú ấy lúc về lái xe cẩn thận.

Gió lạnh hơn, tôi choàng khăn quàng cổ che kín nửa khuôn mặt, sờ hộp com, đáy nó vẫn còn nóng.

Tuyết trên con đường mòn vào bệnh viện đã được quét ra hai bên, tôi đội mũ, chạy nhanh về phía phòng bệnh.

Chợt tôi bị trượt chân, tôi vội vàng ôm chặt hộp com trong ngực, may mắn chỉ lao đảo ngã xuống chứ không sao.

Chân hơi đau, nhờ có ánh sáng của đèn đường máng trên cây ngô đồng, tôi từ từ cời giày ra.

Nhấn mấy cái, hơi đau, tôi thở dài, kê bên có cái ghế đá, nhờ cây ngô đồng cản tuyết, nên ghế đá không bị ướt.

Lúc ngồi xuống thì hình như tôi nghe được tiếng gì đó. Tôi ngồi trên ghế đá, nhìn xung quanh.

Không ngờ lại tìm thấy, sau ghế đá là một chú chó nhỏ nằm sấp, cơ thể bé nhỏ của nó run run, thỉnh thoảng lại kêu lên mấy tiếng.

Tôi cời khăn quàng cổ xuống, gói kỹ hộp com lại để trên ghế, sau đó ngồi chồm hóm xuống nhìn nó.

Tôi cời bao tay, đầu ngón tay đụng vào đầu nó, bộ lông của nó màu trắng, chỗ cụp xuống chỗ lại dựng lên, hơi dơ.

Lỡ tai nó cử động, nó đáp lại ô ô, nó ngẩng cái đầu nhỏ nhấc lên nhìn tôi, nó có một cái mũi màu đen xinh xắn, một đôi mắt trong veo như thủy tinh, và một vẻ mặt ngờ nghệch.

Nó hơi sợ hãi là lưỡi, làm chớp mũi rung động, muốn liếm ngón tay tôi.

Tôi suy nghĩ, rồi rút tay về, không đụng tới nó nữa.

Tới phòng bệnh của Phạm Đông Ly, có thể nghe được tiếng TV vọng ra. Tôi cười, gõ gõ vào cửa kính.

“Vào đi.”

Tôi vặn nắm cửa, thấy chân Phạm Đông Ly được gác lên, trên đầu gối một cái gối xem TV.

“Đói bụng chưa.” Tôi cười, lắc lư hộp com.

Anh ấy ngoắc tôi, cười nói, “Lạnh không?”

Tôi lắc đầu, lật cái bàn xếp nhỏ dưới giường lên, ngồi trên mép giường, mở hộp com ra.

“Em ăn chút đi.” Anh ấy gấp đồ ăn.

“Ở đây còn mà.” Tôi lấy một hộp khác trong túi ra.

Anh ấy cười kéo tay tôi, “Ăn thêm chút nữa đi.”

Trong phòng có lò sưởi, tôi cởi bộ quần áo bằng nhung bên ngoài ra, suy nghĩ một chút rồi đi rửa tay.

Nhìn xuyên qua nhà vệ sinh bằng thủy tinh, vừa đúng lúc đối diện với boulevard, tôi đứng một lát, rồi mới đi ra ngoài.

Sau khi ăn xong, dọn dẹp mọi thứ xong, tôi mới từ từ đỡ anh ấy xuống.

Từ lúc xảy ra sự cố đến giờ đã được 50 ngày, bác sĩ nói vài ngày sau sẽ kiểm tra độ hồi phục của xương.

Mỗi ngày Phạm Đông Ly đều kiên trì rèn luyện, mặc dù không thể hoạt động mạnh, chỉ tăng co duỗi các ngón tay, từ từ vẽ vòng tròn nhiều hơn, không dừng lại, tránh cho nó bị thoái hóa.

Bác sĩ nói anh ấy rèn luyện rất tốt, chỉ còn chờ thời gian thôi, đợi tới thời gian thích hợp thì sẽ từ từ tốt lên thôi.

Lúc mới đầu, thím Phạm còn nấu rất nhiều canh xương, người xưa có câu: ăn cái gì, bổ cái đó.

Nhưng bác sĩ nói, lúc xương đang hồi phục, không thể uống canh xương. Ngộ nhớ có gì sai, thì xương sẽ lâu lành hơn những bộ phận khác rất nhiều.

Nghe như thế, thím Phạm sợ tới mức chảy mồ hôi hột, nói sau này muốn làm gì, đều sẽ hỏi ý tá bác sĩ trước.

Trong khoảng thời gian này, tôi đi từ bệnh viện tới trường học, trường học tới bệnh viện, nên kiến thức ở phương diện này cũng nhiều hơn.

Tôi kéo một cái ghế tới, ngồi xuống, Phạm Đông Ly nhất định phải nằm trên giường.

Tôi cố ý chọc ghẹo, “Giáo sư Phạm, tay chân anh bị thương rồi, làm gì được nữa đây.”

Anh ấy nheo mắt lại, tôi cảm thấy không bình thường, nên vội vàng đứng lên muốn chạy.

Anh ấy kéo tay tôi lại, tôi sợ anh ấy động tới vết thương, không dám làm gì, nên chỉ đành giả bộ đáng thương mong anh ấy tha thứ, “Phạm Đông Ly à, em sai rồi.”

“Càng ngày càng bướng bỉnh.” Anh ấy nắm mũi tôi.

Giường của Phạm Đông Ly cũng lớn, tôi cởi giày ngoan ngoãn nằm chung với anh ấy.

Tay phải anh ấy vòng lên eo tôi, bả vai anh ấy, không nói tiếng nào, tôi nhẹ vuốt cánh tay anh ấy từ trên xuống dưới.

Tôi dừng lại, ngẩng đầu nhìn anh ấy, “Phạm Đông Ly.....”

“Lúc trước anh phải rất vất vả mới nuôi em béo lên một chút, tay mập mập, bây giờ.....” Tay của anh ấy vòng theo eo tôi, rồi bóp tới ngực tôi.

Tôi che miệng anh ấy lại, mặt đỏ lên, “Anh.....anh vẫn như vậy, không biết ăn phần gì cả.”

Anh ấy siết chặt mặt tôi, “Giận sao?”

Thấy tôi trừng mắt nhìn anh ấy, anh ấy càng ôm sát tôi, lại gần hơn tôi, “Gần đây cực khổ cho em rồi.”

Tôi lướt qua lỗ tai anh ấy, lắc đầu.

Anh ấy vỗ đầu tôi, “Tối nay ở lại đây đi.”

Tôi gạt đầu, lót một cái ghế dưới chân anh ấy, ~diễn đàn lê quý đôn~ để anh ấy thoải mái hơn.

Tôi nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, đèn đường chiếu xuống đất có thể thấy được những bông tuyết đang tán loạn, “Tuyết lại rơi rồi.”

Anh ấy chau mày, “Sao vậy?”

Tôi chán chờ, rồi mới nói chuyện con chó nhỏ vừa nãy cho anh ấy biết.

“Em muốn nuôi sao?”

“Cũng không phải, chỉ là gặp nó đúng lúc, lại thấy nó tội nghiệp, nhưng em lại sợ nó là chó lang thang, có bệnh truyền nhiễm, ừ...không dám ôm nó.” Tôi thành thật trả lời.

“Anh cũng không biết em thích động vật đó.” Anh ấy xoay xoay tóc tôi, “Em đi xem một chút đi, nếu có duyên, nó vẫn ở đó, vậy thì mình nhận nuôi. Khi anh không ở bên cạnh, em cũng có người làm bạn.”

“Bây giờ.” Lòng tôi thật ra cũng hơi rục rịch.

“Kế bên có một phòng khám thú y, nếu không cho em đi, sợ rằng tối nay em sẽ không ngủ được mất.” Anh ấy cạo cạo mũi tôi, cười trêu ghẹo tôi.

Tuyết rơi lớn hơn, tôi cầm theo một cây dù. Đi dọc theo hàng ngô đồng, tới cái ghế đá ban nãy.

Tôi thờ ra, ngồi chồm hồm, con chó ban nãy nằm im không nhúc nhích, tôi đặt tay lên đầu nó, nó bỗng phát ra tiếng ghen ngào.

Tôi cười ôm lấy nó, rất nhẹ, cũng không biết nó là giống chó gì.

Bỗng cảm thấy mình đang ở trên cao, con chó trong tay tôi, uốn éo người, liếm vào mặt tôi, thờ hừ hừ.

Chờ khi tôi từ phòng khám đi ra, tôi cong khoe miệng, không ngờ nó lại là một con chó chồn.

Kết quả kiểm tra thấy nó chỉ bị suy yếu, cũng không có bệnh truyền nhiễm, nhưng vẫn cần tiêm thuốc.

Bác sĩ nói nên để nó ở đây qua đêm, ngày mai hãy đem về.

Do lòng thương hại quá lớn, nếu vừa rồi xuống lầu tôi không gặp nó, tôi cũng đành trở về.

Chẳng qua là tôi chưa từng nuôi chó, nhìn con chó nhỏ khiếp sợ, làm cho ấn tượng tốt của tôi đối với nó cũng tăng lên.

Lần sau khi vào bệnh viện thăm Phạm Đông Ly, bên cạnh có thêm một người hộ tống, tôi gọi nó là: Đại nhiều.

Nó rất dính tôi, thường xuyên vẫy đuôi với tôi, nhưng lại sủa Phạm Đông Ly.

Phạm Đông Ly nắm đuôi nó xoay chiều, sau đó đưa cho tôi nói, “Không trách được....”

Thấy tôi không hiểu, anh ấy ho một cái, nói, “Khác phái hấp dẫn nhau, đồng phái thì xa cách.”

Tôi che miệng cười, nó chắc cũng cái hiểu cái không, rừ mông, bốn chân ôm chân tôi, cái đầu nhỏ cọ vào cánh tay tôi, còn ngậm ngón tay tôi vào miệng.

Phạm Đông Ly bắn lỗ tai nó, “Tết em có về không?”

“Em muốn ở lại với anh.” Tôi xoa xoa lỗ tai nhỏ của nó.

Thật ra thì nhà mới đã có thể ở được, đã lắp đặt các thiết bị xong, giấy tờ nhà đất tôi cũng đã có rồi.

Chỉ là gần đến cuối năm, lại phải đón năm mới trong bệnh viện.

“Em đã nói với người lớn chưa?”

Tôi gật đầu, mẹ tôi cũng biết, còn ba tôi, thái độ của ông đối với Phạm Đông Ly bây giờ tôi cũng không đoán được, nhưng cũng không tốt. Chỉ là trước kì nghỉ, tôi đã xin phép ông rồi.

Tốc độ khôi phục của Phạm Đông Ly khá tốt, cho dù sau này có đi chứng gì, thì ba tôi cũng không thể lấy lý do gì tới để chia rẽ chúng tôi được.

Không biết gì hết, chờ khi mọi chuyện xảy ra rồi thì buồn coi bộ tốt hơn.

Kết quả chụp phim của Phạm Đông Ly đã có, đã kết vảy rồi, bác sĩ nói đã có thể rèn luyện mạnh hơn.

Đêm 30, lúc tôi tới nơi, anh ấy đang chống tay trái lên tường, năm ngón tay từ từ đặt lên cao hơn, mùa đông thời tiết khắc nghiệt, vậy mà cả khuôn mặt của Phạm Đông Ly đều đầy mồ hôi.

Chân của anh ấy vẫn không thể chịu lực, ngồi bên giường bệnh, nghiêng người đối mặt với vách tường. Tôi gấp gấp đi tới vịn tay anh ấy, oán trách nói, “Sao không đợi em tới rồi mới tập, ngộ nhờ ngã xuống thì sao?”

Anh ấy cười nhìn tôi, “Tại anh sót ruột.”

Tôi cầm khăn giấy lau mồ hôi cho anh ấy. Sau đó nắm bốp cho cùi chỏ của anh ấy, “Có tốt hơn không?”

Phạm Đông Ly gật đầu, sau đó hướng mắt về phía cửa, “Đã nói tên họ hoa sứ giả này sao không tới chứ.”

Tôi quay đầu nhìn con chó nhỏ đang thở ô ô, nhảy đến cạnh chân tôi, bật cười.

Buổi tối, tôi ngồi trong phòng bệnh với Phạm Đông Ly.

Vốn chú Phạm và thím Phạm cũng tới, nhưng cuối cùng, bọn họ lại lẩn bằm kiểm soát ở nhà.

Đại nhiều không chịu đi, chỉ xoay vòng vòng quanh chân tôi, thím Phạm muốn ôm nó, thì nó liền kêu ô ô, sau đó ngồi thẳng lên, lấy hai cái móng vuốt nắm quần tôi, không ngừng quấy cái đuôi nhỏ.

Tôi ôm lấy nó, tay nâng mông nó lên, nó lập tức lấy lòng lè lưỡi liếm mặt tôi, đầu không ngừng cạ cạ vào cằm tôi.

Phạm Đông Ly nắm cổ nó, nhìn nó đang giương nanh múa vuốt giữa không trung, sửa to.

“Muốn ở lại?” Phạm Đông Ly hỏi.

Tôi sợ động đến vết thương của Phạm Đông Ly, nên ôm nó về, chỉ thấy nó nhanh chóng sửa anh ấy.

Tôi cố gắng nhịn cười, dường như nó nghe hiểu được chúng tôi nói gì.

Tôi để một chút thức ăn trong cái đĩa nhỏ, để dưới chân giường, Đại Nhiều vui vẻ chôn mặt trong cái đĩa.

Phạm Đông Ly thích ăn tôm, có người tặng hải sản, tôi nấu luôn, không có thêm gia vị, tôi lột mấy con để vào trong đĩa anh ấy.

“Ăn lúc còn nóng.” Anh ấy múc mấy cái bánh trôi đưa cho tôi.

Là thức ăn mình làm, chân dày da mỏng, ăn rất ngon.

Sắp xếp đồ đạc xong, đã gần tám giờ, tôi ôm Đại Nhiều tựa vào ngực Phạm Đông Ly, cùng nhau xem chương trình cuối năm.

Tôi nhẹ nhàng ấn đầu nó xuống, nó kêu nho nhỏ, mở miệng ngậm lấy ngón tay tôi.

Phạm Đông Ly nhéo lỗ tai nó, nhìn nó mở miệng trách móc, khua chân lên bụng, tôi cười khẽ.

Tối nay là tết giao thừa đầu tiên tôi ở bên cạnh Phạm Đông Ly, địa điểm cũng là ở bệnh viện.

Tôi muốn nhiều năm sau nữa, ~diễn đàn lễ quý đôn~ giao thừa đầu tiên này, vẫn sẽ tồn tại trong trí nhớ của chúng tôi.

Bạn đang đọc truyện *Vẻ Đẹp Quyến Rũ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.